

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 449. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/02 (42) ● 12 Ocak 2002 ● 5 DM

ABD gezisinin gündeminde "Irak sorunu" var...

Sözkonusu olan Türkiye ve bölge halklarının kaderidir!..

**Emperyalizme ve uşaklarına karşı
bölge halklarıyla omuz omuza!**

İÇİNDEKİLER

ABD gezisi ve Irak sorunu.	3
Sermaye iktidarını sınıfın örgütlü gücü	
yıkacak!	4
Uşak Ecevit efendi Bush'un huzuruna	
çıkıyor!	5
Tütün'de yıkım, TEKEK'de özelleştirme	
yasası yürürlükte!	6-7
Banka kurtarma operasyonu.	8
2002 yılı saldırı programı ve bütçe	9
Doğal afet değil kapitalizm öldürür! ...	10
Belediye-İş kolundaki yetki kavgası	
uzadıkça kaybeden işçiler olacak!	11
Kriz, siyasal gericilik ve	
savaş (Orta sayfa)	12-13
Ölüm Orucu'nda peş peşe üç şehit	14
Direnış ölümüne kararlılıkla sürüyor ...	15
Geride kalan yılda zindan	
direnışı süreci	16
Esenyurt İşçi Bülteni'nden	17
Filistin'in kırılmayan direniş geleneği ..	18
Ortadoğu'ya yönelik çirkin hesaplar ...	19
Ortadoğu, Kürdistan ve Türkiye	20-21
Alman proletaryasının komünist önderleri	
Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg 83 yıl	
önce katledildiler!	22
Mücadele postası.	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/39 • 12 Ocak 2002

Fiyatı: 5DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Merhaba

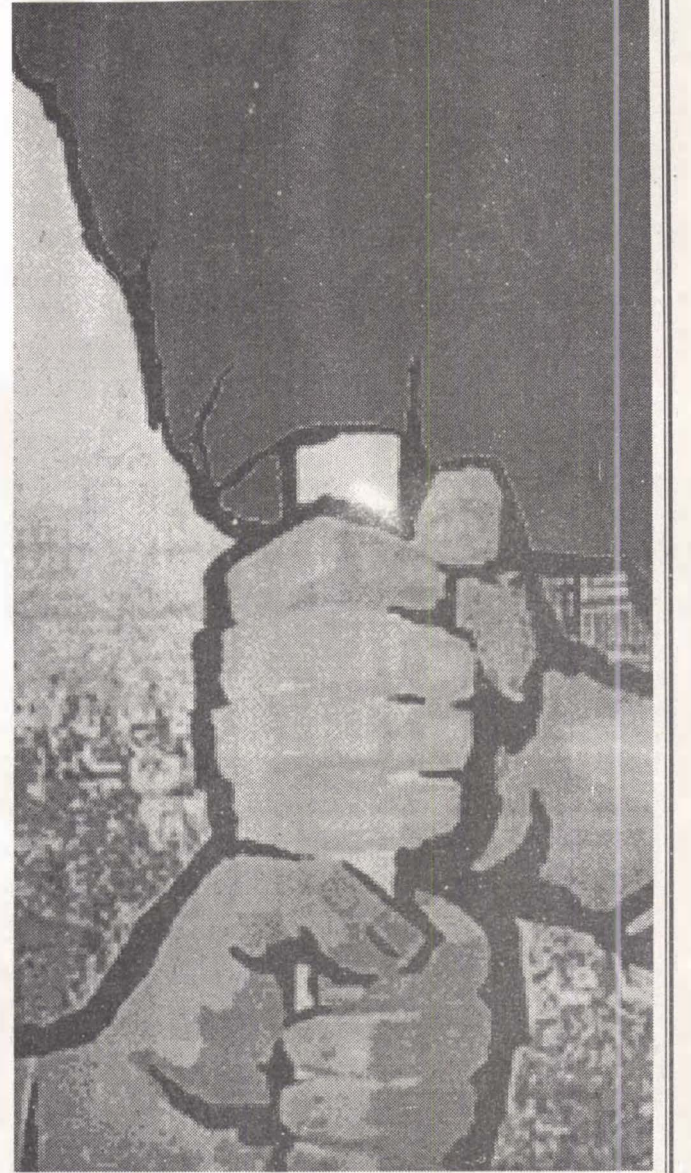
Bu hafta arka kapağımızı Nazım Hikmet'e ayırdık. 15 Ocak Nazım'ın doğum günü ve bu yıl 100. yılı olması nedeniyle resmi çevrelerce bir kampanya başlatılmış bulunuyor. Nazım Yılı adını verdikleri kampanya çerçevesinde büyük şairin oyunlarını sahnelemekten şiirlerini yayınlamaya kadar bir dizi etkinliklerle güya Nazım'ı tanıtıyorlar. Kuşkusuz düzen cephesinden bu tanıtımın amacı Nazım'ın ehlileştirilmesidir.

Örneğin, *Tempo* dergisi "herkese Nazım'ın dev posterini" armağan ettiğini müjdelerken, "Komünizm öldü, aşklar yaşıyor" başlığı altında "Nazım ve kadınları"nı yazı konusu yapmış. Bir bakıma magazinleştirmiş. Nazım'ın özünü, Nazım'ı Nazım yapan özelliği, akılları sıra "öldürmüş"ler.

Ancak biz biliyoruz ki, Nazım'ı Nazım yapan, bizim yapan ve ölümünden sonra da yaşatan özü, komünistliği yani, ölmek ne kelime, daha bir canlı dikilmektedir karşılarında. Küreselleşme karşıtı gösterilerde, Arjantin'deki halk ayaklanmasında, Filistinli çocukların sapanlarında... Nazım'ın, doğumunun 100. yılında ve ölümünden yıllar sonra, halen düzen cephesinde korku saçmaya devam etmesinin nedeni; şiirlerinde en güçlü betimlemesini bulan komünizm idealinin, her gün, her yerde, her vesileyle karşılarına dikilmesidir. Bu nedenle, düzen cephesinde yürütülen Nazım anmalarını biraz da mezarlık yolunda ılık çalmaya benzetmek mümkün.

Gene de söz konusu kampanyayı küçümsemek gerekiyor. Ellerindeki güç ve imkanlar gözönüne alınacak olursa, kitleleri etkileme/yanılma olanaklarının genişliği tahmin edilebilir.

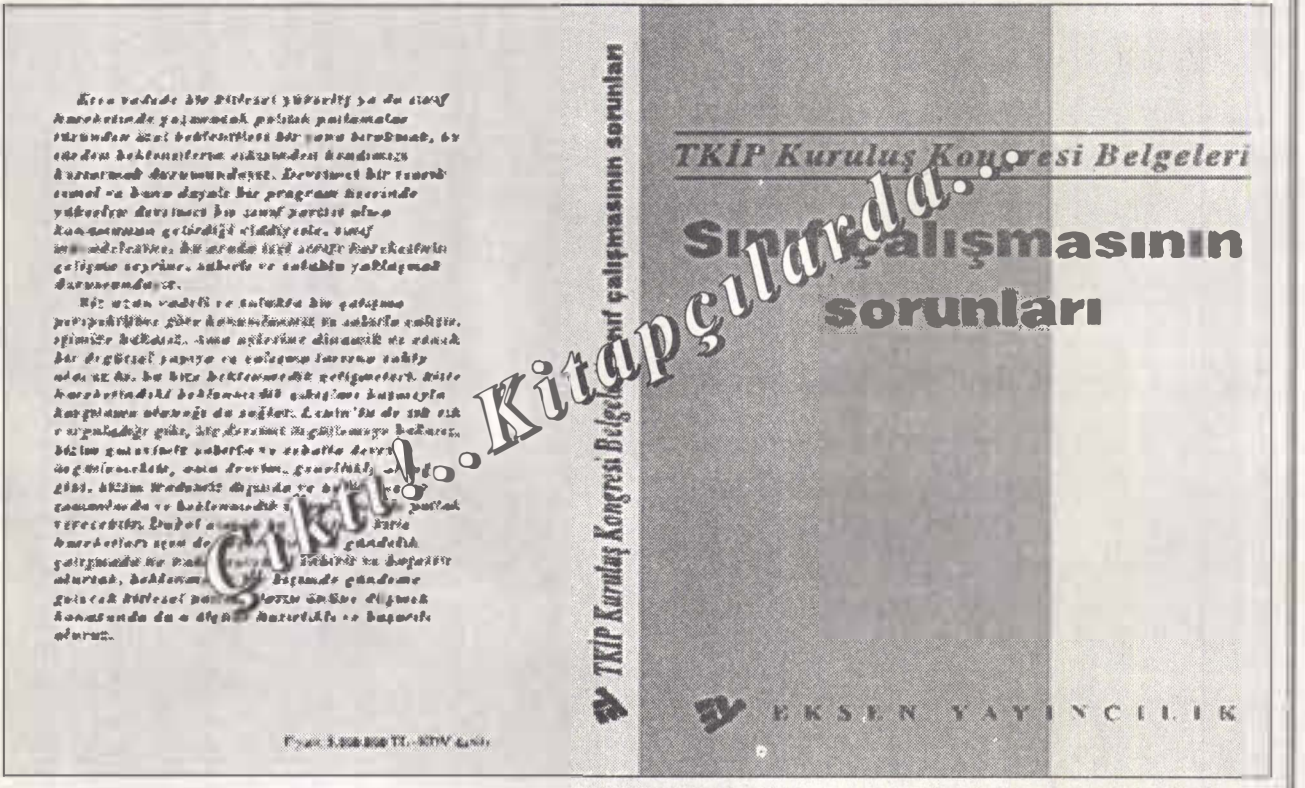
Oysa komünist şair Nazım işçi sınıfının ve devrimin malıdır ve öyle de kalacaktır. Dolayısıyla resmi güçlerce ehlileştirilmesine, yeni nesil gençliğe komünist kimliğinden arındırılmış bir şekilde tanıtılmasına izin verilmemelidir. Bu ise ağırlıklı olarak devrimci basın ve devrimci kültür-

sanat kurumlarının etkinlik alanına girmektedir. Demek ki basınımda ve kültür merkezlerinde, düzenin Nazım'ı ehlileştirme kampanyasına karşı, Nazım'ı işçilere gerçek kimliğiyle tanıtmaya ve maletme, devrimci şiirini kullanarak emekçilerin devrimci bilincini ve heyecanını uyarma karşı kampanyası yürütmemiz gerekmektedir.

Bu doğrultuda, gerek yayına yönelik gerekse devrimci kültür merkezlerindeki etkinliklere yönelik öneri ve ürünlerinizi bekliyoruz.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Sınıf çalışmasının sorunları

ABD gezisi ve “Irak sorunu”

“Tarihi gezi” öncesinde “on günde on yasa”!..

Meclis Dışişleri Komisyonu’nda “yılın diplomasi olayı” ilan edilen Ecevit’in ABD gezisine sayılı günler kaldı. Gezide ele alınacak sorunların ağırlığına rağmen Ecevit, birkaç yıl arayla Beyaz Saray’da huzura kabul edilecek olmanın uşaklara özgü heyecanı ve mutluluğu içinde şu günlerde. ABD yöneticileri, onlar adına gezi öncesinde Türkiye’yi ziyaret eden ABD heyetleri, açıklıkla ve ısrarla gezinin ana gündeminin Irak sorunu olacağını yineleyip durdukları halde, o döne döne gezide ekonomik sorunların ağırlık taşıyacağına vurgu yapıyor. Bu, yarattığı yanıltıcı izlenimin tersine, hiç de bir çelişki ya da farklılık oluşturmuyor.

Bilindiği gibi ABD, bölgeye yönelik emperyalist çıkar ve hedefleri doğrultusunda Türkiye’ye siyasal ve askeri roller biçiyor, dikkatleri de doğal olarak buna ilişkin sorunlara yöneltiyor. Ecevit ise ekonomik ve mali iflas içindeki bir ülkenin başbakanı olarak, işbirlikçi burjuvazi ve devleti adına, kendilerinden beklenen hizmetin ekonomik karşılığına (buna “satış fiyatı” da denebilir) dikkatleri çekiyor. O burada işini bilen bir tüccar gibi hareket ediyor. Satışa sunduğu mal Türkiye ve Türkiye emekçilerinin bugünü ve geleceği olsa bile.

Bu arada meclis de harıl harıl çalışıyor. Geride kalan yılın “15 günde 15 yasa”sı misali, şimdi de gündemde “10 günde 10 yasa” telaşı var. İMF’nin vaadettiği yeni borçların ve İMF’yle üç yıllığına imzalanacak yeni anlaşmanın zorunlu önkoşulu olarak, bu yasaların gezerken mutlakla çıkmış olmaları gerekiyor. Halihazırda çoğu çıkarılmış durumda. Buna son olarak, İMF’den gelecek 10 milyarlık borcun yarısını hortumcu bankalara peşkeş çekecek olan “Bankalar Yasası”nın bir gece yarısı çalışmasıyla çıkarılması eklendi. Geriye bir şey kaldıysa eğer bunun da gezi tarihine yettirileceğine kesin gözüyle bakabiliriz. Gündeminin de ötesinde bizzat çalışma temposu İMF tarafından belirlenen, İMF’nin direktiflerini ikiletmediğini geride kalan yılın çalışma performansıyla kanıtlamış bulunan bir uşaklar topluluğuyla yüzyüze olduğumuza göre, bundan kuşku duymak için bir nedenimiz de yok ortada.

Ama ortada çarpıcı bir durum var. İMF, tam da ABD’nin siyasal dayatmalarını kolaylaştırmak üzere cömert krediler vaadettiği bir dönemde bile, bu kredileri çok ağır iktisadi, sosyal ve idari koşullara bağlıyor. Bunların yasal bir çerçeveye kavuşturularak harfiyen yerine getirilmesini istiyor ve bunu titizlikle gözetiyor. Bu, uşakların huzurlarına çıkacakları efendileri karşısındaki pazarlık gücünün ne olabileceği konusunda da haliyle bir fikir veriyor. Arjantin örneği artık gözler önündedir ve üç yeni yıl boyunca demoklesin kılıcı gibi Türkiye’yi yönetenlerin tepesinde asılı duracaktır.

Irak: Prensip değil pazarlık sorunu

Ama herkes gibi biz de biliyoruz ki, “tarihi gezi”nin asıl gündemi Irak sorunudur. İMF ile ilişkiler de, “on günde on yasa”dan ya da imzalanacak yeni anlaşmanın sürekli tazelenen öteki sayısız koşulundan önce, ABD’nin bölgesel hedefleri çerçevesinde Türkiye’nin alması düşünülen rollere bağlı olacaktır. ABD emperyalizmi için bugünkü öncelik, iktisadi ve mali sorunlarda değil, fakat siyasi ve askeri ihtiyaçlardır. Onu bugün, İMF reçetelerinin uygulanması yoluyla Türkiye’deki

sömürü ve soygundan ne elde edeceğinden çok, bölgesel çıkar ve hedefleri doğrultusunda Türkiye’den ne ölçüde yararlanacağı ilgilendirmektedir. Dahası, bu çerçevede verilecek hizmetler karşılığında ödeme yapmaya bile hazırdır. Askeri borçların silinmesinden Ecevit’in yinelemeyi pek sevdiği “tekstil kotaları”na kadar bir dizi istemi müzakere etmeye açık olması da bundandır. Afganistan’a karşı açılan savaşta bir saldırı ve savaş üssü olarak kullanılması karşılığında Pakistan’ın borçlarının silindiğini biliyoruz. Şimdi ise gündemde Irak var ve Irak’a karşı da Türkiye bir saldırı ve savaş üssü olarak kullanılmak isteniyor. Ecevit’in gezisi de buna yönelik olarak sürmekte olan gizli pazarlıkların bir uzantısı olacaktır ve perde arkasındaki gelişmelerin seyri hakkında bazı açıklıkların doğmasına hizmet edecektir.

Türkiye’yi yönetenlerin Irak konusunda koro halindeki söylemleri, ısrarla iki nokta üzerinde yoğunlaşmaktadır. “Irak’ın toprak bütünlüğü” konusundaki hassasiyetlerini vurguluyorlar ve Irak’la ticarete geçmişten beri uğradıkları ve yeni bir savaşla birlikte uğrayacakları ekonomik kayıplara dikkat çekiyorlar. Emperyalizmin hizmetinde Yugoslavya’nın parça parça edilmesine bizzat katılanların ve halihazırda bu parçaların bir kısmında ABD hesabına bekçilik yapanların “Irak’ın toprak bütünlüğü” konusundaki hassasiyetlerinin tümüyle Kürt sorunundan kaynaklanan bir hassasiyet olduğu bilinmektedir. Tüm korkuları, Irak’ın parçalanması durumunda Güney Kürdistan’da ortaya çıkabilecek bir Kürt devletidir. Bu, tümüyle ABD’nin denetiminde ve onun bölgesel çıkarlarına göre şekillendirilecek bir kukla devlet olsa bile, Türkiye’yi yönetenler bunun Türkiye Kürtlerine kötü bir örnek oluşturmamasından öcü gibi korkmakta ve bunu gizleme gereği duymamaktadırlar.

Fakat bu Türkiye’nin kendisine biçilen role razı edilmesinde ABD için hiç de aşılmaz bir engel değildir. ABD için sorun, sanıldığı ya da iddia edildiği gibi, ne kendi başına Saddam’dır ve ne de Irak’ı bölmek, ABD için kendi içinde değişmez bir amaçtır. ABD kendisi için engel olmaktan çıkarılmış ve tümüyle kendi çıkarları ve politikaları çerçevesinde hareket eden işbirlikçi bir rejimin egemen olduğu bir Irak istemektedir. Saddam yönetimiyle sorunu da akıl almaz bir inatlaşmadan ya da saplantıdan değil, ama tümüyle buradan gelmektedir. Burada son derece rasyonel bir politika sorunuyla yüzyüzeyiz. Amerikan bir iktidarın egemen olduğu bir Irak; ABD’nin Ortadoğu üzerindeki egemenliğinin yeni bir düzeyde pekişmesi, en büyük petrol rezervlerinden birinin daha ele geçirilmesi, İsrail’in önündeki önemli bir engelin kaldırılması, dolayısıyla Filistin davasının daha güçsüz bir duruma düşürülmesi ve nihayet Irak Kürtleri üzerinde kurulacak vesayet yoluyla Kürt sorununun önemli ölçüde denetim altına alınması demektir. ABD’de yönetimden yönetime devredilen değişmez “Irak sorunu”nun gerisinde işte bu türden temel hedefler ve çıkarlar var. Bütün bunlar olmasaydı, ABD’nin, duruma göre tüm dünyayı da karşısına alarak “Irak sorunu”nu çözmeyi bu denli katı bir politik hedef haline getirmesi herhalde çılgınlık olurdu.

ABD emperyalizmi Irak’la bağlantılı hedeflerine Irak’ın bölünmesi yoluyla ulaşabileceği gibi, savaşla yıkıma uğratılıp teslim alınması yoluyla da pekala ulaşabilir. Bundan dolayıdır ki, Amerikan yönetenleri ve medyası, bu arada Türkiye’yi peşpeşe ziyaret eden ABD heyetleri, pekala Irak’ın toprak bütünlüğü konusunda güvence verebileceklerini

söyleyebiliyorlar. Türkiye’yi Irak’a karşı bir savaşa razı etmek ancak bu koşulla olanaklıysa, Amerika’nın bugün için bunu kabul edeceğinden kuşku duyulmamalıdır. Bu durumda geriye işbirlikçi takımının sürekli yineleyip durduğu “ekonomik kayıplar” sorunu kalır ki, bu da nihayetinde bir fiyat ve ödeme sorunudur. ABD’nin bundan da kaçınmayacağını ise söylemiş bulunuyoruz. Nasılsa bu yolla verdiğinin çok daha fazlasını binbir başka yoldan ve üstelik döne döne Türkiye’den çekip alacaktır.

Pazarlıklar ABD’nin istek ve dayatmaları doğrultusunda bir sonuca bağlanamazsa ne olur? Arjantin örneği üzerinden söylenebilecekleri söylemiş bulunuyoruz. Bunun ötesinde söylenebilecekleri ise Türkiye’nin Başbakanı ile sadık bir Amerikan uşağı olan Dışişleri Bakanı, birbirini izleyerek ve birbirini tamamlayarak söylemiş bulunuyorlar. Dışişleri Bakanı İsmail Cem, biz razı olmasak bile ABD Irak’a düşündüğü türden bir müdahaleyi yapacaktır; *“Irak konusunda ABD Türkiye’nin olurlarını almadan bir şey yapamaz gibi görüşleri çok iddialı buluyorum”*, demektedir. Başbakan Ecevit ise *“Irak’a yönelik bir savaş durumunda, biz istesek de istemesek de katılmak zorunda kalırız”* diyerek bu söylenenleri tamamlamaktadır. Bunlar birarada ABD’yi Irak’a karşı bir müdahale konusunda fazlasıyla rahatlatan ve cesaretlendiren açıklamalardır.

Söz konusu olan Türkiye ve bölge halklarının kaderidir

ABD ile Türkiye arasındaki ilişkilerin bugünkü seyri, Türkiye’nin ve Türkiyeli emekçilerin kaderini olduğu kadar, bölge halklarının kaderini de yakından ilgilendirmektedir. ABD dünya üzerindeki hegemonyasını yeni bir düzeyde pekiştirme seferine çıkmış bulunmaktadır. Bu uğurda girilen saldırganlığın ve savaşlar dizisinin hedefi durumundaki ülkelerin hemen tümü de bizi çevreleyen coğrafya içinde yeralmaktadır. ABD yalnızca Irak’a değil, Kafkasya’ya ve İç Asya’ya da egemen olmak istemektedir. ABD yalnız Irak üzerinden Kürt sorununu kendi denetimine almaya çalışmamakta, Irak, Suriye vb. devletleri etkisizleştirerek ve siyonist İsrail’i destekleyerek Filistin halkının özgürlük mücadelesini boğmayı da hedeflemektedir. Bugün ülkemizi Irak’a karşı savaşa sürmeye çalışanlar, yarın ondan doğuda İran’a ve Kafkasya’da Rusya’ya karşı roller üstlenmesini isteyeceklerdir. Türkiye bu rolleri siyasal açıdan halihazırda zaten üstlenmiş bulunmaktadır. Bizim kastettiğimiz bunun da ötesidir.

Türkiye’yi her alanda ABD’nin çiftliği haline getirenler, ağır borç batağında ekonomiyi iflasa sürükleyerek kaderini İMF’nin vereceği birkaç milyar dolar yeni borca bağlayanlar, ülkemize ve halkımıza ihanetin dipsiz çukurundadırlar. ABD’nin yeni dayatmalarına boyun eğmek onlar için kaçınılmazdır. Bu ise yaşadıkları ihanete yeni boyutlar eklemekle kalmayacak, bölge halkları için de ağır ve felaketli sonuçlar yaratacaktır.

Türkiye işçileri ve emekçileri 11 Eylül’ü izleyen gelişmeleri, 11 Eylül sonrasında Türkiye’ye biçilen yeni rolleri, İMF reçetelerine uşakça itaatın ekonomik ve sosyal yıkımdan da öteye ağır siyasal sonuçlarını bu çerçevede değerlendirebilmeli, Ecevit’in ABD’ye gündemdeki gezisinin siyasal sonuçlarına da buradan bakabilmelidirler.

SY Kızıl Bayrak

Genelgeler de kâr etmeyecek...

Sermaye iktidarını sınıfın örgütlü gücü yıkacak!

Türkiye burjuvazisinin sosyal patlama korkusu biliniyor. TÜSİAD başta olmak üzere çeşitli sermaye kuruluşları, bir süredir, sözde hükümeti uyarıcı açıklamalar yapmayı adeta alışkanlık haline getirmişlerdi. Ancak bu uyarılar bugüne dek hükümeti etkilemeye yetmedi. "Harekete geçmek" için tehlikeyi somutta görmeleri gerekiyormuş. Nihayet Arjantin'deki halk ayaklanması vesile oldu ve hükümet Türkiye'de de bir sosyal patlamanın yaşanmaması için gerekeni yaptı; bir genelge yayımladı...

Güneşin doğuşunu emirle durdurmaya çalışmak gibi bir şey deyip küçümsememek gerekiyor. Ne de olsa 4 yıla yaklaşan iktidarı boyunca koca ülkeyi hemen tümüyle genelge ve kararnamelerle yönetmeyi başarmış bir hükümettir söz konusu olan. Bunu da böylece halledebileceklerini düşünmeleri normaldir.

Aslında, onca para döküp hizmet aldıkları uzun titrli sosyolog, psikolog, ekonomist, yorumcu vb. "memur"larına bakılırsa, telaşa kapılıp önlem almalarına (bir genelgeyle de olsa) da gerek yoktu!.. Ne de olsa "Türkiye Arjantin olmaz"dı. Çok farklı coğrafyaya, kültüre, tarihe, stratejik yer ve öneme sahipti!.. IMF (ABD), Arjantin'deki gibi bir çöküşe izin vermezdi!..

Ancak, Arjantin halk ayaklanması karşısında düştükleri telaş gösteriyor ki, kendi propagandistlerine kendileri bile güvenmiyorlar. Söz konusu propaganda, salt kitlelerin manipülasyonu için ve tümüyle yalan ve demagojiye dayalı yürütülüyor.

Peki, İçişleri Bakanlığı tarafından yayımlanan genelge ile ifade edilen önlemler (uygulanıp uygulanmayacağından bağımsız olarak) düzenin derdine çare olabilir nitelikte mi?

Ya da başka bir ifadeyle, düzen, Türkiye'de de bir sosyal patlama ihtimalini ortadan kaldırma imkanına sahip mi?

Genelgenin içeriğine girmeden önce bu sorulara yanıt vermekte yarar var. Çünkü genelgenin hayata geçirilebilirliği de, işlevli olup olamayacağı da bununla doğrudan bağlantılı.

Türkiye'nin imkan veya imkansızlıklarını görmek için önce Arjantin'deki çöküş ve halk ayaklanmasının nedenlerine gözatmakta yarar var. Düzen cephesinden yürütülen propagandanın aksine, çöküş ve ayaklanma nedenleri açısından Türkiye ile Arjantin'in çarpıcı benzerliklere sahip olduğu ortada. Her iki ülke de, belirli bir süreden bu yana ekonomi yönetimini tümüyle IMF'ye, siyasetini Beyaz Saray'a bağlamış durumdadır. IMF üzerinden uluslararası sermayenin Türkiye ve Arjantin gibi ülkelerde uyguladığı ekonomik programların, milim sapmayan tek bir hedefi bulunmaktadır; ülke kaynaklarını, birikimlerini, emek-gücünü bitirinceye kadar sömürmek. Amaçlar gibi araçlar da değişmiyor. Arjantin'in, Türkiye'den 3-5 yıl önde gittiği sürecin önemli adımlarından biri özelleştirmelerdi. Tıpkı Türkiye'de olduğu gibi Arjantin'de de IMF, tüm kilit sektörlerde özelleştirmelerin hızla tamamlanmasını dayatmış, bu dayatmayı kredi desteği için şantaja dönüştürmüştü. Türkiye'nin henüz tüketmediği bu süreç Arjantin'de 4-5 yıl önce tüketildi. Bilindiği gibi IMF'nin Türkiye'ye özelleştirme dayatma ve tehditleri devam ediyor. Gerek 2002 bütçesi, gerekse de üzerinde uzlaşma sağlanmış bulunan yeni stand-by ve onun gereklerinin nasıl yerine getirileceğinin yemin metni niteliğindeki niyet mektubu, bu tehdit ve şantajların toplamından ibaret. IMF programları sadece geçmiş birikimlerin, hazır kaynakların sömürsüyle de yetinmiyor. Ülkenin

geleceğine, gelecekte de sınırsız sömürsüne yönelik maddeleri belki daha da önemli. Tarımın çökertilmesi ve nüfusun Amerikan tarım ürünlerine bağlanmasına yönelik önlemler bunların başında geliyor.

Bu programların burada daha da ayrıntılandırılması gerekmiyor. Zaten IMF programları konusunda gerek Arjantin gerekse de Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin düşüncesi de biliniyor. Her iki ülke emekçileri de fırsat buldukça emperyalist soygun ve sömürüye karşı düşüncelerini ortaya koyuyorlar. Hatta, küreselleşme karşıtı eylemlerin de gösterdiği gibi, emperyalist metropollerin işçi sınıfları ve emekçi kitleleri de, sömürge halklardan daha aşağı kalır bir

karşıtlık içinde değildir.

Türkiye'ye dönersek, işçi sınıfının, emekçi kitlelerin, hatta esnaf eylemlerinin de gösterdiği gibi, küçük ve orta burjuvazinin tüm itirazlarına rağmen, tekelci burjuvazi ve siyasi iktidarı IMF programlarını uygulama ısrarını sürdürüyor. Yaşanan çöküş ve sürmekte olan halk ayaklanmasına rağmen Arjantin'deki egemenlerin de aynı tutumu devam ettirme niyetini ise, IMF'nin bugünlerde bu ülkeyi yeniden teftişe çıkması gösteriyor.

Türkiye ve Arjantin üzerine söz söyleyen her düzen yorumcusu, sorunu, ya hükümetlere ya da çok sıkıysıra IMF'ye bağlar. Oysa, çok açıktır ki, ne IMF o ülke yönetimine rağmen ekonomisini yönlendirebilir ve ne de hükümetler egemen sınıfa rağmen ülke ekonomisini IMF'ye teslim edebilir. Tersine, siyasi iktidarı IMF, Dünya Bankası gibi uluslararası sermaye kuruluşları ile iş yapmaya zorlayan, ülkedeki egemen sermayenin uluslararası sermaye ile kopmaz bağlarıdır. Hükümetlerde yer alan uşak takımının ülkeyi peşkeş çekme hevesi, sermaye sınıfının sömürü emellerine hizmet görev ve zorunluluğu gereğidir. Bunun için hükümet edilirler, bunu sağladıkları sürece hükümette kalırlar. Öte yandan, bir ülkede sermayenin siyasi iktidarı hiç de hükümetten ibaret değildir. Hatta hükümetler bu iktidarın en etkisiz ve geçici araçlarıdır. Hükümetlerin arkasında ordusundan bürokrasisine koca bir devlet aygıtı durmaktadır. Bu aygıtın gerekli görmediği, onaylamadığı hiçbir önemli karar hükümetlerce alınamaz, uygulanamaz.

Demek ki, (Arjantin'de nihayet sosyal patlamaya yol açmış bulunan) emperyalist soygun ve sömürü çarkı, aslında, ülke sermayesinin çıkarları temelinde kurulan bir düzen ve devlet politikası gereği işlemektedir.

Bu da, Arjantin'de olduğu gibi Türkiye'de de, emperyalizme göbekten bağlı kapitalist ekonominin, sosyal patlama dinamiklerini sürekli ürettiğini/üretmek zorunda olduğunu gösterir.

Örneğin, Türkiye'de egemenlerin tüm korkuları ve sözde önlem girişimlerine rağmen, ekonomi yönetimine ilişkin alınan her yeni karar soygun ve sömürüyü katmerlemeye yönelik olmaya devam etmektedir. Durmadan yeni vergiler, yeni zamlar, yeni kısıtlamalar, yeni hak gaspları gündeme getirilmektedir. Bugünlerde Derviş'in ikna turları düzenlediği son bankalar yasası bile, göz göre göre soygundan başka nedir ki? Ama tüm bu uygulamalar bu ülkede de bir sosyal patlamayı kendi elleriyle hazırlamaktan başka bir anlama gelmiyor.

Gelelim İçişleri Bakanlığı'nın genelgesine:

Genelge; evsiz, işsiz, aç kalmışlara yardım etmek suretiyle, sözde sosyal patlamayı önleme amacıyla yayınlanmış bulunuyor. Ne var ki genelge çıkaran devlet buna kaynak ayırmayı düşünmediğini de ortaya koymuş oluyor. Daha ilk maddede geçen, "Yörelere potansiyel kaynaklarını harekete geçirmek için sosyal hizmet amacıyla kurulan sivil toplum kuruluşlarıyla işbirliği yapılacaktır." ifadeleri ve sonraki maddelerde döne döne tekrarlanan "belediyeler ve yerel yönetimler" vurgusu bunu yeterince gösteriyor.

Belediye ve yerel yönetimlerin imkanlarıyla, sayısız milyonlarla hesaplanan işsizlik sorununu çözebileceğini elbette devletliler de düşünmüyor. Olsa olsa şu günlerde yaptıkları gibi, sokaklarda yaşayanların donmuş cesetlerini azaltmaya yönelik olarak, evsizlere geçici barınak imkanları sağlamaya devam edilebilecektir. Kaldı ki, her gün açıklanan donarak ölen insan sayılarına bakılırsa, imkan, niyet ve çabanın bunu bile sağlamaya yeterli olmadığı açık.

Halbuki, bu gidişatla kaçınamayacakları bir sosyal patlamanın dinamiği hiç de sokakta yaşayan evsiz barksızlar ve genelgede sözü geçen diğer muhtaçlar değil. Arjantin örneğinin de gösterdiği gibi, bir halk ayaklanmasının başını çekecek asıl dinamik örgütlü işçiler olabilir. Düzen yorumcularının bilerek üstünden atladığı, iki ülke arasındaki en önemli benzerlik asıl budur. Arjantin işçi sınıfı, en azından sendikalar bazında, oldukça güçlü bir örgütlülüğe sahipken, Türkiye işçi sınıfı ihanet çukurunun en dibinde gezinen bir sendikal cendere ile sıkışmış durumdadır.

Bu haliyle genelgenin, giderek yükselen bir ihtimal durumundaki bir sosyal patlama konusunda düzen cephesinin kaygı ve korkularını hafifletmekten ziyade, halka yönelik bir propaganda amacına hizmet etmek üzere yayımlandığı söylenebilir. Fakat buna da ne kadar yarayacağı tartışmalıdır.

Düzen cephesinde konuya ilişkin daha ciddi/elle tutulur çalışmalar ise daha sessiz sedasız sürdürülmektedir. Aylar öncesinden konu MGK'nın gündemine getirilmiş ve böyle bir olasılıkta başvurulacak zor tedbirlerine ilişkin kararlar alınmıştı. Bu günlerde ise işçi sendikalarına yönelik kuşatma daraltılmaktadır. Derviş ilk kez sivil inisiyatif topladı örneğin. Yine, emniyet müdürlüklerinin sendika işyeri temsilcilerini de dahil etmeye çalıştığı yerel toplantılardan söz ediliyor.

Önümüzdeki günlerde bu tür girişimlerin ayrıntıları ortaya çıkacaktır kuşkusuz. Ancak şimdiden şunu rahatlıkla söyleyebiliriz. İşçi sınıfı ve emekçilerin yıkımı üzerine kurulu bir iktisadi sistem kendi kendini çökertmekten de kaçınamamaktadır. Türkiye'nin ekonomi yönetimi de, tıpkı Şubat krizinde olduğu gibi, yeni krizler, yeni çöküşler üretmeye devam edecektir. Taa ki bir sosyal devrimle iktidardan uzaklaştırılınaya kadar...

Uşak Ecevit efendi Bush'un huzuruna çıkıyor...

Ziyaretin ana eksenini, Irak'a karşı emperyalist savaş

Ecevit'in ABD ziyaretine sayılı günler kala, ziyaretin içeriği ve olası sonuçları şimdiden netleşmeye başladı. Ecevit'in ABD ziyaretinin bir pazarlıktan ibaret olduğu biliniyor. Bu pazarlığın ne üzerinden yapılacağı ise bugün artık kimse için bir sır değildir. Görüşmenin ana içeriği Irak ve Türk devletinin gelecekteki bir Irak savaşında nasıl bir rol alacağıdır. Bundan dolayı bu ziyaret ABD'nin Irak planlarına somut biçim vermenin adımı olarak gerçekleştirilmektedir. Bu, ABD'nin ziyarete yüklediği anlam ve beklentileri açıklamaktadır.

Ziyaret ABD'nin Irak planının parçası

Uluslararası planda bugünün öncelikli gündemi ABD'nin Irak'a olası saldırısıdır. Bugün hiç kimse ABD'nin Irak'a saldırmayacağını ileri sürememektedir. Çünkü saldırı kararı verilmiş, artık hazırlıkları yapılmaktadır. Emperyalist savaşın kiminle, nasıl ve ne şekilde yürütüleceği planlanmaktadır.

ABD, tıpkı Afganistan'a dönük gerçekleştirilen yıkım savaşında olduğu gibi, Irak'a karşı da kendisinin komutasında bir savaş koalisyonu oluşturmak istemektedir. ABD'nin 11 Eylül sonrasında tüm emperyalist ve gerici rejimlerin önüne koyduğu "ya benim yanımdasınız, ya da karşımda" ikilemi Irak konusunda da geçerlidir. Afganistan'da bu ikilem bir iki istisna dışında ABD'nin lehine sonuç vermişti. Ancak Irak konusunda durum bambaşkadır. Çünkü, Irak, gerek ülke ve gerekse bulunduğu bölge açısından emperyalist çıkar çatışmalarının yoğunlaştığı bir hedef durumdadır. Emperyalistlerin çıkarları Irak konusunda farklılaşmakta, bir çatışma biçimine dönüşmektedir. ABD komutasında bir Irak savaşının bölgedeki dengeleri yeniden kurması, ABD lehine güçlendirmesi kaçınılmazdır. Bundan dolayıdır ki, emperyalist koalisyonun diğer bileşenleri Irak konusunda farklı bir tutum geliştirebilmektedir. Çünkü Irak'a karşı ABD'nin yanında yer almak, kendi çıkarlarından ABD lehine vazgeçmek, onun hegemonyasına boyun eğmek anlamına gelmektedir. Bu tutumun sınırlarını önümüzdeki günlerde göreceğiz.

Tüm bunlar bir yana, ABD Irak'a saldırmakta kararlıdır. Öyle ki bu konuda ABD açısından ittifaklarını ikna etme amaçlı yürütülen diplomatik temkinlilik yerini açık bir savaş hazırlığına bırakmıştır. ABD açıktan rakip emperyalist güçlere meydan okumakta, Irak'ın işini Türkiye gibi bölgedeki birkaç ülkenin yardımıyla bitireceğini dillendirmektedir.

ABD'nin Irak seferinin birkaç ay sonra başlayacağı burjuva medya üzerinden ifade edilmektedir. Buna göre hazırlanan savaş planı, ABD'nin bölgedeki birkaç "stratejik ortağı"na dayanarak Irak'ın işini bitirmesi şeklindedir. İşte Ecevit'in ABD ziyaretine ABD cephesinden yüklenen anlam tümüyle bu savaş hazırlıkları çerçevesindedir. Türk sermaye devletinin

savaşa katılımının hangi düzeyde olacağı, savaş senaryolarında nasıl bir rol üstleneceği bu ziyarette netleştirilecektir.

Pazarlık gücünü artırma manevrası

Türk sermaye devleti uşak konumu gereği ziyaretin gündemini belirleme gücü ve iradesinden yoksun olduğu gibi, bugünden tüm çabası savaşta oynanacak role karşılık kopartabileceği tavizlere yöneliktir. Bundan dolayıdır ki, olası bir Irak operasyonuna tümüyle karşı çıkmak yerine, kendi çıkarlarına ters düşecek olası bazı gelişmelerden duyduğu rahatsızlığı dillendirerek, pazarlık gücünü artırmaya çalışmaktadır.

Ziyaretin öngünlerinde sermaye devletinin en yetkili organları yer yer bu yönlü çıkışlar yaptılar, hatta bunu yaparken zaman zaman efendi-uşak ilişkisinin sınırlarını dahi zorladılar. Genelkurmay Başkanı yaptığı açıklamada, ABD'nin Irak'a müdahalesinin on yıllık eskimiş gerekçelere bağlanamayacağını söyledi. Böylece sermaye devletinin kararlılığı en yetkili organ tarafından ABD'ye dolaylı olarak iletilmiş oluyordu. Ardından Ecevit bu açıklamaya tümüyle katıldığını açıkladı. TÜSİAD da bunu yineledi.

Bu kadarı ABD çıkarlarına ters bir düzleme geçmek anlamına geliyordu. Sermaye devleti böylece sadece savaşın bir Kürt devletinin kurulmasına

yolaçma tehlikesine değil, bizzat savaşın kendisine karşı çıkıyordu. Bu açıktan "stratejik ortaklık" ya da doğru bir ifadeyle uşaklık hadlerini aşmak demektir. Bu nedenle burjuva basında açıktan ifade edildiği üzere, ABD, resmi kanallardan sınırın aşıldığına ilişkin ikazlarda bulundu. Elbette bu resmi ikazlarla da yetinilmedi. Amerikancı medya, Irak'a dönük saldırıya karşı gelmenin mümkün olmadığı, bunun Saddam yandaşlığı anlamına geldiği şeklinde bir kampanyaya başladı. Bu açıktan, ya ABD'nin yanındasın, ya da karşısındasın demektir. Mesaj muhataplarınca anlaşıldı: Pazarlık gücü artırılmaya çalışılırken sınırlar aşılmıştı. Sınırların gerisine dönüldü.

ABD'nin Irak seferinde aktif rol

İktisadi krizin derinleştirdiği kölelik ilişkileri sermaye devletini ABD'nin elinde bir oyuncağa dönüştürmüşken, bizzat Irak saldırısının yarattığı siyasal açmazlar ise bu durumu katmerleştiren ve ona yeni boyutlar ekleyen bir rol oynamaktadır. Söz konusu olan, sermaye devletinin olası bir Irak saldırısının doğurması muhtemel Kürt

devletine ilişkin çekincelerinin ortaya çıkardığı bir açmazdır. Bu açmaz (belki tek başına değil) sermaye devletinin ABD'nin Irak seferinde daha aktif ve hatta vurucu güç olarak yer alması sonucunu doğuracaktır. Öyle ki, sermaye devleti ya savaşın vurucu gücü olma

misyonunu yerel Kürt aşiretlerine bırakacak (bu ABD emperyalizminin tam denetiminde kukla bir Kürt devletinin yolunu açabilecektir) ya da doğrudan bu savaşın aktif gücü olarak konumlanacaktır. Halihazırda yaşanan bazı gelişmeler sermaye devletinin ikinci yolu seçtiğini göstermektedir: Geçen hafta ABD Irak muhalefetine dönük desteğini askıya aldı. Bunun hemen ardından ise Türk ordu birlikleri Kuzey Irak'a sevk edildi.

Tüm bu göstergeler ışığında denilebilir ki, ABD ile Amerikancı iktidar arasındaki Irak pazarlığı ne bugünden başlatılabilir, ne de ziyaretle sınırlandırılabilir. Saflar netleşmiş, kapalı kapılar ardında süren pazarlıkların sonuçları belirginleşmiş, Irak'a karşı bir yıkıcı emperyalist savaş ufukta görünmüştür. Bugünkü haliyle ABD'nin gerici Irak seferinin birinci dereceden suç ortağı olma payesi Türk sermaye devletine biçilmiştir. Bu açıktan ABD lejyonu olmak demektir. Ecevit'in Amerika ziyareti bu durumda Bush'un huzurunda sadık bir lejyonerin kutsanma merasiminden başka bir şey olmayacaktır.

Tütünde yıkım, TEKEL'de özelleştirme yasası yürürlükte!

Yıkıma karşı birleşik mücadele!

İMF ile imzalanacak yeni stand-by anlaşmasının gereklerini yerine getirmek için elini çabuk tutan hükümet hiç vakit yitirmeden işe soyundu. Meclis IMF'nin özellikle üzerinde durduğu bir dizi saldırı yasasını Ecevit Amerika'ya gitmeden yetiştirmek için gece gündüz çalışmaya başladı.

Bunlardan Tütün Yasası ve Kamu İhale Yasası geçtiğimiz günlerde meclisten geçti. Bunu zor durumdaki bankalara devlet yardımıyla ilgili yasal düzenleme izledi. Bu yasa da sadece birkaç gün içinde meclisten geçirilerek Cumhurbaşkanı'nın onayına sunuldu.

Emperyalist tekellerin rüyası gerçek oldu: Tütün Yasası sonunda çıktı

Emperyalist tekeller yıllardan bu yana Türkiye'deki tütün tarımını ve buna dayalı sigara üretimini yıkıma uğratmak için sistemli bir faaliyet içerisinde. Zira Türkiye pazarı onlar için büyük önem taşıyor. Bu nedenle de son yıllarda Türkiye'ye dayatılan bütün IMF programlarında tarımın yıkımı, özel olarak da tütün tarımının tasfiyesi, özel bir yer tutuyor.

2000 yılı başında uygulamaya sokulan saldırı programının çerçevesini oluşturan niyet mektubunda tütün tarımının yıkımı ve TEKEL'in özelleştirilmesi ile

ilgili kapsamlı hükümler vardı. Bunun gereği olarak yeni bir "Tütün Yasası" taslağı hazırlandı. Fakat hazırlanan bu taslak uzun zaman meclisten geçirilemedi. 2001 yılı Şubat krizinin ardından IMF'nin yeni kredilere önkoşul olarak dayattığı "15 günde 15 yasa"nın biri de gene yeni tütün yasasıydı.

Bir dizi tartışmanın ardından taslak nihayet mecliste onaylandı. Fakat bu kez Cumhurbaşkanı tarafından veto edildiği için uygulamaya sokulamadı.

Cumhurbaşkanı'nın geçen yıl veto ettiği Tütün Yasası meclis tarafından geçtiğimiz günlerde noktasına dahi dokunulmadan bir kez daha onaylandı. Böylelikle

Cumhurbaşkanı'nın ikinci bir kez veto etme olanağı da ortadan kaldırıldı. Nitekim Cumhurbaşkanı yasayı onaylamak zorunda kaldı. Böylece tütün tarımında yıkımın ve TEKEL'in özelleştirilmesinin önü artık tümüyle açılmış durumda.

Sigara şirketleri kazandı

(...)

TBMM'nin (5 Ocak) Cumartesi günü oturumunda kabul edilen **Kamu İhale Yasası'nın** ardından dün de (Salı) Cumhurbaşkanı'nın **Tütün Yasası'nı onaylaması** sadece Bülent Bey'i değil yedi cihanı da rahatlatmış. Zira Türkiye, genç ve hızlı artan nüfusu, düşük eğitim düzeyi ve sınıf atlamak için her ödünü vermeye hazır yapısıyla uluslararası sigara şirketleri için **kar marjı yüksek sigara pazarlarının başında** geliyor!

Ajay Chhibber'in bundan aylar önce "Tütün Yasası'nın çıkarılması sırasında ortaya çıkacak herhangi bir gecikme Dünya Bankası'ndan gelecek desteğin gecikmesine neden olacaktır. Olası bir gecikme, Türkiye'ye pahalıya mal olacaktır" demeci hatırlanırsa; Tütün Yasası'nın onaylanmasında geç bile kaldığı düşünülebilir!..

1984: Sigara ithaline 28 milyon dolar

Ne var ki Türkiye'nin, tütünün kapısını yabancı sigara tekellerine açışı bundan neredeyse **20 sene öncesine** dayanıyor. Hatırlarsanız, Turgut Özal Hükümeti **1984'te bir kararname** çıkararak sigara ithalatına izin vermiş, 1986'da da tütünde tekeli kaldırmıştı. Böylelikle **yılda ortalama 500 milyon dolar tütün ihraç eden** Türkiye, sigara ithalatına izin verildiği 1984'de 1.8 milyon kilo **sigara ithal** edip **28 milyon dolar** ödemiş..

Bu meblağ **altı yıl içinde 300 milyon doların üstüne** çıkmıştı!

Yine hatırlarsanız, **Virginia ve Burley tipi tütün ithaline** izin veren kararnameden bir kaç yıl sonra da ... **1992'de** Türkiye'de üretim yapacak yabancı sigara şirketlerine **yılda fiili üretimde 2 bin tona ulaşmaları halinde** fiyatlandırma, satış, dağıtım ve **ithalat serbestiyeti** getirilmişti.

Sigara satışı:

63 milyon kilodan 120 milyon kiloya...

*** O yıllarda** yani 1980'de **63 milyon kilo** olan sigara satışı, 10 yılda yüzde 21 artarak 1990'da **76.6 milyon kiloya** çıkmıştı. TEKEL'in üretim tekelinin kalktığı **1993 ile 2000** arasında ise sigara satışı, yüzde 43.8 artarak **120 milyon kiloya** yükselmiş... Böylelikle, uluslararası sigara devleri de amacına ulaşmıştı. Bu amaca da tüm azgelişmiş ülkelerde olduğu gibi: o önce, **kaçakçılığı** yönlendirerek ülke tüketicisinin damak zevkini kendi ürünlerine yönlendirmiş ve alıştırmış;

*** Yabancı sigara** ithalatının serbest bırakılmasını sağlamış;

*** TEKEL 2000** örneğinde olduğu gibi teknoloji vaadiyle **kendi fabrikalarını** kurmuş,

*** Spor, tiyatro, konser** gibi etkinliklere **sponsorluk** yaparak tüketici kitlesini genişletmişti.

(...)

Türkel Minibaş

09 Ocak 2002

(Bianet sitesinden alınmıştır..)

Tütün üreticisinin kapısındaki büyük yıkım

Türkiye'de şu anda 580 bin aile tütüncülükle uğraşıyor. Şimdiye kadar TEKEL'den aldıkları kotalara göre tütün yetiştiren bu 580 bin ailenin çok büyük bir bölümü yeni yasa uygulamaya girdikten sonra toprağına tütün ekemez olacak. Elindeki tarla tütün ekim alanı olarak belirlenen bölgelerin dışında kalanlar ister istemez tütüncülüğü bırakacaklar. Çok büyük bir olasılıkla topraklarını satacaklar, satamazlarsa terkedip göç edecekler. Çünkü göç etmeyip başka bir ürüne yönelmek çok sorunlu bir iş. Zira tütün çoğunlukla kıraç arazide yetişiyor ve buralarda başka bir bitki yetiştirmek genelde mümkün değil. Kısacası yüzbinlerce tütün üreticisinin bu kışın sonundan itibaren yıllardır ekmek yediği toprakla artık bir bağı kalmayacak. Bir gazeteci tütün üreticisinin şu an içinde bulunduğu durumu şu sözlerle anlatıyor: "Kanun destekleme alımlarının 2002 yılında sona ermesini öngörüyor. Önümüzdeki Şubat sonu ve en geç Mart ayı başı devlet son defa olmak üzere 2001 ürünü tütünlerin alım fiyatını açıklayacak. TEKEL son defa olarak 2001 ürünü tütünden ihtiyacı kadar alım yapacak.

Şimdilerde fidelenmesi gereken 2002 ürünü tütün için destekleme alımı söz konusu değil. Ama fideler odanın bir köşesinde saklanacak bir şey değil ki... Üretici fideyi ya tarlaya dikecek ya söküp atacak! Fide tarlaya dikilir ise yetişen tütün ne olacak? Eski uygulama terkedildiğinden TEKEL kota vermiyor. Yeni uygulama başlamadığından, tüccar ve TEKEL üretici ile sözleşme yapmıyor." (Güngör Uras, Milliyet, 5 Ocak 2002)

Çaresiz kalan, yıkıma uğrayan, topraktan sökülüp atılması an meselesi olan yüzbinlerce küçük üretici köylünün yerini ise çoktandır Türkiye'de sigara fabrikaları kuran, sözleşmeli tütün ekimi yaptıran Philip Morris, British American Tobacco gibi büyük emperyalist tekeller alacak. Sonuçta ülke tarımının en önemli alanlarından biri daha ağır bir yıkıma uğrayacak.

Tütün Yasası ve TEKEL'in tasfiyesi

Tütün Yasası'nın çıkmasıyla birlikte TEKEL'in tasfiye planları da somutluk kazanmış oluyor. TEKEL'in dört ayrı işletme halinde yeniden örgütlenmesi, sigara fabrikalarının bir kısmının özelleştirilmesi, yaprak tütün işletmelerinin ise çoğunun tamamen tasfiye edilmesi zaten uzunca bir süredir planlanıyor ve adım atmak için fırsat kollanıyordu. TEKEL Genel Müdürü Eylül ayında, 24 yaprak tütün işletmesinin 30 Eylül'den itibaren kapatılacağını, buralarda çalışan geçici işçilerin iş akitlerinin feshedileceğini açıklamıştı. Birçok sigara fabrikasında üretim bantlarından pek çoğunun kapatıldığı, buralarda sistemli bir işçi azaltma politikasının uygulandığı ise sektördeki bir diğer gerçek.

Sermaye TEKEL'le ilgili planlarını şimdi büyük bir hızla hayata geçirmeye başlayacak. Bunun anlamı başta geçici işçiler olmak üzere binlerce işçinin, tütün eksperinin işini kaybetmesi olacak. Türkiye'nin üçüncü büyük kamu işletmesi böylelikle başında uluslararası sigara tekellerinin oturduğu bir kurtlar sofrasına atılarak yokedilecek.

İşçi sınıfının yıkıma karşı çıkma sorumluluğu

Tütün üretimiyle 580 bin ailenin ilgilenmesi demek, buna yakın sayıda küçük üreticinin yıkımla yüzyüze olması demektir. İlk bakışta bu hayli güçlü bir mücadele potansiyeli anlamına gelmektedir. Fakat bazı yörelerdeki kooperatif ve dernekler dışta tutulursa, tütün üreticileri tümüyle örgütsüzdürler ve toplumsal konumlarından dolayı böyle bir mücadelenin başını çekme olanağından ve yeteneğinden yoksundurlar. Yıkımın sonuçlarının somut olarak görülmeye başladığı bir dönemde belli tepkiler ortaya koymaları ihtimali elbette vardır, fakat bu yukarda altını çizdiğimiz gerçekliği değiştirmiyor.

Yıkıma karşı verilecek mücadelede asıl sorumluluk işçi sınıfına; tütün ve sigara sektörü söz konusu olduğunda ise özel olarak TEKEL işçisine düşmektedir. Mücadele birikim ve deneyimine sahip onbinlerce işçinin çalıştığı bir işletmede sermaye saldırılarını boşa çıkarmanın muazzam olanakları da mevcuttur. Burada temel sorun bu olanakların harekete geçirilmesidir. Bütün tekel işçilerini kadrolu, geçici, mevsimlik ayırımı yapmadan ortak hareket ettirebilecek bir iradenin ortaya konulmasıdır. Böylesi bir örgütlülük ağı oluşturmak öncü işçilerin sorumluluğu altında bulunmaktadır. Bu yönüyle öncü, ilerici, devrimci işçilerin disiplinli ve kararlı bir çalışma yürütmeleri, TEKEL işçisini bir bütün olarak sermayenin sinsi saldırısına karşı dikmeleri gerekir. Öncülük misyonunun yerine getirilebilmesi durumunda tabanın direneceğinden kuşku duymak için ortada hiçbir neden yoktur.

Tarımda yıkımın yeni adımı:

"Tütün Yasası"

(...) Hazırlanan "Tütün Yasası" hem tütün üreticisinin elini kolunu bağlayacak, onu topraktan koparıp atacak düzenlemeler içeriyor. Hem de TEKEL'in özelleştirilmesinin yasal altyapısını döşüyor. Buna karşılık ise, uluslararası sigara tekellerine ve onların ortağı yerli sermaye gruplarına sınırsız sömürü ve vurgun alanları açıyor.

Yasa TEKEL tarafından yerine getirilen tüm işlerin bundan sonra kurulacak

"Tütün Kurulu" tarafından yerine getirilmesini öngörüyor. 7 kişiden oluşan bu kurul TEKEL'in tüm yetkilerini devralacak. Hiçbir işi ve işlevi kalmamış olan TEKEL ise böylelikle özelleştirmeye hazır hale gelecek. Sigara fabrikaları, yaprak tütün işleme tesisleri ve diğer TEKEL işletmeleri kapanın elinde kalacak. Yasaya göre:

- * Tütün ekim alanları neredeyse yarı yarıya azaltılacak. Sadece 42 ekim bölgesinde tütün üretimine izin verilecek. Ayrıca tütün ekimi karneye bağlanacak.
- * Ekim izni alanlar bu işi ancak çok sıkı kurallar ve yoğun bir denetim altında yapabilecekler. Örneğin izin belgesinde hangi türden kaç kilo tütün üretileceği belirlenmişse o kadar tütün teslimatı zorunlu olacak. Karnede yazılandan az ya da çok üreten üreticiler para cezası ödemek zorunda kalacak.

- * Belirlenen bölgelerin dışında tütün ekimi yapmak ise suç sayılıyor. Bu tür durumlarda hem tespit edilen üreticinin fideleri jandarma tarafından sökülüp imha edilecek, hem de üreticiye ağır para cezası ve hapis cezası verilecek.

- * Tütün üretiminin bu kurallara uygun yapıp yapılmadığını denetleme işi ise jandarmaya ve köy muhtarlarına veriliyor. Üstelik bu iş gereken ciddiyetle yapılmayacak olursa, jandarma ve muhtarlara da para cezası verilebilecek.

Yasa yalnızca tütün ekimindeki sıkı kuralları belirlemiyor. Sigara ve diğer tütün mamüllerini kimlerin üretebileceği ve kimlerin ithal edebileceği de yasada ayrıntılı olarak tarif ediliyor. Bunlarla ilgili hükümler aynen şöyle: "Türkiye'de tütün mamülleri üretmek isteyenler, yıllık üretim kapasitesi, tek vardiyada sigara için 2 milyar adet, diğer tütün mamülleri için ise 1 milyon adetten az olmamak kaydıyla, tütün hazırlama bölümleri olan tam ve yeni teknoloji tesisler kuracak. Bu şartları yerine getirenler, ürettikleri tütün mamüllerini serbestçe satabilecek, fiyatlandırabilecek, dağıtabilecek ve ihraç edebilecek."

Sigara ithalatı konusundaki hüküm ise şöyle: "Türkiye'de marka bazında sigara için en az iki milyar adet, diğer tütün mamülleri için en az bir milyon adet üreten ve satanlar aynı markadan olmak üzere serbestçe ithalat yapabilirler; fiyatlandırabilirler ve satabilirler."

(SY Kızıl Bayrak, Sayı: 2001/12)

Türkiye'de 580 bin aile tütünden geçiyor

Bölge	Üretim	Ekici sayısı	Oranı(%)
Ege	114.009	307.244	52.9
Marmara	3.678	10.549	1.8
Karadeniz	31.852	93.309	16.1
Doğu Anadolu	6.907	25.756	4.4
Güneydoğu A.	51.904	144.000	24.8
Toplam	208.350	580.858	100.0

Banka kurtarma operasyonu

Son niyet mektubunun gösterdiği gibi, IMF zor durumdaki bankaların kurtarılmasını, sermaye yapılarının güçlendirilmesini istiyor. Daha açık anlatmak gerekirse, IMF devletten zayıf düşmüş (bunu sahipleri tarafından içi boşaltılmış diye anlamak gerekir) bankalara sermaye takviyesi yapmasını istiyor. IMF “ben size kredi vereceğim, ama siz de bu bankaları kurtaracaksınız” diyor. IMF’ye verilen niyet mektubunda bu işin nasıl yapılacağı satır satır anlatılmış, bütün esasları belirlenmiş.

Ve meclis bu işi de Ecevit’in Amerika gezisinden önce bitirmiş bulunuyor. Açıklamalardan anlaşıldığı kadarıyla bu iş için en az 4 milyar dolar ayrılacak.

Şimdi düzen cephesinde bu konuda ateşli tartışmalar yaşanıyor. Yanlış anlaşılmasın. Kimse “niye bu bankalar kurtarılıyor” demiyor. Kimi yazarlar dışında hiç kimse “halktan alınan vergilerle banka kurtarmak doğru değildir” demiyor. Bunu söyleyenler ise, halkın parasıyla kurtarılabilecek bankalara karşı toplumda bir güvensizlik oluşacağını, prestijlerini yitireceklerini, dolayısıyla para toplamakta zorlanacaklarını vb. gerekçe göstererek buna karşı çıkıyor. Yani gene halkın soyulmasını değil bankanın itibarını düşünüyorlar. İşçi ve emekçilerin soyulmasından beslenen kamu bütçesinin banka sermayedarlarının kasasına akıtılması düzen cephesindeki hiç kimsenin umurunda değil. Tüm sermaye grupları ve düzen partileri dağıtılacak pastadan kapacakları payı büyötmeye çalışıyorlar.

Şimdi gündeme getirilen de dahil bugüne kadar yaşanan sayısız banka kurtarma operasyonu bir yanıyla işçi ve emekçilerin soyulmasından, sömürülmesinden elde edilen parasal kaynakların sermaye sınıfına pompalanması anlamına geldi. Banka kurup piyasadan para toplamak, sonra içini boşaltıp devletin üzerine yıkmak ya da devlet desteğiyle kurtarmak, burjuvazinin kullandığı sermaye biriktirme, vurgun vurma yöntemlerinden biri oldu. Bunu artık Türkiye’de yaşayan herkes bütün açıklığıyla biliyor.

Yapısal sorunlara geçici çözümler

Fakat gündeme getirilen banka kurtarma operasyonunun ortaya koyduğu bir başka gerçek daha var. Banka operasyonları aynı zamanda Türkiye kapitalizminin yapısal sorunlarına, bu sorunlar karşısındaki çaresizliğine de ışık tutmaktadır.

“Mevduat güvencesinin de yardımıyla banka sahibi olan maceracı kimseler, haksız rekabet yoluyla, yüksek faizle mevduat toplamış ve bunu kendi şirketlerine aktarmışlardır. Bu işlemlerin hepsi kamu otoritelerinin gözü önünde cereyan etmiş, olumsuzlukları belirten Bankalar Yeminli Murakıpları raporları hasıraltı edilmiştir.

“Bazı bankalar halktan topladıkları mevduatı ödeyemeyecek duruma geldiklerinde Fon’a devredilmiş ve tüm zararları devletçe üstlenilmiştir. Bu yolla 19 banka Fon’a devredilmiş ve bankalar için Hazine’den 18 milyar dolar kaynak aktarılmıştır.

“(…) Aktarılan kaynağa rağmen bankacılık sektörünün iyileştirilemediği, o nedenle reel sektöre yeni kredi açamadığı, güç duruma düşen kredi müşterilerine yardımcı olamayacağı anlaşıncı, Hazine’den aktarılabilecek 4 milyar dolarlık kaynakla sektörü kurtaracak son tasarı gündeme gelmiştir. El yordamıyla, deneme-yanılma yöntemiyle sorunları çözmeye çalışan hükümet, tek çıkar yolun zor

durumdaki bankalara 4 milyar dolar destek sağlamak olduğunu savunmaya başlamıştır. Bir kaç ay sonra, sorunu çözemedik başka bir yöntem uygulayalım diye ortaya çıkılmayacağını da garantisi yoktur.” (Mustafa Özyürek. *Milliyet*, 7 Ocak 2002)

Milliyet yazarının tereddütleri sonuna kadar haklıdır. IMF’nin dayattığı, Kemal Derviş’in ise herşeye rağmen hayata geçirmeye çalıştığı banka kurtarma operasyonu, tümüyle IMF’nin istediği çerçevede gerçekleşse dahi, Türkiye kapitalizminin hiçbir sorununa kalıcı bir çözüm getirmeyecektir. Düzen cephesindekiler de bunun farkında olduğu içindir ki, iş bir anda yağmadan pay kapma yarışına dönüşmüştür. Banka operasyonu kapitalist ekonominin içinde bulunduğu sıkıntılı durumu bir süreliğine de olsa aşmanın, yükü bir kez daha işçi ve emekçi yığınların sırtına yıkmanın bir aracı olarak kullanılmaktadır. Bankalara pompalanacak kaynaklar yeniden hortumlandıktan, IMF’den gelecek krediler

pay edildikten bir süre sonra, sorun daha ağır bir biçimde kendisini yeniden ortaya koyacaktır.

İşçi ve emekçiler cephesinden durum

İşçi ve emekçi yığınlar banka kurtarma operasyonunun faturayı çalışanlara ödetmenin bir biçimi olduğunu görüyor ve buna karşı belli bir öfke duyuyorlar. Şimdiye kadar yaşanan banka kurtarma operasyonlarının hepsinin de dönüp dolaşıp kendilerine fatura edildiğini yaşayarak öğrendiler çünkü.

Fakat öfke ve tepkinin büyüklüğü kendi başını bir şey ifade etmiyor. En başta da sendikal ihanet çeteleri aracılığıyla sermaye bu öfke ve tepkiyi boşaltmanın ya da zararsız hale getirmenin yolunu bir biçimde buluyor. İşçi ve emekçi hareketi açısından bugün en kritik sorun örgütlenme sorunudur. Saldırlara gereken yanıtın verilmesinin yolu buradan geçmektedir.

“Arjantin’e benzeyeceğiz” raporu

Devlette görevli müfettişler, Cumhurbaşkanı ve Genelkurmay Başkanı’nın da içinde bulunduğu devlet zirvesindeki yöneticilere, “bankacılık yasası çıkarsa Türkiye Arjantin’e döner” uyarısı yaptı.

Devletin zirvesine, kamuoyunda banka kurtarma yasası olarak bilinen düzenlemenin hayata geçirilmesi durumunda Türkiye’nin Arjantin’e döneceği uyarısı yapan rapor verildi. Devlet Denetim Elemanları Derneği (DENETDE) tarafından verilen rapor, son MGK toplantısında da gündeme geldi. Raporda Devlet Bakanı Kemal Derviş ve bürokratları ağır bir dille eleştirildi. Hükümetin çıkarmaya çalıştığı yasanın Türkiye’yi yurtdışına bağımlı kılacağı ve Arjantin’leşme sürecini başlatacağı iddiaları yer aldı. Yasanın çıkmasıyla IMF’den gelecek paraların önceden belirlenen belirli şirketlere aktarılacağı kaydedildi. (...)

DENETDE’nin raporunda, pazartesi günü yapılacak Liderler Zirvesi’nde son şekli verilecek bankacılık düzenlemesi olan “mali sektörün yeniden yapılandırılması”na ilişkin yasa ve kamu bankalarının üst düzey yöneticileriyle ilgili şu iddialar yer alıyor:

- Kanunun amacı kamu bankalarının tasfiyesine yönelik altyapı oluşturmaktır. Bu kanun çıkmazsa Türkiye’nin Arjantin’e dönüşeceğini söyleyenler hesap sorulmasından korkanlardır.

- Bu kanunu Meclis’ten daha rahat geçirebilmek için ekonomik kriz ve reel sektörün desteklenmesi gerekçesi perdeleme olarak kullanılmıştır.

- Reel sektörün desteklenmesinde dışarıdan yüksek faizlerle sağlanacak kaynaklar kamu bankalarına aktarılacak, bu kaynaklar firmalara yeni kredi verilmesinde kullanılacaktır. Uygulamada ekonomiye faydalı olan firmalar değil önceki yıllarda da yapıldığı üzere, bu bankalardan siyasi destekle usulsüz kredi kullanılmış ve bunları ödememiş firmalar bu imkandan yararlanacaklardır.

- Usulsüz kredi veren yöneticiler, bunda siyasi sorumluluğu olanlara hiçbir şey yapılmamış, fatura çalışanlara çıkarılmıştır. Kamu bankalarından usulsüz kredi verilmesinde sorumluluğu bulunan yöneticiler aften yararlanmışlardır.

- Kamu bankalarının kötü yönetildiğinden şikayet eden Derviş, usulsüz kredi vermekten yargılanan, daha önce çalıştığı bankalar hortumlanarak fona devredilen yöneticileri olağanüstü yetki ve sorumsuzluk zırhı ile donatarak atamıştır.

- Hortumlanarak içleri boşaltılan ve fona devredilen özel bankaların devlete zararı 17 milyar dolardır (25,5 katrilyon), oysa Halk Bankası’nın 1,5 katrilyon, Emlak Bankası’nın 1 katrilyon ve Ziraat Bankası’nın 500 trilyon olmak üzere kamu bankalarında batan kredi miktarı toplam 3 katrilyondur. Özel bankaların devlete zararı, kamu bankalarının yaklaşık 8 katıdır.

- Kamu bankaları muhtemelen Ekim-Kasım 2002 tarihinde yurtdışında hazır olan müşterilere satılacaktır. Bu finans sektörünün yabancıların eline geçmesi, Türkiye’nin dışa bağımlı hale gelmesidir.

- Kamu bankalarına içleri boşaltılan İnterbank, İktisat Bankası, Egebank ve Demirbank’tan profesyonel yöneticiler getirilmiştir. Profesyonel yönetici olabilmek için hakkında şaibe olması, usulsüz kredi vermekten dava açılması, en az bir batan bankada çalışması kriterleri aranır hale gelmiştir.

- Bazı yöneticilerin aylık geliri 21 milyar civarındadır. Tam bir israf ve savurganlık hakimdir.

-Halk Bankası’nın 18.11. 2001 tarihinde ODTÜ’de düzenlediği toplantı için yaklaşık 500 milyar lira harcanmıştır.

- Banka personeli için düzenlenen seminerde ekonomist kökenli gazetecilere günlük 1 milyar lira ödenmiştir. Bu gazeteciler sadece 2 saat seminer vermişlerdir.

-Kamu Bankaları Ortak Yönetim Kurulu Başkanı Vural Akışık, Boğaz’da kaçak villa yapmıştır. Hakkında birçok şaibe vardır.

- Kamu Bankaları Ortak Yönetim Kurulu Üyesi Kadir Günay, İnterbank’ta görev yaptığı dönemde aylık 5 bin 300 DM’ye 34 PR 200 plakalı Range Rover jeep kiralamıştır. Ayrıca, İstanbul Bebek’te aylık 2 bin 500 dolara ev kiralamıştır. Aylık 10 bin dolar ücret almıştır.

2002 yılı saldırı programı ve bütçe

Bütçe, genel anlamıyla, kamu gelirlerinin nereden sağlanacağını ve bu gelirlerin nerede kullanılacağını gösteren belgedir. Bu tanımdan da anlaşılacağı gibi, bütçe devletin izlemeyi amaçladığı sosyo-ekonomik politikaların bir aynasıdır. Bütçeyle toplumsal emek tarafından yaratılan değer bir bölümü devletin kasasına aktarılır. Biriktirilen bu değer, devletin ve temsil ettiği sınıfın tercihlerine/önceliklerine göre bölüştürülür. Kapitalist sistemde, örgütlü muhalefetin gücünü ortaya koyduğu dönemlerde “sosyal devlet” ilkesini kaale almak zorunda kalan sermaye devleti, böyle bir muhalefetin olmadığı şartlarda sosyal harcamaları hiçe saymakta, saldırıları pervasızlaştırmaktadır.

Bütçe kaynakları

Kamu gelirleri birkaç kaynaktan sağlanmaktadır. Bunlar: vergiler, harçlar, resimler, fonlar, vb... Kamu gelirlerinin %90'ı vergilerden oluşmaktadır. Vergilerin üç önemli kalemi bulunmaktadır. Büyük ölçüde işçi ve emekçilerden kesilen gelir vergisi, tüketim maddesi alırken ödediğimiz KDV ve akaryakıt vergisi. Bu üç kalem toplam vergilerin %63'ünü oluşturmaktadır. Bankaların ve tekellerin ödediği kurumlar vergisi ise vergi gelirlerinin sadece %6.2 sini oluşturuyor. Kısaca devlet sermayeyi vergilendirmiyor. Öte yandan emekçilerden toplanıp borç faizi adı altında sermayeye aktarılan milyonlarca dolardan neredeyse hiç vergi alınmıyor. 2002'de devlet 42.8 katrilyon faiz ödemeyi planlarken sadece 31 trilyon vergi almayı hedefliyor.

2002 bütçesi kimin bütçesi?

Kasım 2000 ve Şubat 2001'de ardarda yaşanan iki kriz milyonlarca işçinin işten atılmasını, yoksulluğun ve sefaletin derinleşmesini beraberinde getirdi. Sermayenin krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetme politikasına karşı sınıfın örgütlü bir mücadele geliştirememesi saldırının sonuçlarını daha da ağırlaştırdı. 2002 bütçesi örgütlü muhalefetin cılız olduğu böylesi bir ortamda açıklandı. Bütçenin hazırlanış sürecinde IMF asli unsur olarak yerini aldı. Bu süreçte Kemal Derviş birkaç defa ABD'ye gidip geldikten sonra bütçeye son şekli verildi. TC Anayasasına göre bütçeyi hazırlaması gereken Maliye Bakanı ve denetlemesi gereken TBMM tamamen devre dışı bırakıldı. IMF tarafında önüne konulan bütçeyi kamuoyuna sunarken, Maliye Bakanı da bütçenin savunulacak bir yönünün olmadığını açıkça itiraf etti.

Bütçede ilk dikkati çeken borç faiz ödemeleri. Borç faizlerinin 2002 bütçesindeki payı %43.6. Buna karşın kamu yatırımlarının bütçedeki payı %5.8. Milli eğitim (personel harcamalarını çıkarırsak) bütçedeki payı %1.5, sağlık harcamaları ise sadece %0.5. Eğitim ve sağlığa ayrılan pay azaltılırken Diyanet, Emniyet ve savunma harcamalarının bütçeden aldığı pay artırıldı. 2002 bütçesinde Diyanet'e ayrılan pay bir önceki yıla göre %83.6 oranında artırıldı. Emniyet Genel Müdürlüğü'nün bütçesi ise %107 oranında artırıldı. Diğer cari harcamaların payı ise %8. Bu kalemin

%84'ünü savunma harcamaları oluşturuyor. Savunma harcamaları sadece bu kalemle sınırlı değil. Denetim dışı bırakılan Savunma Sanayi Fonu'ndan da silah harcamaları finanse ediliyor. Bunun yanısıra NATO dahilindeki harcamalar da denetim dışında (bütçe dışında) tutuluyor.

Devletin tercihi sınıf karakterine tamamen uyuyor.

Zaten o da bunu saklama gereği duymuyor. Açık ve net bir biçimde kitleleri baskı altında tutmak, denetlemek ve gözetlemek için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacağını söylüyor. 2002 bütçesiyle emekçiler tarafından üretilen değerlerin kapitalistlerin kasalarına ve silahlanmaya aktarılması bunun ifadesi oluyor.

Daha çok yıkım...

2002 bütçesinde IMF'nin öngördüğü tüm tedbirler yer aldı. IMF “devletin küçültülmesi” adı altında kamu harcamalarının kısıtlanmasını, sosyal ödemelerin kaldırılmasını, ücretlerin aşağı çekilmesini ve bir dizi önlemleri öngörmekteydi. IMF'nin “ekonomiyi büyütmenin, büyümeyi yavaşlatın, işsizlikten korkmayın, bu enflasyonla mücadelenin maliyetidir” söylemi çerçevesinde hareket eden sermaye devleti, işçi sınıfı ve emekçileri tam bir yıkıma sürükledi.

Yıkım tablosu resmi kuyumlarca da (eksik ve tutarsız rakamlarla da olsa) artık itiraf edilmektedir. DİE'ye göre şehirlerdeki işsizlik oranı %17 civarındadır. IMF'nin öngördüğü gibi enflasyon düşmemiştir. 2001 yıl sonu enflasyonu %88.6 olarak açıklanmıştır. Yine DPT'nin yaptığı araştırmaya göre, Türkiye'de nüfusun %15'i 1 doların altında bir günlük gelire sahiptir. %38'nin geliri ise 1.5 doların altındadır.

Bu yıkım tablosuna rağmen devlet erkânı ve kalemsörleri umut tacirliği yapmaya devam ediyorlar. Sermaye ise hiç olmadığı kadar rahat ve

umutlu. Kriz ve yoğun işsizliği bahane ederek, sendikal ihanet çetelerinin yardımıyla kazanılmış hakları bir bir gasp ediyor. Re'sen emeklilik, ücretsiz izinler, tazminatların sınırlandırılması herhangi bir karşı koyuşla karşılaşmadan uygulamaya sokuldu.

Bir taraftan acımasız bir yıkım programı uygulayan sermaye, bir taraftan da işsizlik ve yoksulluğa çözüm

arama adı altında sendika bürokratları ile toplantılar yapıyor. Bu toplantılarda bile, işsizlik ve yoksulluğun ancak böyle önlenebileceği gerekçesiyle kendi taleplerini dayatıyor. Vergilerin azaltılması, işverenlerden alınan SSK prim oranlarının düşürülmesi ya da sermaye tarafından ödenen primin bir bölümünün devlet tarafından karşılanması, sermaye tarafından karşılanan işsizlik sigortası kesintilerinin devlet tarafından karşılanması, emperyalizme tam teslimiyet karşısında alınan kredilerin sermayeye aktarılması. Hain Türk-İş bürokratları da “reel sektörü” canlandıracağı yalanlarıyla ileri sürülen bu taleplere karşı

çıkıyor. Bayram Meral tam bir arsızlıkla, “işçimiz ülkesi için iki zeytininden birini vermeye hazırdır” diyebiliyor.

Saldırıları püskürtmek için 2002 yılını kazanmak zorundayız

2002 yılı bütçesi de dahil sermayenin saldırı politikalarının bu kadar pervasız yürütülmesinin temel nedeni işçi ve emekçilerin ortaya örgütlü bir tepki koyamamalarıdır.

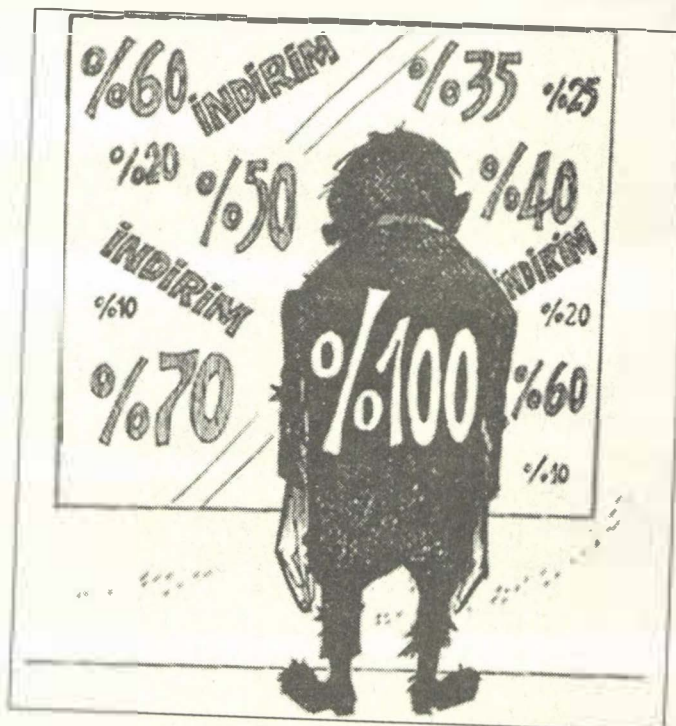
Sermaye politikacıları en çok da buna güvenerek 2002 yılında bütün saldırı programını başarıyla uygulayacaklarını düşünüyorlar. Haksız da sayılmazlar. Eğer gerekli karşı koyuş örgütlenmez, 2002 işçi sınıfı adına bir örgütlenme ve mücadele hamlesiyle kazanılamazsa, yığınlar dükküne göre çok daha ağır bir yıkım ve sefaletle yüzyüze kalacaklardır.

Bunun önüne geçmek için

yapılması gereken ise bellidir.

“İşçi ve emekçi hareketi yeni yılda geçmişin derslerini gözetmek ve adımlarını buna göre atmak durumundadır. Sınıfın örgütlenme ve bilinç düzeyinin yükseltilmesi ihtiyacı geçen yılki deneyimlerimizin öğrettiği en önemli derstir. Bunun ortadan kaldırılması ise, sendikal bürokrasiden bağımsız taban örgütlerinin yaratılmasına, yaygınlaştırılıp güçlendirilmesine bağlıdır. 2002 yılının

görevlerine bu gözle de bakılmalıdır.” (SY Kızıl Bayrak, Sayı:2002/01)

Sınıfa saldırıların Adana'daki sonuçları

Adana'da daha çok işçi kıyımı, düşük ücret, taşeronlaştırma ve özelleştirmeden kaynaklanan sorunlar yaşanıyor.

SASA: Bu fabrikada belli aralıklarla işçi çıkartmalar gerçekleşiyor. İşçilerin büyük bir bölümü Organize Sanayi Bölgesi'nde açılan tekstil fabrikasına aktarılacak, çalışan işçi sayısı yarıya düşürüldü. Taşeronlaştırma daha da yaygınlaştı.

TEKEL: Özelleştirme saldırısının bir sonucu olarak, Tütün Yasası henüz çıkmadan, fabrikadaki yaprak bölümü işçileri sigara fabrikasına gönderildi. Bu bölümlerde sadece yükleme yapan ve depoda çalışan işçiler bulunmaktadır. Yaprak bölümündeki makineler de bir başka fabrikaya gönderilmiştir. Böylece devlet tütün yasasına uygun bir organizasyon başlatmıştır.

Buna bağlı olarak Adana'da bulunan sendika şubeleri ile Mersin, Osmaniye, Antep, İskenderun, Antakya şubeleri kapatılarak, Adana sigara fabrikası şubeleriyle ortak bir yönetim altında birleştirildi. Diğer illerde ise temsilciliklerin açılması düşünülüyor.

ÇUKOBİRLİK: İplik dokuma bölümünden çıkarılan işçilerin yerine taşeron işçileri alındı. Çukobirlik yönetimi yılbaşından sonra 400 işçinin daha işten çıkarılacağını söylüyor. Daha öncesinde Çukobirlik'te çalışan işçi sayısı bütün üniteler dahil 5 bine yakındı. Şu an 2 bine yakın çalışan var. Yeni çıkışlarla beraber bu sayının daha da düşürülmesi hedefleniyor. İşçiler maaşlarını düzenli alamıyorlar. Bankamatik kartının faizini ödeyemeyen işçiler çıkışlarını alarak borçlarını ödeme yoluna gidiyorlar. Kıdem tazminatlarının gaspedileceği kaygısını taşıyan bir kısım işçi "hiç olmazsa tazminatımı kurtarayım" diyerek çıkışını istiyor. Tabii bu da devletin özelleştirme çabasını kolaylaştırıyor.

Çukobirlik yağ fabrikasında devam eden TİS görüşmeleri tıkandı. Sıfır zam dayatan işveren görüşmelere yanaşmadı. Aracı girişimleri de sonuç vermeyince, grev kararı alındı. Ancak grev fiili olarak uygulanamadı. Daha önce iplik dokumada yaşanan grevin olumsuz sonuçlanması, aynı sonucun yağ bölümünde de yaşanacağı endişesi, işçilerin büyük bir bölümünün çıkışlarını almasına neden oldu. Bu nedenle grev uygulanamadı ve sendikal örgütlülük de dağılmış oldu.

BOSSA: Bu fabrikalarda hemen her ay beşer-onar işçinin çıkışı veriliyor. İşçiler çıkışları kanıksamış durumda. BOSSA 1 ve BOSSA 5 şube başkanlarının DİSK'e üye tekstil işçilerini Öziplik-İş'e transfer etme girişimi, işçilerin bölünmesine yol açtı.

İşçi çıkışları karşısında hiçbir şey yapılmaması, işçileri sendikadan uzaklaştırdı. Sendikanın tutumundan cesaret alan işveren taşeron uygulamasını iyice yaygınlaştırdı. Üretim bölümlerinde kadrolu işçilerle taşeron işçiler beraber çalıştırılıyor. Bunun önü kesilmezse, kadrolu ve sendikalı işçiler yavaş yavaş tasfiye edilecekler.

AKSANTAŞ: Özelleştirme kapsamındaki bu fabrikada üretim bilinçli bir biçimde durdurulmuş bulunuyor. Kayseri Sümerbank'ın kapatılmasının ardından yaklaşık 150 işçi Adana Aksantaş'da istihdam edildi. Bölgedeki diğer illerden işçilerin de burada istihdam edileceği söyleniyor. İşçilerin ücretleri ödenmiyor.

MENSA: Ekonomik krizden sonra işçi çıkışının yaşanmadığı nadir fabrikalardan biri. Bunda sendikanın tutumu etkili oldu. Sadece süresi dolanlar emekli oluyorlar. İkinci ikramiyelerin günü gelmesine rağmen ilk ikramiyeler hala ödenmemiş durumda.

Seyhan Belediyesi: Krizden sonra çıkartılan işçilerin bir kısmının işbaşı yapmasının ardından henüz işçi çıkışı yaşanmadı. Uzun süreden beri yakacak paraları ödenmedi. Diğer belediyelere oranla işçiler maaşlarını düzenli alabiliyorlar. Seyhan Belediye Başkanı 200 kişilik fazlalık olduğunu, bunların işten atılacağını açıkladı.

Adana Büyükşehir Belediyesi: İşçilerin maaşları ödenmiyor. Belediye-İş de buna karşı tepki göstermiyor.

Yüreğir Belediyesi: Genel-İş'in örgütlü olmasına rağmen, işverenin baskısıyla yetkiyi Hizmet-İş aldı, böylece belediye başkanının istediği oldu. Ardından toplu çıkışlar gerçekleştirildi. Şu an 400'e yakın işçi ücretsiz izine ayrılmış durumda. İzindekilerin işine ne zaman döneceği şüpheliyken, çalışanların da ücretleri ödenmiyor.

Dikili Belediyesi işçileri bir yıldır sendikasız çalıştıktan sonra sendikalı oldular. Genel-İş yetkiyi aldıktan sonra TİS görüşmeleri devam ediyor.

Adana'da yaşanan düşük ücret, işçi kıyımı, taşeronlaştırma ve özelleştirme saldırısı Türkiye işçi sınıfına yöneltilen saldırıların bir parçası. Saldırıları püskürtebilmek ise ancak birlikte hareket etmekle mümkün. Saldırıları karşısında sendikacıların tutumunu gözönüne alındığında, sendikaları da harekete geçirecek taban inisiyatiflerinin oluşturulması büyük bir önem taşıyor. Bu konuda öncü işçilere büyük görevler düşüyor.

• **SY Kızıl Bayrak/Adana**

Doğal afet değil kapitalizm öldürür!

Kar yağışının yoğunlaşmasından bu yana donarak ölenlerin sayısı kaçta ulaştı belli değil. Bilinen bir şey varsa, o da, her gün 3-5 kişinin donmuş cesedinin bulunuyor olması. Bunların çoğunluğu da büyük kentlerin evsizleri. Sokaklarda yaşayan çocuklar, yaşlılar, vb.

Sistem, bu donarak ölme haberlerinin de basıncı altında, yaşanan kışı bir doğal felaket olarak gösterme eğiliminde. Devlet yetkililerinin demeçlerinden medyanın haber ve yorumlarına kadar, tüm düzen sözcülerinin dilinde kışın bastırmasıyla artan insanlık trajedilerinin tek sorumlusu kar ve soğuk, yani doğa. Oysa, karın bir doğa olayı olması dışında, yaşanan felakette doğanın hiçbir suçu ve sorumluluğu bulunmuyor. Ne insanların bir barınaktan bile yoksunluğu, ne büyük kentlerdeki altyapı yetersizliği ve ne de kent hizmetlerindeki eksiklik-aksaklıklar doğanın işi. Tümüyü bir toplumsal düzen ve devlet gerçekliğinin aynası konumundaki bu felaketlerin tek yaratıcısı, egemen sınıf ve onun siyasi iktidarındır. Egemenlerin doğal felaket dediklerinin döne döne yoksulları vuruyor olması bile bu gerçekliğe ışık tutmaktadır.

Çeşitli doğa olayları karşısında birey olarak insan halen güçsüz ve çaresiz olabilir. Ancak toplum olarak insanlığın doğaya üstünlük sağlamasının üzerinden binlerce yıl geçmiş bulunuyor. Gelinek noktadaki bilimsel-teknolojik düzeyiyle, insanlığın, ısı değişikliği ve yağışlar gibi doğanın en basit ve süreklilik arzeden olayları karşısında çaresiz kalması inanılır/kabul edilebilir bir şey değildir. Hele de bunu olağan göstermeye yönelik "doğal felaket" açıklamaları tümüyle affedilemez bir durumdur.

Gerçekte soğuklar ve yağışlar karşısında çaresiz kalan bireyler değil; hem toplum üzerindeki egemenliklerinden vazgeçmemek, hem de topluma karşı hiçbir sorumluluk üstlenmek istememekte direnen kapitalist sınıf ve onun siyasi iktidarındır. Türkiye'de bu sınıfın ve iktidarının son üç-beş yıllık tüm icraatı, neredeyse tümüyle, devleti küçültme adı altında toplumsal görev ve sorumluluklardan sıyrılmaya hasredilmiş bulunuyor. İnsanın insan olmaktan kaynaklanan beslenme, barınma, öğrenme gibi en temel ihtiyaçlarının karşılanmasına yönelik devlet organizasyonunun dağıtılması, var olan kurumların tasfiyesi, yürütmenin en önemli ve acil görevi haline getirilmiş bulunuyor. Sermayenin devleti yönettiği topluma barınma, beslenme, sağlık, eğitim, haberleşme gibi temel hizmetleri parasıyla dahi götürmek istemiyor. Bu hizmet sektörlerini özelleştirme adı altında, sermayenin kurtlar sofrasına sunuyor. Ancak sermaye devletin suçu bununla da sınırlı değil. Bu kadarı felaketin boyutunu böylesine büyötmeye yetmeyecektir. Uyguladığı IMF-TÜSİAD yıkım programlarıyla, milyonlarca işçi ve emekçiyi işsiz bırakarak, beslenme ve barınma imkanlarını elinden almış, dolayısıyla onları kar ve kış gibi doğa olayları karşısında güçsüz ve çaresiz bırakmış, böylece doğa olaylarını onlar için büyük birer felaket haline getirmiştir. Bunlarla birlikte ve bunlara ek olarak, halen kendi üzerinde bulunan örneğin ulaşımın sağlanması gibi işlerin altından kalkamayarak (aslında kalkmayarak) felaketin boyutunu daha da artırmıştır.

Ülke çapında binlerce köyün şehir merkezleriyle bağlantısının kesilmesi, hatta, şehir merkezlerinde dahi ulaşımın sağlanamaması, eğitimde günlerce ara verilmesi vb. de, bireylere yaşattığı felaket dışında, doğrudan devletin aczini gösteriyor. İçine düştüğü bu acizlikten kurtulmak şöyle dursun, güçsüzlüğünü ve çaresizliğini (ve toplumun perişanlığını) daha da artıracak kararlarda ise ısrar ediliyor. Köy yolları ve Kara Yolları'nı kapatma kararı gibi. Bugün, bu kurumlar çalışır durumda iken üç-beş santim kar hayatı felç edebiliyorsa, yarın, tasfiye tamamlandığında ne olacaktır? Sermaye devletin bu soruya verebileceği bir yanıt yoktur. Beni (temsil ettiğim sınıfı) ilgilendirmiyor, diyebilir. Ancak, aksayacak olan yaşam, kapitalist üretim ve dağıtımın (ve karın) da aksamaması anlamına geleceğinden, kendi eliyle yarattığı çıkmaz, aslında, kapitalizmin kendi çıkmazı anlamına gelmektedir.

Kapitalizm, bu çözümsüzlüğü üretmekten kaçınmayacağını, her tutumu, her uygulamasıyla kanıtladı, kanıtlamaya devam ediyor. Dolayısıyla, çözümün kendi dışında aranması gerektiğini de...

Eğer işçi ve emekçiler, burjuvalar için zevk ve sefa imkanı yaratan kar gibi doğa olaylarının kendilerine felaket getirmesini bir son vermek istiyorlarsa, öncelikle kapitalizmin toplum üzerindeki egemenliğine son vermek zorundalar. Yaşadığımız, yaşamak zorunda bırakıldığımız doğal felaketler, sadece sosyal görevlerimizin yakıcılığına vurgu yapmaktadır. Öncelikle de bir sosyal devrimin aciliyetine. Çünkü, sermayenin felaket üreten iktidarına son verip, işçi sınıfının sosyalist iktidarı kurulmadan, işsizlere iş, evsizlere ev, açlara ekmek sağlamak, yolları kardan temizlemek, eğitimi kış koşullarında da sürdürebilmek, doğalgazda ve tüm yakıt ürünlerinde fahiş kârları engellemek, vb., vb. mümkün olmayacaktır. Bunlar ve daha onlarca, yüzlerce alanda sosyal iyileştirme ve geliştirme, işçi sınıfının insanlığa vaadidir. Ve bu vaadini yerine getirme zamanı artık iyice yaklaşmış durumdadır.

Belediye işkolunda yetki kavgası uzadıkça kaybeden işçiler olacak...

Gerçek kazanım sendika bürokratlarını defetmekle mümkün

Türkiye’de sendikal hareket herkesin rahatlıkla görüp değerlendirebileceği bir krizin içinde. Zaten sayısı düşük olan sendikal işçi sayısının her geçen gün daha da azalması bu krizin en temel göstergesi olarak kabul edilebilir. Sermaye işten çıkarmaları ve taşeronlaştırmayı baş silah olarak kullanarak sendikal örgütlülüğü hızla tasfiye ediyor. Sendikal bürokrasi ise kendi varlık zeminini bile tehdit eden bu saldırılara karşı direnmek şöyle dursun, varolan tepkileri eritme görevini devam ettiriyor. Sonuç olarak sendikalar ciddi bir üye kaybı yaşıyor ve birçok sendika yetki sorunu ile karşı karşıya.

Ülkemizde sendikal işçi sayısının tüm çalışanların %12’sini kapsadığı tahmin ediliyor. Yani toplam çalışanların %90’nına yakınının örgütsüz olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Örgütlenmenin önünü tıkayan gerici iş yasaları, işten çıkarmalar, taşeronlaştırma uygulamaları ile birleşen sendikal ihanet bu tablonun belli başlı nedenleri.

Yukarıda sayılanlar kadar olmasa da örgütlülüğün önündeki bir başka ciddi engel de sendikal rekabet olabiliyor. Tarafların birbirine göre politik farklılık göstermediği bu rekabetin faturası işçilere örgütsüzlük olarak dönüyor. Bu yanı sıra çok fazla bir anlam ifade etmeyen bu yetki kavgası en çok belediye işkolunda yaşanıyor.

Belediye işkolu taşeronlaştırmanın en fazla yaygınlaştığı yer. Belediyenin kurduğu şirketlere devredilen değişik hizmet alanlarıyla sendikal örgütlenmeler (ve onunla birlikte ekonomik ve sosyal haklar) sökülüp atılıyor. Bu işkolunun diğer bir özelliği ise sendika değiştirmelerin sıkça yaşanması. Ancak bu hareketlenmenin temel belirleyicisi işçiden çok belediye başkanları olmaktadır. Bu açıdan hiçbir anlam ifade etmeyen bu sendika değiştirmelerin

örgütlenmesi işçiden çok işverenle yapılmaktadır.

Sektörde örgütlü üç sendika özünde gerici bir rekabetin içinde. Bunun sonucu olarak yaşanan yetki kavgaları da bunun doğrudan bir yansıması. Son günlerde tekrar gündeme gelen İETT işçilerinin durumu, bunun yarattığı sorunları göstermesi açısından açıklayıcı bir örnek.

İETT’deki Belediye-İş örgütlülüğü, 1994 yılında başkanlığı Refah Partisi’nin almasıyla saldırılara uğramaya başlıyor. Tıpkı CHP’li, DSP’li, ANAP’lı ya da MHP’li belediye başkanları gibi Refah Partili başkanı belediyeyi kendi kadrolarıyla dolduruyor. Tabii bundan İETT de nasibini alıyor. Ve tıpkı onlar gibi kendine daha yakın bir sendikayla çalışmak için harekete geçiyor. Devreye Refah Partisi’nin genel tercihi olan Hizmet-İş giriyor. Değişik baskıların da etkisiyle 1998 yılına kadar Belediye-İş’e üye olan işçilerin bir bölümü sendikadan istifa ediyor. Hizmet-İş bunların bir kısmını örgütliyor. Ancak yetki alacak düzeyi yakalayamıyor.

‘98 TİS’lerinde masaya iki sendika da oturamıyor. Bunu iyi değerlendiren belediye işvereni, çalışanların birçok ekonomik-sosyal hakkını gaspediyor. Bundan sonraki süreçte Belediye-İş’t e üyelik noktasında ısrar eden (onun görece ilericiliği nedeniyle) işçiler değişik cezai uygulamalara maruz kalıyorlar. 4 yıllık sürecin sonunda mahkeme nihayet yetkinin Belediye-İş’t e olduğuna karar veriyor. Ancak önceden mahkeme kararına itiraz etmeyeceğine söz veren Hizmet-İş Yargıtay’a başvuruyor. Yılan hikayesi sürüp giderken, örgütsüzlük devam ediyor.

İETT kuşkusuz tek örnek değil. Sektörün üç sendikasının da birbirlerinin örgütlü olduğu yerlerde çalışma yapmaları ve birbirlerinin yerini almaları sıkça karşılaşılan bir durum. Binlerce işçinin örgütlenmeyi

beklediği yerde sendikaların bu tercihinin şaşkınlıkla gerektirdiği. Bu sendikal anlayış işçi sınıfı içinden sökülüp atılmadığı sürece, mücadelenin yolunun açılmayacağı çok açık.

Türkiye’de işçi iseniz, bir sendikaya üye olmak sorunlarınızı çözmez. Çünkü sendikaların yönetimleri sermayenin çıkarlarını koruyor. Hangi sendikaya üye olduğunuz da çok önemli değil. Çünkü özde birbirlerinden çok fazla bir farkları bulunmuyor. Peki bunlardan yola çıkarak sendikal örgütlenme mücadelesini ve sendikal örgütlenmeleri reddetmek mi gerekiyor? Kuşkusuz hayır. Sendikalar işçi sınıfının halihazırda en yaygın örgütlenme biçimleridir. Sendikal mücadele işçi sınıfı için vazgeçilemeyecek bir alandır. Sendikaların bugünkü halinden bağımsız olarak, işçi sınıfının mücadelesinin en güçlü mevzilerinden biridir.

Türkiye’de işçi iseniz, bir sendikaya hangi bilinçle nasıl üye olduğunuz önemlidir. İETT işçisinin örgütlülük süreci herşeye rağmen Belediye-İş’t e noktalanacak gibi görülüyor, ancak bunun bugünkü sendikal yapı içerisinde İETT işçisine getireceği belli. Bugüne kadar örgütsüzlüğe karşı mücadele eden İETT işçisi bundan sonra yönünü sendikal bürokrasiye karşı çevirebilmelidir.

İşçi sınıfının mücadelesinin önündeki en büyük engellerden biri mücadeleden uzak bürokratik sendikal anlayıştır. Siyasal olarak ömrünü doldurmuş, her açıdan iflas etmiş olan bu düzenin en önemli dayanaklarından biri, işçi sınıfının mücadelesinin önünü tıkayan sendikal bürokrasidir. Hakkını, kurtuluşunu arayan işçi bu barikatı aşmak zorundadır. Bu, her öncü işçinin temel güncel görevidir.

DİSK Genel-İş Sendikası İzmir 3 No’lu Şube’nin 1. Olağan Genel Kurulu yapıldı...

İzelman işçilerinin kararlı mücadelesi

Yaklaşık 6 bin işçiyi bünyesinde barındıran ve Büyükşehir Belediyesi’nin birçok alandaki ihtiyacını karşılayan taşeron firma İzelman’da örgütlü Genel-İş 3 No’lu Şube’nin 1. Olağan Genel Kurulu yapıldı. 5 Ocak’ta yapılan kongreye kadar DİSK içerisinde yoğun tartışmalara neden olan İzelman işçilerinin sendikal örgütlülüğü, böylece bir kez daha resmileşmiş oldu.

Kongre 250 delegeden 230’unun katılımıyla gerçekleşti. Genel-İş Genel Merkezi tarafından görevden alınmaya çalışılan Zeki Olkun, oy kullanan 216 delegenin 215 geçerli oyuyla, Genel-İş 3 No’lu Şube Başkanlığı’na seçildi. Şiddetli tartışmaların tanığı olan İzelman işçileri oluşturulmuş tek listeye oy vererek tercihlerini ortaya koydular.

Kongrede yönetim kurulunu belirleyen seçimlerle birlikte, bir takım kararlar da alındı. Bunlardan bazıları şöyle:

* Özelleştirme, taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırmaya yönelik politikalara karşı mücadele edilmesi.

* Tutuklu ve hükümlülerin tecrit ve izolasyon

anlamına gelen F tipi cezevine karşı sürdürülen Ç. lüm Oruçları’nın son bulması için dört büyük ilin barosunun ortak önerisi olarak gündeme gelen “üç kapı-üç kilit” önerisinin siyasi iktidar tarafından kabul edilmesi için mücadele edilmesi.

* İMF ve Dünya Bankası’nın direktifleri doğrultusunda hazırlanan ve meclis gündeminde olan, belediye hizmetlerini ve çalışanlarını doğrudan ilgilendiren, belediye ve şirketlerindeki sendikal örgütlenmeyi ortadan kaldıran ihale yasasına karşı mücadele verilmesi.

* İzelman işyerinde seçim sonucu belirlenen işyeri temsilciliklerinin atamalarının yapılması için Genel Merkez’e yeniden çağrı yapılması.

* Sendika Genel Merkezi tarafından, İzelman işçilerinin birliğini bozmaya yönelik ve 3 No’lu Şube öncülüğündeki örgütlenmeyi tasfiye etmek için yasaya ve tüzüğe aykırı bir şekilde atanan naylon üyeliklerin tanınmaması.

9 Ocak günü Genel-İş 3 No’lu Şubesi yönetimi işçilerin de katıldığı basın açıklamasıyla kamuoyuna sunuldu.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Panel:

Sınıf hareketinin durumu ve taban inisiyatifleri...

Katılımcılar:

***Cengiz Faydalı-KESK Enerji**

Yapı-Yol Sen Genel Başkanı

***Ankara Öncü İşçi**

Platformu’ndan bir işçi

Tarih: 13 Ocak Pazar

Saat: 14:00

Yer: Mamak İşçi Kültür Evi

Tıp Fakültesi Cad. 255/B

Tuzluca Yır/Mamak

Ankara Öncü İşçi Platformu

Geride kalan yılın dünyası.../1

Kriz, siyasal ger

Emperyalist sistemin keskinleşen gelişmeleri

Dünya olayları açısından geride kalan yılın temel özelliği, emperyalist sistemin tüm gelişmelerinin keskinleşmekte olduğu gerçeğidir. Yılın daha başından itibaren bir dizi gelişme açıkça buna işaret etmekteydi. 11 Eylül sonrası yaşanan olaylar ise bu konuda herhangi bir kuşkuya yer bırakmadı. Dünya olayları artık kapitalist krizler ve sosyal yıkım saldırıları, burjuva gericiliği ve polis devleti uygulamaları, militarizm, saldırganlık ve savaş, işçi mücadeleleri, kitle hareketleri ve yer yer halk isyanları ile karakterize olmaktadır. Tüm bunlar birarada, sistemin gelişmelerinin tüm cephelerde keskinleşmekte olduğunun somut göstergeleri, bu gerçeğin çok yönlü sınıflar mücadelesi halinde açık bir dışa vurumudur.

Sistemin jandarması ABD emperyalizmi, yeni bir savaşlar dönemine girdiğimizi, bunun mekan olarak tüm dünyayı, zaman olarak ise uzun yılları, hatta onyılları kapsayacağını ilan etmiş bulunmaktadır. Afganistan'dan başlatılan ve şu sıralar nereden, hangi ülke üzerinden sürdürüleceği hararetli tartışmalara konu olan bu emperyalist savaşlar serisi ilanına tüm öteki emperyalistler de destek vermiş durumdalar. Her bir emperyalist devlet nüfuz mücadelesi ve yağmadan geri kalmamak kaygısı ile hareket etmekte, elbette kendine özgü çıkar ve hesaplarla, ABD'nin ardısıra bu sürecin içerisinde yer almaktadır. Bu davranış çizgisi Körfez savaşından beri emperyalistler arası nüfuz mücadelelerinin de kendine özgü bir biçimi halini almıştır. Özellikle halihazırda onun yörüngesinde hareket etmekten başka seçenekleri olmayan Avrupalı emperyalistler için bu çok belirgin bir davranış çizgisidir. 11 Eylül'ü izleyen gelişmeler karşısında Rusya'nın da, hiç değilse şimdilik, konumu ve tutumu bu yönde olmuştur.

Militarizm ve savaş, emperyalizmin (özellikle de ABD emperyalizminin) krize uluslararası ilişkiler planındaki yanıtıdır. Bunu içte burjuva gericiliğinin sistematik tarzda ağırlaşması, polis devletine adım adım geçiş tamamlamaktadır. Emperyalist gericiliğin iç ve dış politikası bu çerçevede bir bütündür; sistemin krizi tarafından belirlenmekte ve temelde aynı ihtiyaca yanıt vermektedir. Militarizm, saldırganlık ve savaş, uluslararası ilişkilerde kendini dayatmanın, bölgesel engelleri aşmanın ve sorunları çözmenin, halklara ve ülkelere boyun eğdirmenin, rakipleri etkisizleştirmenin ya da hiç değilse zayıflatmanın, tüm bunların bir sonucu olarak emperyalist etki ve egemenlik sahasını genişletip pekiştirmenin bir aracı işlevi görüyor. Siyasal gericilik, bunun kurumlaşmış biçimi ve uygulama aracı olarak polis devleti, buna dayalı saldırı ve uygulamalar ise, benzer biçimde, aynı sonucu iç siyasal yaşamda sağlamaya yöneliktir. Krizin yükünü işçi sınıfına ve emekçilere ödetme politikaları olarak uzun yıllardır uygulanmakta olan neo-liberal saldırılara, bundan böyle ve artık gitgide daha büyük ölçekte, saldırganlığın ve savaşların faturasını aynı kesimlere ödetmek de eklenecektir. Sürmekte olan saldırıların yanı sıra bu yeni yükleri de emekçilere dayatmak ve buna karşı gösterilecek direnci kırmak ihtiyacı, emperyalist burjuvaziyi içerde denetimi güçlendirmek zorunluluğu ile yüzyüze bırakıyor. "Teröre karşı mücadele" adına temel demokratik hak ve özgürlüklere yöneltilen sistematik saldırı bunun bir ifadesidir.

Tüm bu gelişmeler karşısında uluslararası işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar halihazırda güçsüz ve hazırlıksız, yeterli örgütlenmeden ve devrimci bir önderlikten yoksun durumdadırlar. Emperyalizmin ve burjuva gericiliğinin pervasızlığının gerisinde aynı zamanda bu rahatsız edici olgu vardır. Fakat öte yandan, emekçiler ve ezilenler tümünden çaresiz olmak bir yana, yıldan yıla güç kazanan ve yaygınlaşan bir hareketliliğin de içindedirler. 2001 yılının kitle hareketleri ve halk direnişleri bilançosu bunu da açıkça göstermektedir. Dünyanın dört bir yanında işçiler, emekçiler, ezilen halklar, sonu gelmeyen saldırılara karşı gündelik mücadeleler halinde sürekli bir direniş içindedirler. Hemen her yerde grevler, gösteriler, Arjantin ve Yunanistan örneklerinde olduğu gibi zaman zaman genel grevler, çok değişik biçimleriyle halk direnişleri, Filistin örneğinde olduğu gibi soluklu ve tüm vahşete rağmen kırlamayan bir İntifada, Arjantin ve Ekvator örneklerinde görüldüğü gibi zaman zaman halk isyanlarına varan geniş çaplı halk hareketleri yaşanmaktadır. Bunu, yıl içerisinde sırasıyla İsviçre/Davos'ta, Kanada'da, İsveç/Göteborg'da, İspanya/Barselona'da, İtalya/Cenova'da, Katar'daki DTÖ zirvesine karşı dünyanın birçok ülkesinde ve son olarak da Belçika/Brüksel'de olmak üzere, zaman zaman yüzbinlerce kişinin katıldığı, geniş çaplı emperyalist küreselleşme karşıtı gösteriler tamamlamaktadır. Tüm bunlara, 11 Eylül sonrasında başta batılı emperyalist metropoller olmak üzere dünyanın birçok ülkesinde gerçekleşen savaş karşıtı kitlese gösterileri de eklemeliyiz. Bu geniş çaplı ve çok yönlü kitle mücadeleleri tablosu, azgınlaşan burjuva gericiliği karşısında meydanın hiç de boş olmadığını, dünya ölçüsünde sınıf mücadelelerinin gitgide güçlenmekte olduğunu göstermektedir.

11 Eylül: Milad değil bahane

Bir yıl değerlendirmesi çerçevesinde ve geride kalan yıl üzerinden vurgulama yoluna gitsek bile, değişik nitelikteki tüm bu gelişmelerin, gerçekte, önceki yıllarda kendini zaten belirgin bir biçimde göstermiş bulunan temel eğilimlerin devamından başka bir şey olmadığını da biliyoruz. Söz konusu olan, yıllardan beridir kendini gösteren eğilimlerin güç kazanmasından ve bazı gelişmelerin kendini artık daha şiddetli biçimler içinde göstermesinden başka bir şey değildir. Kapitalist ekonominin krizi, sosyal ve demokratik haklara sistematik saldırı, emperyalist rekabet ve nüfuz mücadeleleri, bölgesel emperyalist müdahaleler ve savaşlar, ve nihayet her biçimiyle kitle mücadeleleri ve halk hareketleri, tüm bunlar, '90'lı yılların başından, "tarihin sonu"nun iddia edildiği o önemli dönüm noktasından beri vardır. Ve o günden bugüne, inişler ve çıkışlarla, ama zaman içerisinde hep güç kazanarak evrilegildiler.

Dünyada olaylarının 11 Eylül sonrasında kazandığı yeni çerçeve, 2001 yılının bunu önceleyen gelişmelerini kendi içinde ele almayı ilk bakışta anlamlı ve açıklayıcı olmaktan çıkarmıştır. 11 Eylül'ü "tarihsel bir dönüm noktası" ilan eden emperyalist propaganda bunu özellikle ileri sürmektedir. Fakat bu yanıltıcıdır. 11 Eylül'ü izleyen tüm gelişmeler kendinden önceki süreçlerin birikimi üzerinde, kendinden önceki eğilimlerin yer yer yeni bir düzeyde devamı olarak ortaya çıkmışlardır. 11 Eylül yalnızca

bunların kendini daha açık, daha çıplak biçimde ortaya koymalarını kolaylaştırmış ve hızlandırmış, bir bakıma yalnızca kaba bir bahane işlevi görmüştür. Sorunlara ve süreçlere daha yakından baktığımızda bunu tüm açıklığı ile görebilmekteyiz.

Ekonomik kriz ABD çözümü: Militarizm ve savaş

Dünya 2001 yılına ABD ekonomisinde kendini gösteren belirgin durgunluk işaretleri ile girmişti ve bu krizin ağırlık merkezinin ABD'ye kaymakta olduğuna bir gösterge olarak algılanıyordu. Bu gelişmenin dünya ekonomisi üzerindeki kaçınılmaz etkileri kapitalist dünyada ciddi bir kaygı konusuydu. ABD ekonomisindeki kriz, ABD'nin kapitalist dünya ekonomisi içinde tuttuğu çok özel yer nedeniyle, sonuçlarını tüm dünya ölçüsünde duyuracak, önceki yıllarda bölgesel krizlerin yarattığından çok daha ağır tahribatlara neden olacaktı.

'90'lı yılların ikinci yarısı boyunca, Avrupa ekonomileri durgunluk içindeyken, kriz bölgeler (Güneydoğu Asya) ya da ülkeler (Güney Kore, Japonya, Meksika, Rusya, Brezilya vb.) düzeyinde ağırlaşıyorken, yer yer ülkeleri iflasa sürüklüyorken, ABD ekonomisi nispi bir toparlanma yaşıyordu ve bu Clinton yönetiminin parlak bir başarısı olarak tüm dünyada reklam ediliyordu. Öteki ülkelerdeki kriz durumunun ABD'ye sağladığı bu geçici üstünlüğün 2000 yılında artık sınırlarına gelinmişti. Ekonomik durgunluk ve daralma tehlikesi bu kez artık ABD için kapıdaydı. Nitekim 2001 yılına bu doğrultudaki açık işaretler ve somut gelişmelerle girildi.

Durgunluk ve daralmanın gelmekte olduğunu önden gören Amerikan emperyalizminin buna karşı geliştirdiği politikaların başında, uluslararası gerginliği ve silahlanma yarışını tırmandırmak, bu sayede ekonomiyi de yeni bir düzeyde militarize etmek gelmekteydi. Şaibeli seçimlerle silah ve petrol tekelleri tarafından başa getirilen ve 2001 yılı başında resmen işe başlayan Bush yönetimi, 2001'in daha ilk aylarından itibaren buna yönelik adımlar atmaya başladı. 1972 tarihli Anti-Balistik Füze Anlaşması'nı geçersiz kılmaya yönelik çabalar bunların en önemlisiydi. Bu, yeni bir gerginlik, dolayısıyla kıyasıya bir silahlanma yarışına start vermek anlamına geliyordu.

11 Eylül'ü izleyen olaylar ise uluslararası gerginlikten öteye bir emperyalist savaş durumu yarattı. Uzun yılları kapsayacağı ve dünyanın çok değişik bölgelerine yayılacağı duyurulan bu savaş, emperyalist savaş makinasının harekete geçirilmesi, bu ise muazzam kârlara dayalı olarak savaş sanayisinin canlandırılması demektir. Savaş harcamaları için kongrenin yalnızca bir ilk parti olarak 40 milyar dolarlık bir savaş bütçesini başkanın emrine vermesi, bu doğrultuda bir ilk adımdı. Bu, belki de Afganistan'a karşı yürütülecek savaşın yalnızca ilk parti masraflarını karşılayabilirdi. Fakat savaş sanayisini canlandırmak ve ekonomiyi yeni bir düzeyde militarize etmek için ne denli büyük kaynakların ayrılabilceği konusunda da çarpıcı bir fikir vermektedir.

Böylece ABD emperyalizmi, krizin yaratacağı sorunları yeni bir silahlanma programı ve savaşlar serisiyle karşılama yolunu tutmuş oluyordu. (Bu, halihazırda dünyanın tek süper gücü olarak onun, kendi hegemonyasını koruyup pekiştirmek için tuttuğu

icilik ve savaş...

yoldur da. ABD için ekonomik krizi savuşturmaktan çok daha önemli olan bu asıl hedef üzerinde daha sonra genişçe duracağız). Henüz yeni bir gelişme olduğu için, tutulan bu yolun durgunluğa giren ABD ekonomisi üzerindeki etkilerini henüz bilmiyoruz. Fakat silah ve petrol tekellerinin daha şimdiden büyük vurgunlar vurduklarından da emin olabiliriz.

Silahlanma ve savaş harcamaları, “uluslararası teröre karşı mücadele” adına büyük bütçe kaynaklarının buna ayrılması, halihazırda ABD’nin izinden yürüyen Avrupalı emperyalistlerin de tuttuğu yol oldu. Bunun için gerekli kaynakların yeni vergilerle sağlandığını, bu devasa masrafların işçi sınıfına ve emekçilere fatura edildiğini hatırlatmak bile gereksizdir. İlk elden bir dizi dolaylı vergi açıkça bu amaç çerçevesinde gündeme getirildi. Aynı amaca yönelik yeni hazırlıklar da hemen tüm emperyalist ülkelerde halen sürmektedir. Silahlanmanın, saldırganlığın ve savaşın mali faturasını doğrudan ya da dolaylı yollarla işçi sınıfına ve emekçilere ödetmek, tarih boyunca tüm kapitalist ülkeler için değişmez bir kural olagelmıştır.

Geride kalan yılın ekonomik bilançosuna ilişkin ilk veriler, Avrupa ekonomilerindeki durgunluğun ağırlaşarak devam ettiğini, Japonya’nın ise yıllardır pençesinde kıvrınmakta olduğu krizden bir türlü çıkamadığını göstermektedir. İşsizlik, ABD de dahil, tüm ülkelerde yeni bir tırmanışa geçmiştir. Ekonomik durgunluğun çok yönlü sosyal faturası her zamanki gibi işçi sınıfına ve emekçilere ödetilecektir, buna kuşku yok. Saldırganlığın ve savaşın faturası ile birarada düşünüldüğünde, bunun emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının daha da kötüleşeceği anlamına geldiğini söylemek ise gereksizdir.

Arjantin ve Türkiye: Farklı muamelenin sırrı

Kapitalist dünya ekonomisindeki krizin geride kalan yıl içerisindeki asıl kurbanları Arjantin ve Türkiye oldular. Türkiye ekonomisine ilişkin 2001 yılı tablosu yakından bilindiği için, burada yeni bir tekrara gerek yoktur. Yaşanan tam bir iflas durumuydu ve 11 Eylül saldırısının ABD emperyalizminin yönelimleri çerçevesinde yarattığı yeni durum imdada yetişmeseydi, süreç bir çöküntüye varacak ve iflas resmen de tescil edilecekti. Geride kalan yılın son ayında Arjantin’de olduğu gibi...

Elbette bu tehlike hala da ortadan kalkmış değil. Sonuç, işbirlikçi Türk burjuvazisinin yeni dönemde ABD’nin bölgesel çıkar ve ihtiyaçlarına ne ölçüde uyum sağlayacağı ile sıkı sıkıya bağlantılı olacaktır. IMF’nin vaadettiği yüklü yeni borçlar halihazırda yalnızca bir vaad durumundadır. Şu veya bu kaygıyla ABD’nin politik ve askeri ihtiyaçlarına ve dayatmalarına uygun davranmakta gösterilecek her ciddi tereddüt, bu vadin de bir yana bırakılması, bu ise Türkiye’nin kapitalist ekonomisinin çöküşüne sürüklenmesi anlamına gelecektir. Tersinden, ABD’nin istem ve dayatmalarına uyum ise, ABD’nin emperyalist çıkarları doğrultusunda maceraya atılmak ve bunun ağır siyasal sonuçlarıyla yüzyüze kalmak demek olacaktır.

Yaz ortasında Cenova’da gerçekleşen G-8 zirvesinde durumu Türkiye ile aynı çerçevede tartışılan Arjantin ise, yılın sonunda emperyalist

odaklarca Türkiye’den farklı bir muameleye tabi tutuldu ve iflasa sürüklendi. Arjantin’de ekonomik göstergeler hiç de Türkiye’den daha kötü olmadığı halde, ona bu akıbetin uygun görülmesi; Türkiye’ye cömertçe 10 küsur milyar dolarlık yeni bir borç vaadedildiği bir sırada Arjantin’den 1.3 milyar dolarlık bir borcun bile esirgenmesi elbette nedensiz değildi. ABD emperyalizminin yaptığı bu göze batan ayrımın gerisinde iki ülkenin jeo-stratejik konumu arasındaki çok belirgin farklılık vardı.

ABD emperyalizmi, Ortadoğu’da egemenliğini pekiştirmek ve dünya üzerindeki hegemonyasının geleceği için hayati önemde gördüğü Orta Asya’da mevzi kazanmak istemektedir. 11 Eylül saldırıları bahane edilerek gündeme getirilen emperyalist savaşlar dizisiyle ulaşılmak istenen temel hedeflerin başında bunlar gelmektedir. ABD için bu hedefler yeni değildir, fakat uygulamaya şimdi geçilmiştir ve bu çerçevede Türkiye’ye biçilen çok özel roller vardır. 11 Eylül sonrasında gündeme getirilen emperyalist savaş politikası ile birlikte Türkiye, ABD emperyalizmi için apayrı bir önem kazanmıştır. Bunun böyle olduğunu ABD emperyalizminin resmi ve gayri-resmi temsilcileri, yeni ve eski yöneticileri her vesileyle tekrarlayıp durmaktadırlar.

Arjantin iflasa sürüklenip kendi kaderiyle başbaşa bırakılırken, Türkiye’ye “sahip çıkılması” da işte bundandır. İşbirlikçi Türk burjuvazisinin, onun siyaset sahnesindeki, medyadaki, üniversitelerdeki temsilcileri ya da hizmetkarlarının, 11 Eylül’den beri sabah-akşam tanrıya şükretmelerinin gerisinde yatan da budur. Emperyalistlerce bu türden bir “sahiplenilme”nin uzak olmayan bir gelecekte Türkiye’yi Arjantin’den beter bir akıbete sürükleyip sürüklemeyeceğini yaşayıp göreceğiz. Ama bu işbirlikçi Türk burjuvazisinin umrunda değildir; iflas etmiş bir düzenin temsilcisi olarak onun için önemli olan günü kurtarmaktır.

Her yerde siyasal gericilik

‘80’li yıllarda kapitalist dünyada genelleşen neo-liberal saldırı dalgası, kapitalist dünya ekonomisinde ‘70’li yılların ortasına doğru patlak veren ekonomik krizin faturasını işçi sınıfına ve emekçilere çıkarma ihtiyacının bir ürünüydü. Bu saldırının, ‘89 çöküşünün ardından ve ‘90’lı yılların başından itibaren yeni bir güç kazandığını; emekçilerin uzun onyılların mücadelesiyle elde ettiği iktisadi-sosyal kazanımların sermayenin pervasız saldırılarıyla yüzyüze kaldığını biliyoruz.

Neo-liberalizmin siyasal yüzünde ise siyasal gericilik, burjuva gericiliğinin kendini gitgide daha belirgin bir biçimde göstermesi vardır. Bu, sistemin bağımlı ülkeleri için neredeyse sürekli hal alan bir durumdur. Emperyalist metropoller için ise durum yakın zamana kadar farklıydı. Özellikle ‘90’lı yıllardan itibaren, yani bir kez daha ‘89 çöküşünün yarattığı uygun ortamda ve onun sağladığı rahatlıkla, burjuva gericiliği bir kez daha emperyalist metropollerde de saldırıya geçti. Siyasal gericilik kendini gitgide daha açık biçimler içinde göstermeye başladı. Irkçılık ve yabancı düşmanlığının sinsi fakat sistematik biçimde körüklenmesinden öteye, bu saldırı kendini, temel demokratik hak ve özgürlüklerin ufak kemirilmesi, adım adım sınırlandırılması, polis devleti uygulamalarının kademe kademe

yaygınlaştırılıp meşrulaştırılması biçiminde gösterdi. Elbette bu yönelim durduk yerde gündeme gelmiş değildi. Gerisinde, sonu gelmeyen iktisadi ve sosyal saldırıların işçi sınıfında ve emekçilerde yarattığı sosyal huzursuzluğu dizginleme ve denetim altına alma kaygısı vardı.

Fakat bu alandaki asıl büyük sıçrama geride kalan yıl içerisinde, dahası bu yılın son dört ayında, yani 11 Eylül saldırılarını izleyen bu kısacık dönemde yaşandı. Denebilir ki, daha önce on yıla yayılan adımlar, yaratılan terör histerisi ortamında birkaç aya sığdırılabilirdi. Dahası var. Çıkarılan yeni yasalar ve yapılan yeni düzenlemeler, henüz yalnızca ilk acil önlemler kabul edilmektedir. Asıl saldırı için yeni hazırlıklar yapılmaktadır. Hemen tüm batı ülkelerinde, peşpeşe çıkarılan anti-terör paketlerini yenileriyle tamamlamak üzere, hummalı çalışmalar sürmektedir. Özetle, son 20 yıl boyunca işçi sınıfının ve emekçilerinin temel iktisadi-sosyal kazanımlarını hedef alanlar, şimdi bunu temel demokratik hak ve özgürlükler alanındaki tarihsel kazanımların kapsamlı bir saldırıya tabi tutulmasıyla birleştirmektedirler.

“Dış kaynaklı terör” tehlikesine karşı önlemler olarak sunulan bu saldırılar, gerçekte, sosyal çelişkilerin gitgide keskinleştiği bir ortamda, sermayenin işçi sınıfına ve emekçilere karşı siyasal hazırlığı anlamına gelmektedir. “Dış kaynaklı terör” söylemi burada hem saldırıyı perdelemekte ve hem de, kaba bir yabancı düşmanlığını geliştirmenin, böylece emekçileri bir de buradan sersemletmenin bir aracı olarak kullanılmaktadır.

Dışarda saldırganlık ve savaş ile içerde siyasal gericilik, geride kalan yıl içerisinde, somut olarak 11 Eylül sonrasında, emperyalist burjuvazinin temel yönelimi haline gelmiştir. Gelişmeler, burjuva demokrasisinin ikiyüzlülüğünü ve sahteliğini, yüzeysel ve iğreti niteliğini bütün açıklığıyla ortaya sermiştir. Öylesine ki, burjuvazinin sözcüleri, artık Ortaçağ’da olduğu gibi farklı insan kümelerine (somutta yerlilere ve yabancılara) farklı hukuk normları uygulamayı, gerekli durumlarda tutuklulara işkence bile yapmayı savunma noktasına gelebilmişlerdir. 11 Eylül saldırılarının burada bulunmaz bir fırsat, kaba bir bahane olarak kullanıldığını söylemiştik. Bunu bizzat 2001 yılının olayları üzerinden görmek ve göstermek olanaklıdır. Başta Almanya olmak üzere birçok Avrupa ülkesinde temel demokratik hakların sınırlandırılmasına yönelik yeni hazırlıklar, tam da Göteborg ve Cenova’daki emperyalist küreselleşme karşıtı gösterilerin ardından gündeme gelmişti. Emperyalist burjuvazi artık kendi ülkelerinde onbinlerce, Cenova’da olduğu gibi yüzbinlerce emekçinin katıldığı bu türden politik kitle hareketlerine karşı kesin önlemler almak hazırlığı içerisindeydi. 11 Eylül sonrasında terör histerisi ortamı ona bu fırsatı vermiş oldu. Emperyalist hükümetler önden düşündükleriyle kıyaslanamaz ağırlıktaki önlemleri, 11 Eylül’ü izleyen günlerde jet hızıyla yasalaştırma olanağı buldular.

Tüm bu gelişmeler, kapitalist dünya sisteminin metropol ülkelerinde de, demokrasi uğruna mücadeleyi, kazanılmış demokratik hak ve özgürlüklerin savunulmasını ve geliştirilmesini, özel önem taşıyan güncel bir politik sorun haline getirmiştir.

(Devam edecek...)

Ölüm Orucu'nda peşpeşe üç şehit...

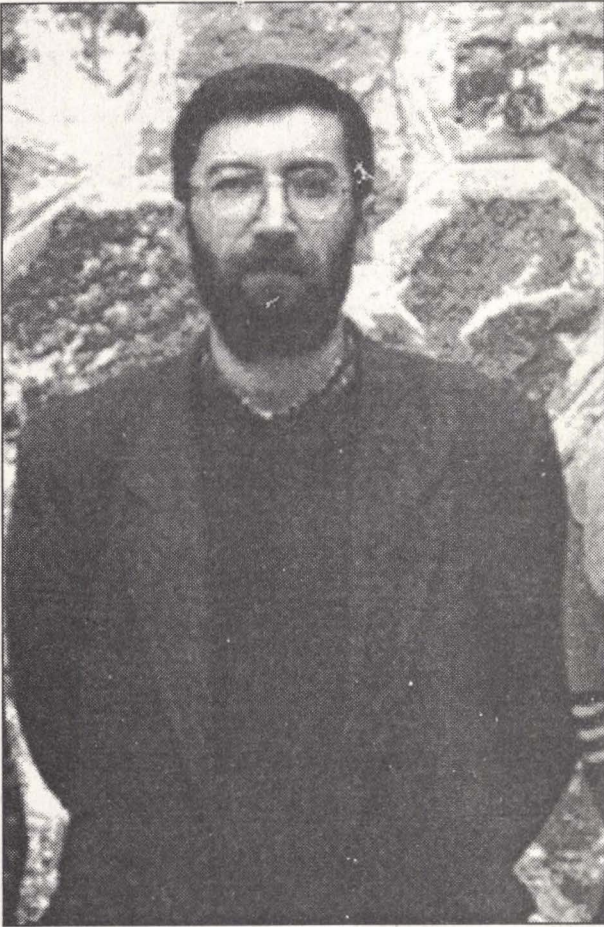
Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Ali Çamyar, Zeynel Karataş, Lale Çolak... Geçtiğimiz hafta içinde peşpeşe sonsuzluğa uğurladığımız Ölüm Orucu direnişçileri...

Yaklaşık 15 aydır hücrelerdeki tecride, izolasyona, insanlık dışı uygulamalara karşı kararlılıkla süren direnişte bugüne kadar 85 devrimci yaşamını yitirdi, yüzlerce sakat kaldı. Devrimci tutsakların kararlı, başeğmez direnişi karşısında devlet, tüm baskı, zor ve ideolojik aygıtlarını devreye soktu. Benzer saldırıları dışarıya uyguladı. Amaç, büyük bir irade ve kararlılıkla süren bu görkemli direnişi tek başına bırakarak yalnızlaştırmaktı.

Direnin suskunluk fesadı ile kuşatıldığı, ölümlerin unutulduğu bir süreçte, bu üç yiğit devrimci peşpeşe ölümsüzleştiler. Ölümlerini, direnişe yeniden daha güçlü bir şekilde sahip çıkmanın çağrısına dönüştürdüler.

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

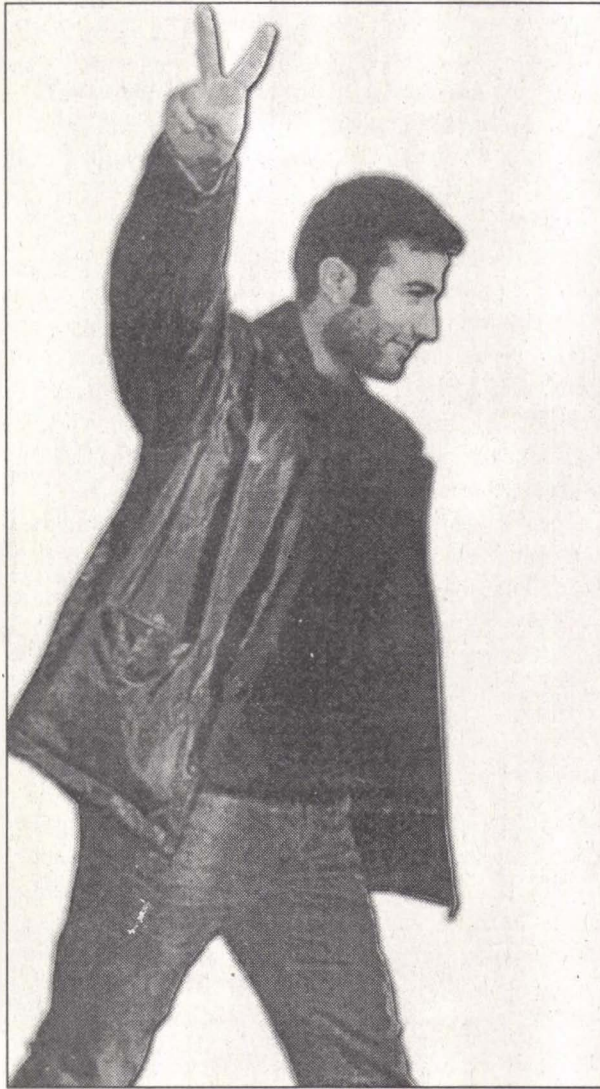
Ali Çamyar:

Örgütlü devrimciliğe üniversite öğrenci hareketinin ileri bir militanı olarak girdi. '93'te Genç Komünarlar'ın paralı eğitime ve YÖK cezalarına karşı İzmir Bornova'dan Ankara'ya düzenledikleri öğrenci yürüyüşünün örgütleyicilerindendi. Eylemde gözaltına alındı, ağır işkenceden geçirildi. '96 1 Mayıs öncesinde TİKB İzmir il yöneticisi olarak İzmir'e geldi. Bir süre sonra gözaltına alındı. Ağır işkencelere rağmen kimliğini dahi kabul etmedi. Tutuklanarak Bergama Cezaevi'ne konuldu.

F tipi hücre cezaevine karşı mücadelenin ön saflarında yer aldı. 19 Aralık operasyonu sonrasında Ölüm Orucu gönüllüsü oldu. Eyleminin 103.

gününde örgüt kararıyla eylemine 20 gün ara verdi, tekrar SAG'a başladı. 22 Mayıs 2001'de SAG'ın 35. gününde Ölüm Orucunun 2. ekibinde yer alarak eylemini sürdürdü.

Buca Cezaevi'nde Ölüm Orucunu sürdürürken Kırıklar F tipi cezaevine sevk edildi. Eyleminin 125. gününde Yeşilyurt Devlet Hastanesi Mahkum Koşu'na kaldırıldı. 2 Ocak 2002 tarihinde bilinci kapanınca defalarca zorla müdahale edilmek istendi. O büyük bir karar ve dirençle sürdürdüğü eyleminin 265. gününde ölümsüzleşti.

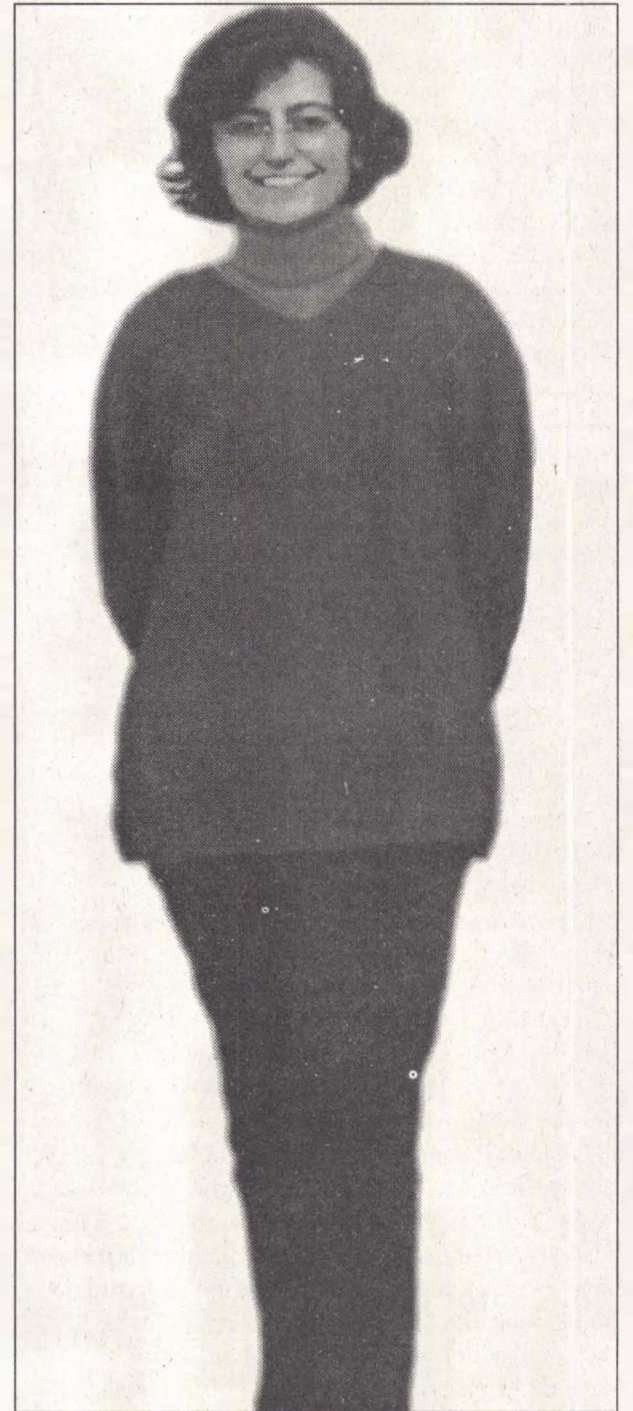
Zeynel Karataş:

Zeynel Karataş 1977 yılında Dersim'de doğdu. TKP(ML)'ye sempati duyarak, '90'lı yılların başından itibaren bulunduğu yerelerde gücü oranında çalışmalara katıldı. Gelişen toplumsal eylemliliklerde ön saflarda yer aldı. '99 yılından itibaren örgütlü mücadele içinde yer aldı. Askeri alandaki yeteneklerinden dolayı, bu alanda görevler üstlendi. Çevik kuvvet otobüsü eyleminden dolayı yakalandı, 29 Aralık 2000 tarihinde Tekirdağ F Tipi Cezaevine gönderildi. Hapishaneye gönderilir gönderilmez aktif direnişe geçti. Ölüm orucu direnişinin 4. ekibinde yer aldı. Düşmana hiçbir taviz vermeden direnişini sürdürdü. Devletin zorla tedavi müdahalesini reddetti. 5 Ocak 2002'de Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nden Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne götürülürken şehit düştü

Lale Çolak:

1975 yılında Sivas'ta doğdu. TİKB tutsağı Lale Çolak lise yıllarından itibaren mücadele içinde yerini aldı. Düşman tarafından vurularak kolundan sakatlandı ve kısa bir tutsaklığın ardından dışarı çıktı. '96'da yine tutsak düşerek mücadelesini zindanda sürdürdü.

19 Aralık öncesi Ümraniye Cezaevi'nde kalan Lale Çolak, 19 Aralık katliamının ardından Kartal Cezaevi'ne getirilmişti. Durumunun ciddileşmesi üzerine Bayrampaşa Hastanesi'ne getirilen Lale,

eyleminin 222. gününde, 21 Aralık 2001 günü ölüm sınırında tahliye edildi. Doktorların "fiziksel olarak bitmiş" dediği Lale bilincini tekrar kazandı. Ama vücudu hiçbir tedaviyi kabul etmedi. Lale Çolak, Ali Çamyar ve Zeynel Karataş'ın ardından Ölüm Orucu direnişinin 85. şehidi oldu.

(Özgeşmişler yoldaşlarının anlatımlarından faydalanılarak hazırlanmıştır...)

Direnış ölümüne kararlılıkla sürüyor...**Devrimci irade teslim alınamaz!**

Hücre saldırısına karşı başlatılan Ölüm Orucu direnişı 1 yılını geride bırakmışken, son 1 haftada ardardına ölümsüzlük kervanına katılan üç şehit, faşist devletin dışarıda baskı ve terörle sağladığı suskunluk fesadını parçaladı ve zindanlar ve direniş yeniden kamuoyunun gündemine oturdu. Bu aynı zamanda, tam da başarı kazandığını düşündüğü sırada, devletin tüm oyunlarının, direnişı unutturma çabalarının, bunun üzerinden oluşturduğu güç ve başarı imajının boşa düşmesi demektir. Demek ki, devlet ne denli güçlü yüklenirse yüklensin, ne kadar zorbalık yaparsa yapsın direnmek mümkündür...

Yeni ölümlerle birlikte bir kez daha yücelmiş bulunan bu devrimci direniş ruhu, zorun-zorbalığın da bir kez daha mahkum edilmesi anlamına geliyordu. Tıpkı tankların, topların, uçakların karşısına sapanlarıyla dikilen Filistinli çocukların direnişı gibi, devletin tüm katliamlarının, tecridinin ve imha planlarının karşı sınıbedenleriyle dikilen devrimci tutsakların bu ölümüne direnişı de akıllara durgunluk vermeye devam ediyor. Bu özelliğiyle de devleti teşhir ve tecrit etmeye. Faşist devlet nasıl baskı ve terör aygıtlarıyla direnişı dışarıdan tecrit ederek yalnızlaştırmaya ve hücre duvarları içine

gömmeye çalışıyorsa, devrimci tutsaklar da direniş ve ölümleriyle onu işçi-emekçi kitlelerden tecrit etmeye, kanlı-katil yüzünü açığa çıkarmaya ve tarih ve insanlık karşısında mahkum etmeye devam ediyor.

Tam da ardardına gelen ölümlerle direniş ateşinin yeniden harlanmaya başladığı bu evrede, dışarıda, “üç kapı, üç kilit” kampanyası ile demokratik kamuoyu da, hücreleri ve hücrelerde süregiden direnişı unutmış olmadığını (devletin unutturmaya başaramadığını) ortaya koydu. Ama aynı zamanda, kampanyaya verdiği tepki üzerinden de, devletin bu başarısızlığından duyduğu rahatsızlığı da açığa çıkarmış oldu.

Adalet Bakanı olacık zâf demokratik kurumlardan gelen bu öneriye verdiği olumsuz yanıtın gerekçelerini ve sözde karşı önerisini açıklarken, bir yandan öneri sahiplerini tehdit etmekten geri durmuyor, ama diğer yandan da, devletin direniş karşısında düştüğü aczi de gizleyemiyordu. O devlet ki, 11 Eylül saldırıları ardından kudurgan bir kinle dünya halklarına ve devrimci güçlerine karşı saldırıya geçen Amerika’nın emperyalist savaş arabasına kendini bağlayarak güç bulduğunu sanıyordu. Dışarıda komşu halkları içeride devrimci sınıfa ve

örgütlere karşı daha büyük bir zorbalık ve terörle saldırıya geçebileceğini umuyordu. Bu hesapla belki, zindanlarında süregiden direnişı yok saymasının da mümkün olabileceğini düşünüyordu. Son gelişmelerle bu hesap ve umutları bir kez daha suya düşmüş oldu. Adalet Bakanı ağzından saçılan köpükler biraz da bozulan bu hesapların öfkesini gösterdi.

Önümüzdeki günler ve aylar, faşist Türk devletinin, Ortadoğu’ya yönelik emperyalist savaş tehdit ve saldırı planlarında üstleneceği yer ve görevin netleşmesine tanıklık edecek. Savaşa fiilen katılma durumu ise “içte baskı ve terör” yönelimini de şiddetlendirecektir. Devrimci hareketin ve demokratik-ilerici güçlerin, içte ve dışta, devlet terörünün odaklaştığı mevzilerin korunması için mücadeleyi ve güç birliğini yoğunlaştırmaları gerektiği açıktır. Daha açık bir ifade ile, içerde tüm devrimci ve demokratik hak ve mevzilerin korunması-dışarıda emperyalist saldırganlığın hedefi haline getirilen halklarla dayanışma, bir arada, birlikte ele alınmalı ve yürütülmelidir. Ölüm Orucu direnişinin taleplerini savunmak ve desteklemekse, içerdeki mevzilerin korunması mücadelesinin ilk ve ana konularından biri olmaya devam etmektedir.

Ölüm Orucu’nun 84. şehidi Ali Çamyar güneşe uğurlandı

20 Ekim’de başlayan Ölüm Orucu direnişı kararlılıkla devam ediyor. Birinci yılını geride bırakan direniş devrimci iradenin en zor koşullar altında dahi teslim alınamayacağını şimdiden eşsiz bir örneği oldu.

Ölüm Orucu direnişine 4. ekipte başlayan TİKB dava tutsağı Ali Çamyar Ölüm Orucu direnişinin 265. gününde İzmir Yeşilırt Devlet Hastanesi’nde şehit düştü. Şehit düşmesinin ardından İstanbul Adli Tıp’a getirildi. Burada bir gün kaldıktan sonra ailesinin Ümraniye’de bulunan evine götürülmek istendi. Fakat faşist kolluk güçleri cenazenin eve getirilmesine izin vermediler. Aileye baskı yaparak bir an önce gömülmesi için dayatmalarda bulundular. Kolluk güçlerinin cenaze evinde toplanan kitlenin katılımını engellemek istemesi üzerine, Ali Çamyar’ın ailesi karşı tutum alarak, cenaze evindeki kitle gelmeden cenazenin gömülmeyeceğini belirttiler. Cenaze arabası Adli Tıp’tan Sarıgazi Mezarlığı’na kadar panzerler, polis araçları ve askerler eşliğinde getirildi. Faşist devletin acizini gözler önüne seren bu durum devrimcilerin ölü bedenlerinden dahi duydukları korkunun yeni bir ifadesi oldu.

Cenaze evinde bulunan kitle Ümraniye’den otobüslerle Sarıgazi Mezarlığı’na doğru yola çıktı. Otobüsle gelen kitle ile cenaze arabasını getirenler mezarlığın arka cephesinde buluştu. Mezarı başına kadar “Ali yoldaş ölümsüzdür!”, “Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!” vb. sloganları eşliğinde yüründü.

Yürüyüş sırasında Ölüm Orucu’nu ve taleplerini sahiplenmiş şiarların yazılı olduğu dövizler açıldı. Mezar başında ise “Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür/ÖMP” yazılı pankart açıldı. Ali Çamyar’ın şahsında tüm Ölüm Orucu şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Nazım Hikmet’in “Zafere Dair” şiiri okundu. ÖMP’nin Ali Çamyar’a dair okunan açıklamasının ardından TİKB bayrağına sarılarak toprağa verildi. Son olarak annesi bir konuşma yaptı. Ali’nin tahliyesi için 5 haftadır uğraştıklarını, tahliyesi için İstanbul Adli Tıp kurumunda kontrolden geçmesi gerektiğini, yola çıkacak kadar sağlıklı olmadığı için de İstanbul’a gönderilmediğini, devletin bilinçli olarak oğlunu katlettiğini söyledi.

SY Kızıl Bayrak/Kartal**ÖÖ direnişçisi Lale Çolak sonsuzluğa uğurlandı**

Ölüm Orucu Direnişı bir yılı aşkın süredir tüm kararlılığıyla ve yeni şehitlerle devam ediyor. Direniş, faşist devletin her türlü zor ve dayatmasına karşı, Ali Çamyar ve Zeynel Karataş’ın ardından 8 Ocak’ta şehit düşen Lale Çolak şahsında bir kez daha gücünü ve kararlılığını tüm dünyaya kanıtladı.

TİKB dava tutsağı olan Lale Çolak, 19 Aralık saldırısıyla tutsak olduğu Ümraniye Cezaevi’nden Kartal Cezaevi’ne getirilmişti. Burada başladığı Ölüm Orucu eylemi nedeniyle durumu ciddileştiği için Bayrampaşa Cezaevi Hastanesi’ne kaldırılmış ve eyleminin 222. gününde ölüm sınırındayken tahliye edilmişti. Ancak fiziksel olarak yaşam sınırını aşan Lale, tahliyesinden 18 gün sonra, 8 Ocak günü şehit düştü.

Lale Çolak, 8 Ocak günü Adli Tıp’tan alınarak, son yolculuğuna uğurlanmak için Kocasinan Mezarlığı’na götürüldü. Burada da bekleyenlerle 200 kişilik bir kortej oluşturuldu ve yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!”, “Ali Çamyar, Zeynel Karataş, Lale Çolak ölümsüzdür!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!” sloganları gür şekilde haykırıldı.

Mezara gelindiğinde kendi vasiyeti üzerine Rodrigo’nun gitar konçertosu eşliğinde, uğruna mücadele ettiği bayrağı sarılarak, sonsuzluğa uğurlandı. Ardından O’nun şahsında bugüne dek şehit düşen tüm devrimciler için saygı duruşunda bulunuldu. Ümraniye ve Kartal cezaevlerinde birlikte yattığı siper yoldaşı ve Ölüm Orucu gazisi Çiğdem Kırkoç “Serüvenciler” parçasını seslendirerek, Lale’ye verdiği sözü yerine getirdi. Özgeçmişi okunarak; daha liseli bir genç kız iken mücadeleye atıldığı ve düşman tarafından vurularak kolunun sakatlandığı, kısa bir tutsaklığın ardından tekrar çok sevdiği kavgı şehrinde tüm fedakarlığı ve direnişçi ruhuyla çalıştığı, ancak ‘96’da yine tutsak düşerek mücadelesini zindanda sürdürdüğü vurgulandı. “Lale yoldaş kavgamızda yaşıyor!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganları atıldı.

TUYAB’dan bir tutsak yakını yaptığı konuşmada katliamcı düzenin cezaevlerindeki uygulamalarına değindi. Hücrelere karşı Ölüm Orucu’na başlayarak bugüne dek onlarca şehit veren çocuklarıyla gurur duyduklarını, onları sonuna kadar desteklediklerini, devletin biran önce bu vahşete son vermesi gerektiğini söyledi. Ardından yeni tahliye olan tutsakların mesajı okundu ve devrimci marşlarla tören sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Geride kalan yılda zindan direnişi süreci...**Direniş tüm kararlılığıyla sürdü...****Direnişte şehit düşen devrimcilerin sayısı 85'e ulaştı...**

20 Ekim'de başlayan Ölüm Orucu direnişinin ardından gerçekleşen 19 Aralık katliamı ile F tipi cezaevleri açıldı. Hücresinde direniş bitmek bir yana daha da artarak devam etti. Geçtiğimiz yıl zindanlar devrim cephesi adına eşine az rastlanır bir direnişe tanıklık ederken, düzen cephesinin de kanlı yüzünü tümüyle açığa çıkardı. Son bir yılda zindanlar cephesinden yaşanan gelişmelere bakacak olursak;

* 20 cezaevinde birden gerçekleştirilen 19 Aralık katliamı sırasında 28 devrimci tutsak şehit düştü. Yüzlercesi yaralanarak F tipi cezaevlerine sevk edildi. Edirne, Kandıra, Sincan F tipi cezaevleri açıldı, erkek devrimci tutsaklar buralara sevk edildi. Bayan tutsaklar ise Kartal Cezaevi'ne sürgün edildi.

* 19 Aralık katliamının ardından yeni yılın ilk günleri katliamı protesto eden kitle gösterilerine tanıklık etti. Bir dizi kurum basıldı. Katliamı lanetleyen ve direnişe sahip çıkan yüzlerce insan gözaltına alındı, bir kısmı tutuklandı.

* 20 Ekim'de başlayan 19 Aralık'ta genişleyerek devam eden Ölüm Orucu direnişini kırmaya kimsenin gücü yetmedi. Ölüm Orucu direnişi katliam sonrası artarak devam etti. Şanlı Ölüm Orucu direnişinde ilk şehit Sincan F Tipi Cezaevi'nden geldi. Cengiz Soydaş 21 Mart günü direnişinin 153. gününde şehit düştü. Cengiz Soydaş'tan bugüne kadar içeride ve dışarıda 57 kişi yaşamını yitirdi.

* 19 Aralık operasyonunun ardından hastanelere kaldırılan, Ölüm Orucu direnişini sürdüren devrimci tutsaklara zorla müdahalede bulunuldu. Onlarca Ölüm Orucu direnişçisi zorla müdahale sonucu sakat bırakıldı.

* 21 Şubat 2001 tarihinde Tekirdağ F Tipi Cezaevi açıldı. Tekirdağ F Tipi Cezaevi'ne başta Gebze Cezaevi olmak üzere diğer F tiplerinden sevkler gerçekleştirildi. Sevk edilen tutsaklar ağır işkencelerden geçirilerek hücrelere atıldılar.

* Devlet, devrimci tutsakların taleplerini karşılamak yerine, 19 Nisan tarihinde TMY'nın 16. maddesinde değişiklik yaparak, tecriti daha da derinleştiren "tretman"a uyum şartını getirdi. Tecridin yasalaşmasını ve koyulaşmasını sağladı.

* Ölüm Orucu direnişinin ilerleyen günlerinde devrimci tutsaklar direnişi daha da güçlendirerek 11 ve 20 Mayıs tarihlerinde 4. Ölüm Orucu ekiplerini çıkardılar. İlk ekiplerden boşalan mevzileri yeni Ölüm Orucu direnişçileri ile doldurdular.

* Her türlü baskı, şiddet, işkence ve karalamaya rağmen bir türlü kırılmayan Ölüm Orucu direnişi karşısında devlet, direnişi kırmamanın yolu olarak direnişçileri 399. maddeye dayanarak 6 aylığına tahliye etme yoluna gitti. 31 Mayıs tarihinde İzmir'den tahliye edilen 14 kişinin ardından bugüne kadar '96 Ölüm Orucu direnişçileri de dahil olmak üzere 400'ün üzerinde kişi tahliye edildi ve tahliyeler hala devam ediyor. Tutsakların bir kısmı, tahliye manevrasını boşa düşürmenin bir yolu olarak dışarıda Ölüm Orucu direnişini sürdürmeye devam ettiler.

* 9 Haziran'da Ankara'da tutsak yakınları, siyasi partiler ve kitle örgütleri tarafından oluşturulan "Diyaloğa Davet" grubunun çağrısıyla 7 bin kişinin katıldığı hücre karşıtı miting gerçekleştirildi. Mitinge

Ölüm Orucu direnişi damgasını vurdu.

* Devrimci tutsaklar Haziran ayında yaptıkları ortak açıklama ile 20 Ekim ve 9 Aralık tarihleri arasında Ölüm Orucu direnişine başlayan tutsaklar olarak ortak taleplerini açıkladılar ve "Taleplerimiz bütünüyle yaşamsal insani, haklı, meşru ve demokratik taleplerdir. Sürdürülen yalan, demagoji ve çarpıtmaların ötesinde taleplerimiz karşılanamayacak talepler değildir. Taleplerin karşılanması, görüşülmesi ve çözümü için tutukluların ve hükümlülerin özgür iradeleri ile belirledikleri temsilcilerle koşulsuz görüşülmelidir." sözlerini eklediler.

* Haziran ayında direnişe başlayan 5. Ölüm Orucu ekiplerinden sonra 28 Temmuz'da da 6. Ölüm Orucu ekipleri direnişe başladılar.

* 16. maddedeki değişikliğin arkasından ortak yaşam alanlarının kullanılması da şarta bağlandı. Yapılan yasal düzenlemelere göre, tutsaklar siyasal kimliklerini bıraktıkları ve rehabilite oldukları

koşullarda bu mekanlardan faydalanabileceklerdi.

Ayrıca eş ve 0-10 yaş arası çocukların faydalanabileceği açık görüş de şarta bağlanıyordu: Disiplin suçu işlememek. Tutsaklar ortak yaptıkları açıklama ile ortak kullanım alanlarını kullanmayacaklarını ve eş-çocuk, aile görüşüne çıkmayacaklarını açıkladılar.

* Temmuz ayı içinde kamuoyuna açıklanan Adli Tıp raporları ile 19 Aralık katliamında devletin sergilediği vahşet bir kez daha belgelenmiş oldu. Raporlarla, ölümlerin nasıl gerçekleştiği açıklık kazanırken, iddia edildiği gibi tutsakların birbirlerini öldürdükleri değil devlet güçlerince öldürüldükleri anlaşıldı. Ölen iki askerin de tutsaklarca değil bizzat devlet güçleri tarafından kullanılan silahlarla öldürüldüğü açıklık kazandı. Devletin kanlı ve katliamcı yüzü bir kez daha teşhir oldu.

* 15 Temmuz tarihinde "Hücre Karşıtı Platform"un İstanbul'da gerçekleştirmeyi planladığı mitinge izin verilmedi. Bunun üzerine Sultanahmet Adliyesi'nde gerçekleştirilen suç duyurusuna binin üzerinde insan katıldı. Suç duyurusu fiili olarak mitinge dönüştürüldü.

* Ulucanlar katliamının yıldönümü olan 26 Eylül'de 7. Ölüm Orucu ekibi direnişe başladı.

* Zorla müdahale işkencesine yasal kılıf bulmak amacıyla yeni bir yasa taslağı hazırlandı. Taslak aynı anda birkaç noktadan yasal boşlukları doldurmak amacıyla düzenlenmişti. İlk olarak Ölüm Orucu direnişini sürdürenlere zorla müdahale edilmesini yasal güvenceye bağlıyor, bugüne kadar fiilen yapılan uygulamayı yasalastırmış oluyordu. İkincisi ise avukatların aranması sorunu. Ocak 2000 tarihinden itibaren 3'lü protokol ile gündeme getirilen avukatların aranması bu zamana kadar fiilen yaşanıyordu. Meslek sırrını ihlal ettiği gerekçesiyle hukukçuların tüm itirazlarına rağmen bu tasarının yasalaştırılması hedefleniyor. Tasarı meclisin gündeminde, her an yasalaşması bekleniyor.

* Dışarıda Ölüm Orucu direnişinin sürdürüldüğü Küçükarmutlu'da 5 Kasım sabahı erken saatlerde yapılan operasyonda 4 devrimci şehit düştü. 2. "Hayata dönüş" operasyonu olarak tanımlanan katliamda ateşli silahlar, gaz bombaları, itfaiye ekipleri, iş makinaları kullanıldı. Sultan Yıldız, Arzu Güler, Barış Kaş, Bülent Durgaç şehit düşerken, onlarca kişi ağır yaralı şekilde gözaltına alındı.

* 13 Kasım'da Küçükarmutlu ve Alibeyköy direniş evlerine yapılan ikinci operasyonda tüm direnişçiler ve refakatçileri gözaltına alındı. İçlerinden bir kısmı tutuklandı.

* Adalet Bakanlığı'nın F tipi cezaevlerinde reform olarak sunduğu İzleme Kurulları oluşturulmaya başlandı. Ancak İzleme Kurulları'na Baroların önerdiği kurum ve kişiler yerine işkenceyi savunan şahıslar getirildi. Örneğin İzmir'de oluşturulan İzleme Kurulu'nun içinde Buca katliamının gerçekleştirdiği dönemde İzmir Cumhuriyet Savcısı olan Melih Tarı bulunuyor. Manisa'da da Manisa'lı gençlere işkence yapmaktan yargılanan işkenceci polislerin avukatı Emin Uz bulunuyor.

* Bir yıl içinde F tipi cezaevlerinde akılalmaz keyfi uygulamalar ve işkenceler yapıldı. Sayım gerekçesiyle keyfi saldırılar, aile görüş yasağı, mektuplara el konulması, gazete ve kitapların verilmemesi, yüksek sesle müzik dinletme, gerçekleştirilen saldırıların yalnızca birkaçı.

* Bir yıllık süre boyunca hücrelere karşı olan, Ölüm Orucu direnişine sahip çıkan binin üzerinde insan gözaltına alındı, onlarca tutuklandı. F tipi cezaevlerine karşı görüş belirten çeşitli kurumlara dava açıldı. Barolar Ölüm Oruçları'nı teşvikten yargılandı. Tüm Yargı-Sen yöneticileri F tiplerine karşı çıktıkları için "örgütlere yardım ve yataklık ettikleri" gerekçesiyle ceza aldılar. Davaları yargıtayda halen devam ediyor. TTB Yüksek Onur Kurulu'na Ölüm Oruçları'na zorla müdahalenin hekimlik etiğine aykırı olduğunu söyledikleri için "intihara teşvik etmek" suçundan dava açıldı. Dava sonucunda beraat ettiler.

* 4 Baro başkanı bir yılı aşkındır süren Ölüm Oruçlarına çözüm olması için, "3 kapı, 3 kilit" adı altında yeni bir formülasyon önerdi. Tecritin kaldırılması noktasında bir adım olarak tanımladıkları bu formülasyona kamuoyunun farklı kesimlerinden (aydınlar, sendikalar, partiler) destek geldi.

Filistin'in kırılmayan direniş geleneği

2002 yılına girdiğimiz günlerde emperyalizm (özelde ABD emperyalizmi) güdümlü İsrail'in Filistin'i işgali tüm vahşetle devam ediyordu. Öncesi bir yana, siyonist İsrail devletinin resmen kurdurulduğu 1948'den bu yana 53 yıl geçti. Bu uzun yıllar boyunca ölüm makinesi İsrail devletinin katliamları aralıksız devam etti. İşgal edilen Filistin topraklarının oranı günden güne arttı ve bir halk dünyanın gözleri önünde topraklarından sürülerek yarısı mülteci konumuna düşürüldü. Ama bu halkın iradesi, direnişi kimliği kırılmadı.

On yıllara yayılan kahramanca mücadele

Yarım asrı aşan bu tarih kesitinde siyonizmin acımasızlığı ne kadar sınırsızsa, Filistin halkının direnişi de o kadar kahramancaydı. ABD emperyalizminin akıttığı dolarlardan (İsrail'in kuruluşundan beri ABD'nin bu ülkeye verdiği karşılıksız yardımın 100 milyar doları aştığı hesaplanıyor) en modern silahlara, gerici Arap yönetimlerinin ihanetlerine rağmen, hiçbir bedel ödemekten çekinmeden militan gelenek günümüze kadar taşındı. Son 15 yıllık mücadelede bu halkın çocukları en ön safta yer almaya başladılar. Ölüm kusan namlulara sapanları ve yürekleriyle karşı koyarak, eli kanlı siyonist orduyu acz içinde bıraktılar.

Onursuzca yaşamayı reddeden, kendi toprağında özgürce yaşamının en doğal hakkı olduğunun bilincinde olan Filistin halkı, ödediği ağır bedellere rağmen "zafere kadar devrim" şiarından vazgeçmemiştir. Filistin'de mücadelenin dinsel gerici akımların kanalında akmaya başlaması yanıltıcı olmamalıdır. İslami akımların güçlenmesi ilerici, devrimci güçlerin zayıflamasıyla doğrudan bağlantılıdır.

Siyonizmi ayakta tutan emperyalistlerdir

Filistin işgali uluslararası hukuk kurallarının ihlali anlamına geliyordu. Ortadoğu'da emperyalizmin ileri bir karakola duyduğu ihtiyaç, bu haydutlara kendi kurallarını çiğnetti. BM'de gündeme gelen İsrail karşıtı bütün karar önerileri şimdiye kadar hep ABD tarafından veto edildi. Zoraki alınan kararlara ise İsrail zaten uyma gereği duymuyor. Zira bunların hiçbir yaptırım güçleri bulunmuyor. Oysa dizginlerinden boşalan emperyalist haydutlar, BM kararlarına uymadığı gerekçesiyle ülkeleri işgal ediyor, bombalayarak harabeye çeviriyorlar. 53 yıldır terör estiren İsrail'i ise destekliyorlar. Filistin, çifte standarda dayalı ikiyezli politikaların en çarpıcı örneklerinden biridir.

Gericici Arap yönetimleri ise masa başı konuşmalarda Filistin halkına tam destek verirler, ancak iş uygulamaya geldiğinde kıllarını kıpırdatma cesareti bulamazlar. Son süreçte söylemlerinde bile siyonizm karşıtlığını terkettiler. Bu gerici rejimlerin aldığı tutum fiilen İsrail'in işine yarıyor. Bu rejimler de Arafat gibi sorunun çözümünü, sorunun gerçek kaynağı ABD'den bekliyorlar. Kirli hesaplar ve bölgesel çıkarlara endeksli dış politika, Arap egemen sınıflarını emperyalizmi rahatsız edecek en ufak bir adım atmaktan alıkoymuyor. Hamasi nutukların bir işlevi varsa, o da Arap halklarını aldatmaktır. Zira Arap halklarının, Filistin halkının haklı davasına sempati ve siyonist vahşete karşı büyük bir öfke duyduklarını emperyalizmin uşağı bu rejimler çok iyi biliyorlar. Mısır, Ürdün, Suudi Arabistan gibi bölgede etkili olan ABD kuklası yönetimler; Amerikan emperyalizminin bölgeye dönük politikalarının hayata

geçirmesinde aktif rol alarak Filistin davasına zarar veriyorlar.

Emperyalist "barış" planının iflası

Oslo Barış Anlaşmasıyla beraber Filistin halkı bir bekleyiş sürecine girdi. Bu anlaşmaya çok güvenmese de barışa duyulan özlemin etkisiyle süreci sessizce izledi. Ancak görüldü ki, bu anlaşma bir aldatmacadan ibarettir. Buna rağmen siyonistler anlaşmaya uymadılar, Filistin topraklarını işgal edip yeni Yahudi yerleşim alanları açmaya devam ettiler. Dört milyonu aşkın Filistinli mültecinin ülkeye dönüşlerine karşı çıkmaktan da vazgeçemediler. Oslo Barışının mimarı ABD İsrail'in bu küstahlığını desteklemeyi sürdürdü. Bu süreçte hızlanan Türkiye-İsrail ilişkileri stratejik düzeye taşındı. ABD öncülüğünde saldırgan üçlü ittifak kuruldu. Bu

Filistin halkı özgürlüğüne kavuşmadığı sürece hiçbir güç bu isyanın önünü kesme şansına sahip değildir. Ödenen tüm bedellere rağmen kazanan direnişçi çizgi olacaktır.

ittifakın İsrail'i güçlendirdiği ve daha saldırgan politikalar izlemesine imkan tanıdığı son gelişmelerle beraber kanıtlandı. Geline aşamada İsrail ordusu istediği zaman Filistin kent, kasaba ve köylerini işgal etmekte, sava uçaklarıyla bombalamakta, füze yağdırmaktadır. Filistin örneği emperyalizmin halklara barış getiremeyeceğini bir kez daha ortaya koydu. Beklemenin zaman kaybı olduğunu anlayan Filistin halkı direnişi yeniden yükseltmekte gecikmedi. Kendi toprağında onursuzca yaşamayı reddeden bu mücadeleciler halk, yeniden direnişi kuşandı. Artık ne barbarca katliamlar, ne de CIA'nın hazırladığı planların yaşam karşısında bir hükmü kalmıştır. İsyan ateşi yakılmış, Filistin'in her tarafına yayılmıştır. Tüm tehdit, katliam, papazlık vb. uygulamalar bu ateşi söndürmek içindir. Ancak

Tüm sol, demokratik, barışsever parti ve örgütlere çağrı

*Selam arkadaşlar,
Gazeteniz SY Kızıl Bayrak'ta yayınlamış olduğunuz yazı için teşekkürler ve tebrikler. Ne var ki sizlere göndermiş olduğumuz çağrıya yer verilemediğini fark ettik.
Sizlerden ricamız, bu çağrıyı yayınlatabilerseniz memnun oluruz. Amacımız gerek Türkiye, gerek Yunanistan, gerek İngiltere'deki tüm devrimci, sosyalist, demokratik örgüt, kuruluş veya kişilerin Kıbrıs konusunda ortak tavır takınmalarını sağlamak ve bu çerçevede Kıbrıs'taki devrimci ve sosyalist örgüt ve kuruluşlara kavgalarında yardımcı olmak. Yayınlamış olduğunuz yazıda da belirttiğimiz gibi Kıbrıs'ın 'çözümü' (işçi ve çalışan sınıflar açısından) Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'deki devrimci güçlerin birliği ve dayanışması sonucu gerçekleştirilebilir. Bu nedenle yapmış olduğumuz çağrıyı mümkün olduğunca geniş kesimlere duyurmamızda yardımcı olmanızı rica ediyoruz.*

KIBRIS'TA SOSYALİST GERÇEK—Londra Bürosu

Britanya'da Sosyalist Emek Partisi 6-7 Kasım 1999'daki Genel Kongresinde, KIBRIS'TA SOSYALİST GERÇEK'in Kıbrıs Sorunu'nun çözümü için uzun bir dönemdir savunmakta olduğu Birleşik Cephe siyasetini onayladı. Böylece, KIBRIS'TA SOSYALİST GERÇEK'in Birleşik Cephe siyasetinin elzem bir parçasını oluşturan Kıbrıs işçi sınıfının Britanya işçi sınıfıyla birlikte emperyalizme karşı ortak bir cephe oluşturulması yönünde önemli bir adım atıldı.

Türkiye'de Sosyalist İktidar Partisi Türkiye, Yunanistan ve Britanya'daki tüm partilere Kıbrıs Sorununu çözmek amacıyla anti-emperyalist cephe çalışmasını örgütlemek için ortak bir komitenin kurulması çağrısı yaptı. SİP ve Emek Partisi (Türkiye) Kıbrıs Sorununun işçiler tarafından çözümü amacıyla KIBRIS'TA SOSYALİST GERÇEK ile yakın işbirliği içindedir.

Aşağıda SEP Kongresinin kabul ettiği karar tasarısının genişletilmiş halini tüm yoldaşlara, bilhassa Türkiye, Yunanistan, Britanya ve Kıbrıs'taki tüm yoldaşlara sunuyor ve onların partilerinin de bu karar tasarısını kabullenmesini ve karar tasarısına uygun olarak enternasyonal cephe örgütünün oluşturulması için çalışılmasını öneriyoruz.

"GİRİŞ

1. 1950'lerde İngiliz emperyalistleri Kıbrıslı Ulusal Savaşçıları Örgütü'nün (EOKA) Kıbrıslı Rum üyelerini kurşunluyor ve asıyordu. EOKA, Kıbrıs'ı ABD'nin bir yarı-sömürgesi olan monarşist-emperyalist Yunanistan'la birleştirmek isteyen anti-komünist gerici bir örgüt olduğundan değil. İngiliz emperyalistleri onları Kıbrıs'taki hakimiyetlerini tehdit ettiği için öldürüyorlardı.

İngiliz emperyalistleri sadece EOKA üyelerini öldürmekle kalmadı. Kıbrıslı Rumları ve Türkleri birbirlerine düşman etmek için pek çok provokasyonlar da düzenledi. Kıbrıslı Rum köylülerin, Kıbrıslı Türk köylüler tarafından ilk kitlesel katliamının düzenleyicisi bunlardır. Bugün bile, "üslerini" koruyabilmek için

Ortadoğu'ya yönelik çirkin hesaplar

Ortadoğu her zaman emperyalizmin iştahını kabartan bir bölge olmuştur. Zengin petrol kaynakları, coğrafi konumu, sahip olduğu önemli ulaşım yolları gibi özellikleriyle, emperyalizmin ekonomik, siyasal, askeri olarak egemenliğini pekiştirmeye çalıştığı bölgelerin başında gelmiştir.

Yüzyılın başından beri önce İngiliz, sonra ABD emperyalizminin bölgeye ilişkin egemenlik hesapları nedeniyle, Ortadoğu halkları açlıkla, yoksullukla, savaşlarla yüzyüze kalmışlardır. Açlıkla petrol zenginliğinin içiçe, dahası birinin öbürünün nedeni olduğu Ortadoğu'da, zenginlik savaşların yoğunluğu nedeniyle silah tekellerine akmıştır, akmaktadır.

ABD emperyalizmi dünya jandarmalığı konumuna ulaştığı andan itibaren, bölgede nüfuz sahibi olabilmek için, "komünizme karşı mücadele" adı altında Ortadoğu'ya dönük çeşitli müdahalelerde bulunmuştur. Buna dair gerekçelendirme, ABD başkanı Eisenhower tarafından 1957'de şu sözlerle ifade edilmiştir: "ABD başkanı kongre tarafından kendisine tanınan yetkilerle uluslararası komünizmin egemen olduğu herhangi bir ülkeden gelebilecek silahlı saldırıya karşı, korunma isteyen herhangi bir Ortadoğu ulusu ya da uluslar topluluğuna yardım etmek amacıyla ABD silahlı kuvvetlerini kullanabilecektir."

Türk sermaye devleti ise emperyalistlerin Ortadoğu politikalarının geleneksel taşeronudur. DP

iktidarının Dışişleri Bakanı Fuat Köprülü, 1951'de TBMM önünde şu açıklamayı yapmıştır:

"Ortadoğu savunmasının gerek stratejik, gerek ekonomik bakımdan Avrupa'nın korunması için zorunlu olduğuna inanıyoruz. Bu nedenle Türkiye Atlantik Paktı'na katılınca Ortadoğu'da bize düşen rolü etkin biçimde yerine getirmek ve gerekli tedbirleri almak için derhal müzakereye girmeye hazır olacaktır."

Türk devletinin yakın tarihi emperyalizme kölelikte sınır tanımayan örneklerle doludur. Bu bazen üs kullandırması, bazen de asker göndermesi biçimindedir. Örneğin 1957'de, Suriye'de ABD'ye tavır alan ve SSCB ile ilişkiler kuran bir yönetimin işbaşına gelmesini izleyen olaylar buna bir örnektir. ABD'nin Suriye'yi hedef almasıyla, Türk devleti hemen Suriye sınırına askeri yığınak yaptı. Benzer bir örnek, 1958'de Bağdat Paktı üyesi olan Irak'ta emperyalizmin işbirlikçisi Kral Faysal'ın devrilmesi sırasında da yaşandı, Türk burjuvazisi hemen emperyalizmin çıkarları doğrultusunda Irak'a müdahaleye hazırlandı.

Bir başka örnek, 1958 Mayıs'ında patlak veren "Lübnan Krizi" esnasında yaşandı. Ortadoğu'da ve Lübnan'da ABD karşıtı akımlar güç kazanınca, Lübnan Cumhurbaşkanı Şaman ABD'yi yardıma çağırdı. Türkiye ise ABD müdahalesine üs görevi

gördü. Temmuz ayında, İncirlik üssünden taşınan 5 bin asker Lübnan'ı işgal etti.

ABD emperyalizmi 1950'lerden beri İncirlik Üssü'nü kullanmaktadır. Körfez Savaşı sonrasında Irak'ı vuran uçaklar İncirlik'ten kalkmakta, bu iş on yıldır yapılmaktadır. Bundan sonra da sermaye devleti emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda verilen görevleri üstlenecektir.

Ortadoğu'ya yönelik planlarını hayata geçirmek için 11 Eylül saldırısı ABD için bir "fırsat" olmuştur. ABD, yaşadığı bunalımı aşabilmek, dünya jandarmalığı konumunu pekiştirmek için dünyayı bir kan gölüne çevirmeye çalışmaktadır. Afganistan ilk hedef olmuştur, sıra Ortadoğu'dadır. Bundan sonraki hedefin hangi ülke ya da ülkeler olacağı açıkça belirtilmektedir. Başta Irak olmak üzere, Suriye, Yemen, Sudan, Libya, Somali, Endonezya, Filipinler gibi birçok ülke ABD emperyalizminin hedef tahtasında yer almaktadır.

Türk sermaye devleti için böylesi savaşlarda yer almak, uşaklığın yanı sıra bir fırsat niteliği de taşımaktadır. Örneğin, Türkiye'nin şimdiye kadar Arjantin gibi olmamasına neden 11 Eylül saldırılarına bağlanmakta, "stratejik konumu" pazarlanmaya çalışılmaktadır.

11 Eylül saldırısından sonra Türk sermaye devleti ABD saldırganlığına tam destek sunmuş, ülke topraklarını bir savaş üssü olarak kullandırmıştır. Ancak bu kirli savaşta esas rolünü Irak'a yönelik savaşta oynaması istenmektedir. IMF'nin ağırlarına takılmış bir devlet için bu bir zorunluluk olduğu kadar, krizi hafifleterek ömrünü uzatabilmek için bir şans olarak da görülmekte; fakat Türk devletinin Irak politikasından ötürü tam bir açmaz içinde debelenilmektedir.

Emperyalizmin iğrenç amaçları uğruna Ortadoğu ve Türkiye halkları ağır bedeller ödemek zorunda bırakılmaktadır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları, emperyalist savaşa karşı ezilen halkların yanında olmalı, "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla mücadeleyi yükseltmelidir.

Rumlarla Türkler arasındaki bu düşmanlığa dayanmaktalar ve bu düşmanlığı artırmak ve korumak için her haliyle yemeye hazırdırlar.

2. Yunan emperyalistleri EOKA'yı "Kıbrıs'taki Rum kardeşlerini" İngiliz baskısından kurtarmak için örgütlediler. Ne de olsa onlar kendileri Yunanistan'ı ABD'ye dolar karşılığı satmış ve Yunanistan'ı Amerikan üssüne dönüştürmüş milli hainlerdir.

15 Temmuz 1974, onların ve Kıbrıslı Rum işbirlikçilerinin Rum milli hainleri olduklarının canlı bir ispatıdır. El ele vererek darbeyi düzenlediler. Binlerce Kıbrıslı Rum demokrasi, yurtsever ve komünisti öldürdüler. Türk emperyalistlerinin adayı işgalinin zeminini hazırlama pahasına bunu yaptılar ve bu işgal sırasında da binlerce Kıbrıslı Türk köylüsünü, çocuk çocuk demeden katlettiler.

Bu milli hainlerin ardında duran güç ABD emperyalistleriydi.

Türk emperyalistleri Türk Mukavemet Teşkilatı'nı (TMT) "Kıbrıs'taki Türk kardeşlerini" İngiliz ve Rum baskısından kurtarmak için örgütlediler. Ne de olsa onlar kendileri Türkiye'yi ABD'ye dolar karşılığı satmış ve Türkiye'yi Amerikan üssüne dönüştürmüş milli hainlerdir.

20 Temmuz ve 14 Ağustos 1974, onların ve Kıbrıslı Türk işbirlikçilerinin Türk milli hainleri olduklarının canlı bir ispatıdır. El ele vererek Kıbrıs'ı işgal ettiler. Binlerce Kıbrıslı Rum'u çocuk çocuk demeden katlettiler. On binlerce Kıbrıslı Rum ve Türk'ü göçe zorlayıp ülkemizi etnik temelde ikiye böldüler. Bu Türk emperyalistlerinin ardında, tüm bu gelişmelerde Kıbrıs'taki üslerini koruma imkanını gören ve gelişmeleri zevkle seyreden İngiliz emperyalistlerini görürüz.

3. İngiliz, Türk ve Yunan emperyalistleri ve onların Kıbrıslı işbirlikçileri hala Kıbrıs'ı yönetmekte. Tüm bunlar milli düşmanlıkları körüklüyor ve yeni bir 1974, yeni katliamlar ve savaş hazırlığı yapıyorlar.

Dolayısıyla;

Bu toplantı şunları kararlaştırır:

1. Kıbrıs'ın bağımsızlığını sağlamak için: Britanya, Türkiye ve Yunanistan'ın 1959 Zürih ve 1960 Londra antlaşmalarına dayanarak Kıbrıs'ta sahip oldukları tüm haklar ve B.M.'in bu hakları tanıyan tüm kararlarının geçersizliği ilan edilmelidir.

1-A. Kraliçenin Emek Partisi Hükümeti o sözde kendilerine ait olan tüm üsleri Kıbrıs halkına iade etmeli ve bu üslerdeki silah ve askerleri hiçbir itirazda bulunmadan ve derhal geri çekmelidir.

1.B- Türkiye ve Yunanistan adadaki tüm üslerini Kıbrıs halkına iade etmeli ve bu üslerdeki silah ve askerleri hiçbir itirazda bulunmadan ve derhal geri çekmelidir.

2. "Kıbrıs Sorunu"nu çözmek için: Britanya, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ın tüm demokratik ve devrimci güçleri Kıbrıs'ta bir Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümetini iktidara getirmek için birleştirilmelidir.

2.A- Bu amaçla Türkiye, Yunanistan ve Britanya'da işçilerin iktidarı için yürütülen örgütlü çalışmalar ve birleşik cephe çalışmaları, Kıbrıs'ta yürütülen birleşik cephe çalışması ile ortak bir enternasyonal cephe örgütünde birleştirilmelidir.

3. Kıbrıs'ta mevcut savaş tehdidinin gerçek bir savaşa dönüşmesini önlemek için: Derhal, tüm emperyalist güçlerin ve onların Kıbrıslı işbirlikçilerinin savaş hazırlıklarını ve tüm provokasyonlarını teşhir eden bir kampanya başlatmalıdır.

Emperyalizme, emperyalist burjuvaziye ve onların yerli uşaklarına karşı olan herkesi birleştirelim.

KIBRIS'TA SOSYALİST GERÇEK—Londra Bürosu

R. Irmak

2002'ye girerken/2

Ortadoğu, Kürdistan ve Türkiye...

Dünyada meydana gelen gelişmeler Ortadoğu'yu, Ortadoğu'da meydana gelen gelişmeler dünyayı doğrudan etkilemektedir. Ortadoğu dünya politikasında çok kritik bir yer tutmaya devam ediyor; belli ki içinde geçmekte olduğumuz yüzyılda bu önemli konumu devam edecektir.

2001 yılında Ortadoğu'ya genel olarak İsrail-Filistin çatışması damgasını vurdu. Sürekli büyüyerek ve daha da derinleşerek yaşanan bu çatışma, aynı zamanda 1990'ların başlarında yürürlüğe giren, aslında Pax-Amerikana'dan, Amerikan Barışı'ndan başka bir şey olmayan "Ortadoğu Barış Süreci"nin kesin ve nihai çöküşünü de anlatıyordu.

Körfez Savaşı'ndan sonra geliştirilen "Ortadoğu Barış Süreci", genelde ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya tek başına hakim olma stratejisinin, başka bir deyişle Yeni Dünya Düzeni politikasının önemli bir parçası konumundaydı. Irak'ın dize getirilişi ve İsrail için güncel bir tehdit olmaktan çıkarılışı, işbirlikçi Arap yönetimlerinin bu konumlarının daha da pekiştirilmesi, savaşta Irak'ı destekleyen Arafat'ın gücünün en alt sınırına indirilmesi koşullarında ABD, İsrail-Filistin Barış sürecini geliştirdi ve bununla YDD'ni bölgeye egemen kılmak istedi. Bu "barış" sürecinin mantığı çok basitti, ancak bölgenin tarihsel, ulusal, toplumsal, dinsel-kültürel gerçeklikleriyle tam bir karşıtlık içindeydi. Anılan sürecin esasları, İsrail'in devlet ve ulus varlığını başta Filistinliler olmak üzere bütün Araplara kabul ettirmek, meşrulaştırmak ve böylece güvenliğini meşru temellere oturtmak; buna karşılık işgal altındaki toprakların bir bölümünde özünde yetkileri bir belediye yönetiminin yetkilerinden daha fazla olmayan Özerk Filistin'in kurulmasına olanak tanımak biçiminde özetlenebilir. Bunun daha açık ve somut anlamı şu: İsrail'in tanınması ve meşru görülmesinin yanında, kurulması düşünülen Özerk Filistin Yönetimi'ne verilen rol, İsrail adına Filistin ulusal ve toplumsal dinamiklerini kontrol altında tutmak ve gerektiğinde şiddetle bastırmak, başka bir ifadeyle İsrail'in polisliğini yapmaktır!

Kuşkusuz, "Ortadoğu Barış Süreci", özünde ölü doğan bir projeydi. Çünkü yüzyıllı aşkın bir süreyi kapsayan İsrail ve Filistin çelişkisi çok kapsamlı ve derin boyutlara sahip bir sorundu. Bir tarafın en temel haklarının gaspı ve diğerinin zorbalığının onaylanmasını içeren bir süreç, var olan sorunları çözmek bir yana, bu soruna yeni boyutlar eklemekten başka bir sonuç doğurmayacaktı. Nitekim ortaya çıkan sonuç da öyle oldu. ABD'nin süreci kurtarmak için yaptığı tüm müdahalelere rağmen "Ortadoğu Barış Süreci" çöktü, çatışmalar yeniden başladı, intifadaya İsrail tüm savaş makinesini devreye sokarak yanıt verdi. Sabra ve Şatilla katliamının baş sorumlusu Ariel Şaron'un başbakan seçilmesinden sonra intifada ve bastırma hareketleri tırmanarak devam etti. 2001 yılının sonlarında İsrail hükümeti, artık Arafat yönetimini muhatap kabul etmeyeceğini belirterek savaşı yeni bir aşamaya getirdi... Bu yılın başlarında taraflar arasında alt düzeyde yeniden başlayan görüşmeler, bu genel değerlendirmeyi değiştirecek nitelikte değildir...

Aslında bu tutumlarının altında çok önemli bir dayatma vardı ve 11 Eylül sonrası ABD'nin genel stratejisiyle bir paralellik sunuyordu. Arafat'a dayatılan şeydu: Ya Hamas ve İslami Cihat ile diğer radikal grupları bastırır, eylemlerini önler ve düzene tam hakim olursun; ya da kendini siyasal olarak bitmiş

olarak bil! Tercih senin!

İsrail bu dayatmasını sözde bırakmadı, Arafat'ın yönetim binalarını ve kaldığı evi bombalayarak yaptı. Bu noktada İsrail, dünya çapında estirilen "anti-terörizm" rüzgarından azami düzeyde yararlanarak Filistin sorununu tümünden bastırmak istiyordu.

Arafat zor durumdaydı, siyasal yaşamının belki de en zor ve sıkışık günlerini yaşıyordu. ABD İsrail'e tam destek sunuyordu. Diğer devletlerin fazla bir etkisi yoktu, onlar da Arafat'tan daha fazla "terörizmin" üstüne gitmesini istiyorlardı. İşbirlikçi Arap yönetimleri ise sessizliğe bürünmüş, ABD'nin hislarını üzerlerine çekmek istemiyorlardı. Bu güç koşullarda Arafat, İsrail ve ABD dayatmasını kabul etti. Bütün Filistinlilerden her türlü eylemi durdurmalarını istedi. Bununla yetinmeyerek Hamas ve İslami Cihat gruplarının üzerine gitmeye, kimi elemanlarını tutuklamaya başladı.

Arafat'ın bu son boyun eğişçi tutumu da çözüm getirmekten yoksundur. Zaten teslimiyetçi tutum ve davranışların tarihte kazandığı, kazandırdığı görülmemiştir. Gelineen noktada İsrail, Özerk Filistin yönetimini bile ortadan kaldırma kararında olduğunu göstermekten çekinmiyor. Ancak kendisine polis rolü oynayabilecek bir özerk yönetime, hatta "bağımsız devlete" onay verebileceği de çok açıktır; bu ikisi aslında birbiriyle çelişmez, tersine bir bütünlük oluşturmaktadır. ABD'nin olası bir Irak saldırısında İsrail'e polislik yapabilecek bir "Bağımsız Filistin" kurulmasına onay vereceği büyük bir olasılıktır. Ama burada belirleyici koşulları İsrail'e polislik yapmaktır! Arafat'ın buna gücü yeter mi, yetmez mi; böyle bir durumun Filistin iç dengelerinde yapacağı tahribatlar vb. sorular başka bir tartışma konusudur. 11 Eylül'den kısa bir süre sonra ABD'nin "Bağımsız bir Filistin"den söz etmesi ve bunun artık gerekli olduğunu belirtmesi, Irak'a savaş karşılığında düşünülen bir "rüşvet" olarak değerlendirilmisti. Olası bir Irak savaşında bölgeye yeni bir biçim verilmeye çalışılacağı, Filistin sorununun da bu bağlama oturtulacağı bilinmelidir. Aynı şekilde Güney Kürdistan'ın da yeniden ele alınacağı açıktır.

Irak'a ve dolayısıyla en önemli petrol kaynaklarından birine sahip bu alana tam hakim olma ve bu eger:anlığı istikrara kavuşturma konusunda ABD'nin Körfez Savaşı'ndan bu yana izlediği politika istenilen sonucu vermekten uzaktır. Irak'ı sürekli sınırlandırma, tecrit ve denetim politikası Saddam rejimini çökertmeye yetmedi. 11 Eylül olayından sonra dünyaya savaş açan ABD, Irak'ı da savaş hedefleri içine aldı. Afganistan'da savaşı belli bir noktaya getirdikten sonra sıranın Irak'a geleceği, "yarım kalan" bu defterin de tamamlanacağı aylardır medyada işleniyor, Irak'a yönelik bir saldırının siyasal ve psikolojik temelleri oluşturulmaya çalışılıyor. ABD, bu konuda bir çok itirazla karşılaşacağını biliyor. Nitekim çok geçmeden ABD'nin bu yönlü eğilimi açığa çıktığında Rusya ve Avrupa bir Irak operasyonunu doğru bulmadıklarını ve destek vermeyeceklerini açıklamış bulunuyorlar. Ama bir savaş durumunda ise buna cepheden tavır alacaklarını da belirtmemişlerdir. Böyle bir güçleri ve politikaları da zaten yok. ABD de bunu çok iyi biliyor ve Afganistan'la başlattığı dünyayı tek başına yönetme politikasını sonuna kadar götürmek ve olası rakiplerinin güncel güçsüzlüklerini bir fırsat olarak değerlendirmek kararında görünüyor. Afganistan'da Taliban yönetiminin beklenenden daha kolay yenilgiye uğraması, Irak'a savaş olasılığını ve bu

konudaki ısrarları daha da güçlendirmiştir. Gelineen noktada bu konu artık bir zamanlama sorunudur. ABD tek başına da kalsa Irak'a askeri müdahale etmeyi kesinleştirmiştir. Ama bunu nasıl ve ne zaman yapacağı soruları henüz net değildir, en azından bu konuda açığa çıkan ip uçları yoktur.

Kuşkusuz Irak'a yapılacak bir ABD saldırısını bölgeye, Kürdistan ve Türkiye'ye önemli etkileri olacaktır. Bu nedenle bu konu üzerinde biraz daha durmakta yarar var. Türk devleti, resmi düzeyde bir Irak savaşını istemediğini, bunun kendisine getireceği siyasal ve ekonomik faturanın çok ağır olacağını, özellikle Güney'de kurulacak bir Kürt devletinin kendisinin en büyük korkusu, hatta kabusu olduğunu defalarca açıklamış bulunuyor. Ancak ABD'nin savaş kararını değiştiremeyeceğini, bunu sağlayacak bir gücünün olmadığını da biliyor. Irak'a saldırı kesin olduğuna göre nasıl davranmalı, bir Kürt devletinin ortaya çıkmasını önlemek için neler yapmalı, Irak'ın yeniden yapılandırılması sürecinde daha etkin bir rol oynayabilmek için nasıl bir tutum izlenmeli? İşte, TC'nin üzerinde durduğu ve siyasal, diplomatik ve askeri çabalarını yoğunlaştırdığı temel noktalar bunlardır. Gelineen noktada TC'nin Irak politikasının ana unsurları şöyle özetlenebilir:

Irak'a müdahale kaçınılmazsa, o zaman Irak'ın yeniden yapılandırılması planlarını dikkatli yapmak, bölge dengelerini kökten sarsacak maceralardan kaçınmak gerekir. Bu bağlamda Irak'ın toprak bütünlüğü her koşulda gözetilmesi gereken temel ilke ve hedef olmalıdır. "Uygar dünyayla uyumlu, BM kararlarını uygulayan demokratik bir Irak" hedeflenirken, etnik sorunlara da Irak'ın toprak bütünlüğü bağlamında bir çözüm bulunmalıdır. Özerk bölgelerden oluşacak merkezi bir demokratik Irak birçok sorunun da çözümüdür. Bu hedefin gerçekleşmesi durumunda hem Saddam tehlikesi bertaraf edilmiş olur, hem de etnik sorunlar tehlikeli bir noktaya gelmeden çözüme kavuşturulmuş olur. Özerk bölgeler oluşturulurken Türkmenler de unutulmamalı, özellikle Kerkük'te belli bir nüfus yoğunluğunu oluşturan Türkmenlerin varlığı ve geleceği belli güvencelere bağlanmalıdır. Ayrıca bir savaş durumunda Türkiye'nin yaşayacağı ekonomik kayıplar da bir biçimiyle telafi edilmeli, ekonomik katkı sunulmalıdır...

TC'nin bir savaş durumunda ABD'den beklentilerinin özeti kısacası bunlar. Ancak böyle bir savaş durumunda kendisinin savaş içinde alacağı rol de çok önemli. Bu noktada ABD'nin askeri stratejisi, TC'nin savaş içindeki askeri konumunu da büyük ölçüde tayin edecektir. Ama her koşulda TC'nin Güney'i işgal edeceği, Güney'i askeri işgalle denetlemek istediği kesindir. Güney'in işgal altına alınması, TC'nin Güney ve Irak politikasında daha etkin bir konuma gelmesi demektir. Özerk bölgelerden oluşacak bir Irak istemine itiraz etmeyecek, ancak Güney'de yıllardır yaratılan kazanımları ortadan kaldırdıktan ve özerk yönetimin içini tümünden boşalttıktan sonra artık özerkliğin pek bir anlamı kalmayacaktır. Irak savaşı sürecinde TC'nin ilk işi Güney'e girmek, on yıldır var olan fiili devletleşmeyi ve bütün kazanımlarını ortadan kaldırmak veya özünü boşaltmak, Türkmenleri güçlendirmek ve İmralı Partisi'nin dar bir alana mahkum ettiği eski gerilla güçlerini dağıtmak ve temizlemek olacaktır.

TC'nin Güney Kürdistan ve Irak politikasının ana çizgileri bunlar. ABD'nin, Türkiye'yi Irak'a karşı bir

saldırı üssü olarak kullandırması, kendi askeri ve diplomatik güçleriyle destek sunması karşılığında ABD'nin özetini çizdiğimiz TC politikasına evet diyeceği kesin gibidir. ABD için önemli olan gücün düşmüş, her açıdan kendisine boyun eğen, İsrail için tehdit olmaktan çıkmış, petrol kaynakları ve su yolları kendisi tarafından denetlenen bir Irak'ın varlığıdır. Tabii Irak içinde geliştirilecek askeri üslerle denetlenen, "demokratik bir yönetim" tarafından yönetilen Irak, ABD'nin Irak stratejisinin özünü oluşturmaktadır. ABD için Kürtlerin ulusal hakları ve özgürlüğü hiçbir zaman önemli olmadı, olması eşyanın doğasına aykırıdır. O nedenle kukla bir Irak dururken neden daha küçük ve kendisinin uzun vadeli bölge egemenliğini tehdit edebilecek "Kukla Kürdistan" ile uğraşsın ki?

Dolayısıyla Irak savaşında kendi stratejisine onay ve destek veren, ülke topraklarını bir saldırı üssü olarak kullandıracak bir Türkiye ile ABD arasında önemli bir çelişki de kalmamış olacaktır. Bu noktadaki "işbirliğinin" Ecevit'in ABD gezisinde son şeklini alacağı kesin gibidir, zaten genel beklentiler de bu noktadadır.

ABD'nin olası bir Irak saldırısında İmralı Partisi'nin bugünden açıkladığı tutumu ibret verici niteliktedir. İmralı Partisi yönetenleri, ABD'nin Irak'a saldırması durumunda Kürtlerin lehine bir durumun ve fırsatların ortaya çıkacağını, Kürtlerin bu süreci birleşerek karşılamaları gerektiğini belirtiyorlar. Emperyalist bir saldırıyı desteklemekle yetinmeyen İmralı Partisi, bu saldırı savaşında rol almak istemekte ve böylece kendilerine bir kırıntı düşebileceğinin hesabını yapmaktadır. İmralı'da partiyi yönetmeye devam eden Öcalan ise bu tutumlarını avukatlarına yaptırdığı yeni yıl mesajında daha açık ve net bir biçimde ifade etmektedir. Öcalan, resmi devlet

tezleriyle konuya bakmakta ve TC'den rol istemektedir, Güney'de devletin çıkarlarının en iyi korucuları olacağını vaaz etmektedir. KDP ve YNK'yi kastederek "feodal güçlerle işbirliği yapmak yerine bizimle işbirliği yapın" demektedir. Emperyalist saldırıyı onaylayan ve destekleyen, TC'nin Güney politikasının koruculuğuna soyunan Öcalan ve İmralı Partisi'ne ne emperyalizm tarafından, ne de TC tarafından işbirlikçi bir rol verilmeyecektir. Onları bekleyen topyekün tasfiye ve imhadan başka bir şey değildir. Emperyalist saldırganlığı ve sömürgeci resmi tezleri savunmak, onları itibarlı bir yere getirmeyecek. Tersine daha da aşağılanmalarına vesile olacaktır, imhalarını da kolaylaştıracaktır. Bir Arafat'ın durumu bile ortadayken, her şeyini veren, ruhunu satan ve utanç verici bir diz çöküş içinde af dileyenlerin emperyalist ve sömürgeci sistem nezdinde bir itibarlarının olması mümkün mü?

Güneyde KDP ve YNK'nin Irak'a karşı bir saldırının gündeme gelmesi durumunda takınacakları tutum, bugüne kadar izledikleri tutumun bir devamı olacaktır.

Bizim tavrımız da, daha önce açıkladığımız gibi, üç noktada özetlenebilir:

"Bir: Güney Kürdistan'da Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkını, bu bağlamda ortaya çıkan olanak, değer ve mevzileri geliştirmek, savunmak, korumak ve desteklemek en başta gelen devrimci yurtsever görevlerden biri olmaktadır. Bu görevi dışardan bir destek ve dayanışma olarak değil, somut olarak yerine getirilmesi gereken asgari bir yurtseverlik görevi olarak algılamak gerekir. Güney de ülkemizin bir parçasıdır ve oradaki gelişmelerin içinde ve doğrudan yer almak genel olarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine duyulan sorumluluk ve yapılması gereken yurtseverlik görevlerinin etkin bir

parçasıdır. Elbette sorun salt Güney'i dış saldırılardan korumak değil, bir yandan bağımsız çizgi temelinde emekçi seçeneği geliştirmeye çalışırken, bir yandan da Güney'in ekonomik inşası, toplumsal, eğitsel, kültürel kurumlaşması açısından çaba göstermek, bu doğrultudaki çabaları güçlendirmek gerekir. Güney'in ekonomik, toplumsal, siyasal ve kültürel gelişimi, aynı zamanda daha sağlıklı sınıf mücadelesinin koşullarını da oluşturmaktadır. Bu, devrimci emekçi çizginin temellerinin güçlendirilmesi anlamına gelecektir. Elbette yenilgi, Kürtler için bir kader değildir. Artık . yenilgi çizgilerini aşmamız ve zaferi olanaklı kılan bir yaklaşım ve tutum içinde olmamız gerekir. Hemen eklemek gerekiyor ki, Güney'deki olumlu gelişmeler bütün Kürdistan parçalarını etkilediği gibi, olumsuz gelişmeler de bütün Kürdistan parçalarını ve ulusal kurtuluş mücadelesini etkiler. Bu nedenle her yurtsever parti ve çevrenin Güney'deki yurtseverlik görevlerine sahip çıkması ve gereklerini yerine getirmesi bir zorunluluk olmaktadır..

İki: Bunun için ulusal birlik ve bağımsız bir politika doğrultusunda çaba göstermek, bu çabaları diğer parçaların devrimci ulusal kurtuluş mücadeleleriyle ve bölge halklarının devrimci mücadeleleriyle birleştirmek bir zorunluluk olmaktadır.

Üç: Emperyalist ve başta TC olmak üzere sömürgeci devletlerin politikalarına alet olmamak, yedeğine düşmemek, ama ortaya çıkan fırsatları ve olanakları da devrimci bir perspektifle değerlendirmek, diğer göz önünde tutulması gereken bir noktadır..." (Güney Kürdistan Olası Gelişmeler ve Devrimci Yurtsever Tutum... adlı değerlendirme yazısından...)

(Devam edecek...)

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Son Kitaplarımız

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel Güvenlik Sorunları

EKSEN YAYINCILIK

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

EKSEN YAYINCILIK

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler

YAYINCILIK

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Sınıf çalışmasının sorunları

EKSEN YAYINCILIK

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Parti Tüzüğü Üzerine

EKSEN YAYINCILIK

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Açılış ve kapanış konuşmaları

Partinin adı ve amblemi

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

Türkiye Komünist İşçi Partisi Program Tüzük

EKSEN YAYINCILIK

Alman proletaryasının komünist önderleri Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg 83 yıl önce katledildiler...

Anıları kapitalist barbarlığa karşı mücadele çağrısıdır!

"Sıkı durun! Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Her şeye rağmen."

Karl Liebknecht, katledildiği gün Kızıl Bayrak'ta yayınlanan yazısında aynen bunları söylüyordu. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg, sosyalizmin ve Alman proletaryasının bu iki yiğit ve başeğmez önderi, 15 Ocak 1919'da alçakça katledildiler. Hükümette, proleter devrimin azılı düşmanı ve Alman tekelci burjuvazisinin sadık uşakları olan sosyal-demokrat hainler vardı.

1914'de patlak veren Birinci Dünya Savaşı, büyük emperyalist devletlerin dünyayı paylaşmak için ilk büyük caniyane kapışmasıydı. Bir avuç soyguncu kapitalistin çıkarı için işçi ve emekçiler kitleler halinde cepheye sürüldüler. Ke-di kapitalistlerinin bencil çıkarları için birbirlerini boğazlamak zorunda bırakıldılar. Milyonlarca insanın hayatını kaybetmesine ve ülkelerin harap olmasına yolaçan bu savaşa sosyal-demokrat hainler destek vermişlerdi. Oysa sosyalizmin ilkelerine ve işçi sınıfı davasına bağlı olanlar, bu caniyane savaşa en başından karşı çıkmışlardı. Karl Liebknecht bunların başında geliyordu.

Emperyalist savaşın halkların yaşamında yarattığı yıkımın yolaçtığı öfke ve hoşnutsuzluk, savaşın hemen ardından bir dizi devrimler olarak patlak verdi. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg Almanya'da gelişmekte olan devrimin iki seçkin önderiydiler. İşte onlar tam da bunun için katledildiler. Savaş suçlusu Alman burjuvazisi, devrimin önderlerini hunharca katlederek ve binlerce devrimci işçiyi katliamdan geçirerek devrimi durdurmaya çalıştı. Sonuçta bunu başardı da.

Fakat bunun insanlığa neye malolduğunu bugün biliyoruz. Önce Hitler faşizmi ve ardından da İkinci Dünya Savaşı geldi. Ve eğer sosyalist Ekim Devrimi'nin ürünü olan sosyalist Sovyetler Birliği olmasaydı, insanlık çok daha büyük bedeller ödemek zorunda kalacaktı.

Kapitalist emperyalizm bugün de işçi ve emekçilere ağır bedeller ödetirerek ve dünya halklarının kanını dökerek yaşamını sürdürmeye çalışıyor. İşçi sınıfının yoksulluğu artıyor, işsizlik çılgın gibi büyüyor, onyılların

mücadelesiyle kazanılmış sosyal haklar peşpeşe gaspediliyor, demokratik haklar sınırlanıyor, polis rejimi uygulamaları, ırkçı-faşist akımlar ve yabancı düşmanlığı güçlenip yaygınlaşıyor. Büyük bir

yoksulluğun pençesinde olan geri ülke halkları ise derin acılar içerisinde yaşıyorlar. Dünyanın birçok bölgesinde emperyalist ve gerici savaşlarda halkların kanı akıyor, ülkeler yıkıma uğruyor. Tüm bunların gerisinde bugüne kadar zor ve katliamlarla ayakta tutulan kapitalist rejim gerçekliği yatıyor.

Bugün Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in anısına ve mirasına sahip çıkmak demek, bu kapitalist barbarlık rejimine karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmek demektir. Bu sistemi temellerinden yıkmak, geleceğin gerçek özgürlük ve eşitlik toplumu olan sosyalizm için savaşmak demektir.

Rosa Luxemburg'un katledildiği gün yayınlanan yazısında kurulu düzene yönelttiği tarihi sesleniş, bugün de tüm anlamını ve canlılığını koruyor: "Berlin'de düzen sürüyor!.. Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin düzeniniz. Devrim daha yarin olmadan, zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır! Ve sizleri dehşet içinde bırakıp, trampet sesleri arasında şunu bildirecektir: 'Yardım, varım, varolacağım!'"

"O keskin bir kılıç, canlı bir devrim aleviydi..."

Rosa Luxemburg 5 Mart 1871'de Zamosa adlı küçük bir Polonya kasabasında doğdu. Sosyalist düşünceyle gençlik yıllarında tanışan Rosa Luxemburg, 1882'de kurulan Proletarya adlı ihtilalci partiye girdi. Bir süre sonra polisin peşine düşmesi üzerine arkadaşları, cezaevinde olmaktansa yurtdışında daha yararlı işler başarabileceğini düşünerek dışarı çıkmasına yardımcı oldular. Yurtdışında birkaç yıl sonra Polonya Devrimci Sosyalist Partisi'nin önder kuramcısı olarak kabul edildi. Ve yaşamının sonuna kadar Parti'nin önderi konumunda kaldı.

Genç yaşına rağmen Rosa Luxemburg, partisini Sosyalist Enternasyonal Kongresi'nde temsil etti. Luxemburg'un entellektüel gelişimi hep sıçrayışlar şeklinde olmuştur. Rosa Luxemburg düşüncelerinde ve eleştirilerinde değişmez biçimde bağımsızdı. Hiçbir şey onu doğru bildiği ve inandığı fikirden saptırmaya yetmiyordu.

Rosa, Almanya'daki işçi hareketine bütün gücüyle katıldı. Birçok sosyalist gazetenin kadrosunda yazar olarak çalışıyordu. Mitinglerde konuşuyor, işçi hareketinin O'na yüklediği bütün görevleri yerine getiriyordu. Yazılarında ve konuşmalarında heyecandan çok mantığa yer veriyordu ve okuyucularında daha önce bildiklerinden daha büyük, daha geniş ufuklar açıyordu.

Birçok kez tutuklanarak cezaevine konan Rosa Luxemburg'u hiçbir şey mücadelesinden vazgeçiremedi. O her seferinde daha sıkı bağlanıyordu mücadelesine...

8 Kasım 1918'de cezaevinde bulunan Rosa

Luxemburg'u Alman Kasım Devrimi cezaevinden kurtardı. Bütün gücü ve isteğiyle kendini devrimin içine attı. Ne var ki burjuva gericiliği kuvvetliydi. Düşman devrimci proletaryayı bastırmak ve ezmek için birleşmişti. O günün devrimci Alman işçi hareketi gericilik tarafından ezildi, binlerce işçi katledildi. Devrim önderleri ve Almanya Komünist Partisi'nin kurucuları Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht de tutuklandıktan sonra apar topar katledildiler.

Rosa Luxemburg herşeyden önce devrimci bir komünistti. Büyük komünist önderler arasında onun özel bir yeri vardır. O'nun ölümüyle uluslararası işçi hareketi en asil önderlerinden birini yitirdi. O, ölümüyle olduğu gibi hayatında da herşeyiyle kendini insanlığın kurtuluşu davasına adanmıştı.

Derin bir insan sevgisi, gerçek bir doğruyu bulma, sınırsız bir cesaret ve müthiş bir beyin demektir O. Rosa Luxemburg tüm bu üstün özellikleri kendinde birleşmişti. Yakın arkadaşı Clara Zetkin'in O'nun ölümünde yazdığı gibi;

"Rosa Luxemburg'ta sosyalist fikir, hem kalbin, hem beynin hiçbir zaman sönmeden yanan güçlü ve egemen bir ihtirastı. Bu şaşırtıcı kadının büyük amacı toplumsal devrim yolunu hazırlamaktı...Devrim denemesi, devrim için çarpışmak onun en büyük mutluluğuydu. Bütün hayatını ve bütün varlığını sosyalizme adanmıştı. Kendisini sadece trajik ölümünde değil, fakat bütün hayatı boyunca her gün, her saat, yıllar boyu süren bir mücadelede sosyalizme hasretti... O, keskin bir kılıç, canlı bir devrim aleviydi."

SY Kızıl Bayrak okurları/İzmir

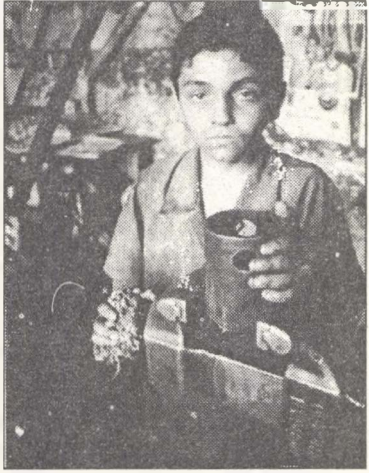
Mücadele

Postası...

Meslek liselerinde yaşananlar

Bir meslek lisesi öğrencisiyim. Eğitimin paralı hale getirilmesiyle okullar tam bir sömürü kurumu haline getirildi. Devlet okulları parasız eğitim veriyor diyorlar, ama tam tersi bizi sömürmeye çalışıyorlar. Eğitime katkı payı istiyorlar. Verdikleri eğitim gerici, bilimsellikten uzak, ezberci ve şoven bir eğitim. Eğitimin kalitesi gittikçe düşüyor. Biz katkı payına karşı çıktığımızda, "muhtarlıktan fakirlik belgesi getirin, eğer getirmezseniz sene sonunda diplomayı alırken başınız ağrır" şeklinde tehdit ediyorlar. Bunun yanında disiplin cezalarıyla, not kırma yöntemiyle, yeri geldiğinde küfür, dayak ve hakaretlerle baskı kurmaya çalışıyorlar. Hepimizin işçi ve emekçi çocukları olduğumuzu bildikleri halde yapıyorlar bunu.

Bu sömürü çarkını her alanda olduğu gibi burada da döndürmeye çalışanlara karşı mücadele etmeliyiz. Eşitsiz sınav sisteminde meslek liselerinin çok büyük bir haksızlığa uğradığını biliyoruz. Üniversite sınavına hazırlanan bir meslek lisesi öğrencisi normal liseye devam eden öğrencilere göre daha geride oluyor. Çünkü verilen eğitim mesleğe dayalı olduğundan, temel derslerin hiçbirini gösterilmiyor.

Saldırının diğer ayağı, meslek lisesi öğrencisine üniversite kapılarının tümüyle kapanması. Yaratılan fırsat eşitsizliğiyle eğitim zengin çocukları için bir hak olurken, yoksul çocuklarının elinden bu hak alınıyor. Bu sistem ve bu sistemin bir organı olan YÖK, meslek lisesi öğrencilerini kalifiye işçi olarak görüyor. Bizlere düşen, YÖK ve YÖK düzenine karşı hep birlikte mücadele etmektir.

Meslek lisesi öğrencisi/Adana

Yoldaşım Alaattin Karadağ'a...

Geleceği umutla bakanlar kazanacak!

Merhaba kardeşim,

Bu yazıyı kaleme aldığım da, krizlerle, katliamlarla ve hapisanelerde tecrite karşı devam eden Ölüm Orucu direnişiyle dolu bir yılı geride bırakıyoruz. Beraberinde yeni bir yıla umutla bakıyoruz. Bakmak durumundayız. Geleceğe umutla bakanlar, onu her yönü ile göğüsleyip karşılarlar. Karamsarlığa gömülenler, herşeyden önce yaşama sevinçlerini kaybederler. Bizlerin böyle bir seçeneği yoktur.

Akıp giden zaman içerisinde gelişmelerin, olayların seyrini anlamaya, yerli yerine oturtmaya çalışıyorum. Pek başarılı olduğum da söylenemez. Neden diyeceksin? Yaşadığımız yerkürede, konjonktürel olarak dünyada ve ülkede yaşananların karmaşıklığından olsa gerek! Bir de buna yaşadığımız sürecin yoğunluğu eklenince, sanki içinden çıkılmaz bir hal alıyor.

Evet zor bir yılı geride bıraktık. Direnişlerle ödenen bedelleri, tersinden de savrulmaları ve çözümleri içiçe yaşadık. Özellikle sosyal-reformistlerin tutum ve duruşları iyice açığa çıkmıştır. Daha doğrusu sürecin kendisi açığa çıkarmıştır. Geleneksel devrimci çevrelerde ise tam anlamıyla bir kötürüm olma durumu yaşanagelmektedir. Sınıf ve sendikal hareket deyim yerinde ise durgunluğun ötesinde dibe vurmuş; onca saldırıya maruz kalan işçi-emekçi kitleler mücadele azimleri olmasına karşın, hain sendika bürokratları tarafından denetim altına alınmıştır.

Geçtiğimiz hafta Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan ile TİSK Genel Başkanı Refik Baydur "iş güvencesi" yasası üzerine bir tartışma yürüttüler. ESK'de yapılan bu tartışmada, güya Yaşar Okuyan işçi dostu, Refik Baydur ise işçi düşmanı izlenimi yaratılmak istendi. Baydur "yasayı 1,5 yıldır bakanlar kurulunda bekletiyorum" demesine karşın, Okuyan "o kim oluyor da bekletiyor" şeklinde yanıt verdi. Birkaç gün süren söz düellosundan sonra sarımsak dolaş oldular. Tabii bu arada DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ile diğer sendika başkanları bu tartışmayı hiçbir görüş belirtmeden izliyorlar. Özellikle DİSK Genel Başkanı sanki "süs bebeği" gibi medyada boy gösteriyor. DİSK'in geldiği yer utanç verici. Adamlar iktidarını da muhalefetini de kendileri yapıyorlar.

Bugünlerde DİSK'in "D"sinin değiştirilmesi tartışılıyormuş. Ne de olsa yakışık almıyor devrimcilik sıfatını taşımaları. O fazlalıktan kurtulmaları gerekiyor. Bilemiyorum, yerine ne koyacaklar. Oysa, tarihin dili olsa da konuşsa. '70'lerde 15-16 Haziran'ları yaratan, '76'da DGM direnişlerini gerçekleştiren, '78'lerde "DGM'yi ezdik, sıra MESS'te!" şiarıyla patronlara kök söktüren DİSK'ten eser yok şimdilerde.

DİSK'le 1976 yılında Balçova barajında çalışırken tanıştım. Patron aylığımızı geciktirdiği için greve gittik. Grev kararını kendiliğinden aldığımız için Tokat'lı işçiler arasında çeşitli sorunlar yaşanmıştı. İkna ederek birkaçını greve katmayı başarabilmıştık. Sendikacılar (DİSK'ten) gelerek broşür ve kitapçıklar dağıtmışlardı bizlere. Birlik, mücadele, dayanışma gibi kavramları öğrenmeye başlamıştık. Daha sonrasında ise sendikal harekette "sağ sapma, sol sapma"nın ne demek olduğunu, DİSK'in tarihçesi ile "demokrasi", "sosyalizm" kavramlarını öğrenecektik. Henüz 18 yaşında birçok şeyi bir arada yaşayarak öğrenecektim. DGM direnişlerini, daha sonra MESS'e karşı başlatılan direnişleri, çeşitli etkinlikleri ve en son Tarih direnişini... Hepsi şimdilerde gözümün önünden geçip gidiyor. Şimdi DİSK'in gelmiş olduğu yeri kabullenemem bana bunları söylüyor.

İşte böyle kardeşim. Sen o zamanlar (1976) henüz 4 yaşında idin. Aradan geçen onca yıla rağmen, bildiğimiz yolda (sosyalizm), inandığın davada (devrim) emin adımlarla yürümeye devam ediyoruz. Mustafa Suphi'nin 81 yıl önce söylediği, "Türkiye proletaryası dünyada onurlu yerini alacaktır!" sözü dün olduğundan daha çok bugün önem taşımaktadır. Bu inançla, yeni bir yıla girerken, dünden geleceğe uzanan tarihsel kesitte omuz omuza, partimizin kırmızı bayrağı altında yürüyeceğiz.

En içten devrimci selamlarımla seni ve yoldaşları kucaklıyorum.

Bir işçi yoldaşın/İzmir

Gazetemize ilişkin bazı eleştiriler...

Değerli *SY Kızıl Bayrak* emekçisi dostlar;

Yeni yılın ilk sayısıyla emekçi okurlarınıza kapak sayfasında hatırlattığınız notlar vardı. Bunlardan önemli bulduğumu sizlere iletmeyi bir görev olarak biliyorum.

Gazetemize dönük çevremizden aldığımız eleştiriler genellikle şöyle oluyor: "Bu gazeteyi eline alan her insan kendinden bir şeyler bulmalı. Tamam sorunlar genel sorunlar, ama insanların eğilimi başka başkadır." Bir de kullanılan dil ve üslup insanlara biraz yabancı gelebiliyor. Biraz daha sade, kolay anlaşılır anlatım tarzı kullanılamaz mı? Ortalama bir işçi ya da emekçinin kültürel birikimini, okuma ve anlama gücünü göz önünde bulundurursak, söylemek istediğim daha iyi anlaşılır.

İçinden geçtiğimiz tarihsel süreci göz önünde bulundurursak, milyonlarca

emekçi kitlesi halihazırda etrafımızı bir ağ gibi saran medya tekellerinin yönlendirici etkisi altında kalıyor. Gündemimizi bile medya belirliyor. Geriye devrimci basın ulaşabildiği sınırlı bir kitle kalıyor.

Devrimci bir haftalık gazeteyi çıkarmanın, işçi ve emekçilere ulaştırmanın hiç de kolay olmadığının bilincindeyim. Ama sermaye devletinin sistemli bir şekilde kitleleri devrimcilerden, düzene muhalif kesimlerden uzak tutması, döne döne onları "bölücü", "terörist" vb. olarak lanse etmesi, bir biçimde kitleleri etkiliyor. Kitlenin büyük çoğunluğunun örgütsüz olduğunu düşünürsek, bunun düzene soluk aldırıldığını görürüz.

Yeteri kadar düşüncelerimi açıklayabildim mi bilmiyorum. Ama *SY Kızıl Bayrak* okuru bir işçi olarak, gerekli gördüğüm fikir ve önerileri sizlerle paylaşmanın yararlı olduğunu düşünüyor ve çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

İşçi bir okur/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No: 13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı Kat: 3/45
KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	200 DM
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	400 DM

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**İşçi sınıfının ve komünizmin büyük devrimci şairi
Nazım Hikmet'in 100. doğum yılı...**

"Sevdalınız komünisttir"!!

Bu hasret bizim...

Dörtüncü gelip Uzak Asya'dan

Akdeniz'e bir kıvrak başı gibi uzanan

bu memleket bizim.

Bilekler kan içinde, dişler kenetli, ayaklar çıplak

ve ipek bir halıya benzeyen toprak

bu cehennem, bu cennet bizim.

Kapansın el kapıları, bir daha açılmasın,

yok edin insanın insana kulluğunu,

bu davet bizim...

Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür

ve bir orman gibi kardeşçesine,

bu hasret bizim...

Nazım Hikmet

